

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

110767

Glejte, to je kruh angeljev!

SVETA URA,

moliti

J E Z U S A

v Zakramentu ljubezni Božje.

Ali:

Obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa,
in počesovanje vselej neomadežane

Device Marije,
za vse dni v mescu

poleg

Sv. Alfonza Marija Ligvorijana
s pristavkom mnogih družih molitev in pobožnost.

Spisal

Janez Volčič,
duhoven Ljubljanske škofije.

(Četertega natisa.)

V natis teh bukev je Ljubljansko Škofijstvo dovolilo 4. aprila 1867.

V LJUBLJANI, 1881.

V zalogi in naprodaj pri Matiju Gerberju.

110767 110767

**Češeno in hvaljeno naj vedno bo
Presveto Rešnje Telo!**

O moj Gospod Jezus Kristus! prosim te, naj me sladka in goreča moč tvoje ljubezni vsega prevzame, da umerjem iz ljubezni do tebe, kot si umerl ti iz ljubezni do mene.
(Sv. Frančišk.)

O ne ljubljena Ljubezen, o ne spoznana Ljubezen! o moj Ženin! kdaj me boš že enkrat vsega na se potegnil?
(Sv. Magdalena Paciška.)

Jezus, moj zaklad, moja presladka Ljubezen! rani in vnemi to moje serecé, da bo gorelo le za tebe, ljubilo le tebe!
(Peter Alkantara.)

O kdaj bo prišel tisti čas, da bom reči zamo-
gel: Zdaj, o moj Bog! zdaj te več zgubiti ne morem.
(Sv. Alfonz.)

N. Buralych

N 227/1953

Moji preljubi Slovenci!

pet vam podam nove molitevne bukvice. Oh! saj molitve vsi toliko potrebujemo. — Prosite in molite — terkajte in išite — nam velí Jezus sam. Kje pa bomo popred, kje bolj gotovo uslišani, kakor ravno pred milim našim Jezusom samim, ki je v svoji neskončni ljubezni vedno bistevno pri nas v naj svetejšem zakramentu sv. Rešnjega Telesa?

Sv. Terezija se je nekdaj prikazala pobožni duši, ter ji je rekla: Kar mi svetniki v nebesih delamo pred obličjem Božjim, to delajte, vi pobožni, na zemlji pred sv. Rešnjim Telesom. — Svetniki pa molijo, častijo, hvalijo, slavijo svojega Boga tam v nebesih — edino, vse veselje njihovo je, da so vedno pred obličjem Božjim in uživajo svojega Boga. Oh! in kaj hoče biti pobožnemu kristjanu tù na zemlji ljubšega, kaj prijetnejšega, kaj lepšega, kaj tudi boljšega, kakor: biti pri Njem, ktereга ljubi duša njegova? Saj še posvetni človek iše tega, kar želi serce njegovo. Ako torej ljubiš svojega Boga, svojega Zveličarja, ki edini more nasititi tvoje sercé; ako ljubiš tudi Marijo, prečisto Devico, ki ti naj ložej pa tudi toliko rada pomaga, da prideš k Jezusu, svojemu Bogu, — ako ljubiš Jezusa in

Marijo; ti bo gotovo ljubo, ako ti pokažem, ako ti napišem, kaj in kako boš govoril pred Jezusom in Marijo, da jima skazuješ ljubezen svojo, da boš pa tudi zagotovljen obilnih gnad Božjih.

Nobeden na svetu pa ni dozdej tako lepo znal govoriti pred Jezusom v naj svetejšem Zakramentu, in pred Marijo Devico, kakor je govoril sv. Alfonz Marija Ligvori. Zato so tudi pobožni Slovenci tako radi molili te prelepe molitve pri obiskovanji sv. Rešnjega Telesa. Tù jih imate vnovič poslovenjene. Podam jih vsim, posebno pa bratom in sestram naše bratovšine presvetega Rešnjega Telesa. Vi ste toliko radi sprejeli male bukvice: »Ura, moliti Jezusa v Zakramentu ljubezni Božje«, kjer so zbrane le nekatere molitve v česenje Jezusovo. V tej „**Sveti uri**“ pa vam jih podam veliko versto naj lepših, naj priserčnejših, naj milejših molitev, s katerimi bote svojo dušo in svoje telo — sebe popolnoma — zročevali Jezusu, svojemu Bogu, in Mariji, Materi Božji.

Oh, da bi ga pač res ljubili vsi, ki nas je on toliko ljubil!

Ko bote v svoji sv. molitvi Jezusu vse že izročili, zdihnite še za me, naj bom še živ ali že mertev.

Česeno in hvaljeno naj vedno bo

Presveto Rešnje Telo!

Marija, Mati Božja,

Prosi za nas!

Janez Volčič.

Obiskovanje

presvetega

Rešnjega Telesa.

V v o d.

Sv. Alfonz Marija Ligvori je v svoji preserčni ljubezni do naj svetjšega Zakramenta zložil neizrečeno lepe molitve, ktere po vsem svetu pobožni kristjani naj raji molijo pri obiskovanji presvetega Rešnjega Telesa. Od tega nam on sam takole piše:

Sv. vera nas za terdno uči, da je Jezus Kristus v zakramentu sv. Rešnjega Telesa resnično in bistevno pričujoč v podobi belega kruha. Dobro moramo pa pomisliti in si k sercu vzeti, da je Jezus na naših altarjih, kakor na sedeži ljubezni in usmiljenja, zato, da nam delí svoje gnade, in da nam kaže, kako nas neskončno ljubi, ko je noč in dan — zmeraj pri nas. In da bi mi ljubeznjivo

pričujočnost Jezusa Kristusa in njegovo vedno bivanje med nami v naj svetejšem Zakramentu očitno spoznali, ga hvalili in po dolžnosti molili; ravno zato je postavila sv. cerkev praznik sv. Rešnjega Telesa. Zato izpostavlja, zato nosi sv. cerkev ta naj svetejši Zakrament v očitnih procesijah.

Pa, o moj ljubi Bog! koliko nečasti, koliko zaničevanja je mogel naš ljubi Odrešenik že prestati, in koliko ga še dandanes preterpi v tej Božji skrivnosti! In sicer celo od tistih, zavoljo katerih je, iz gole ljubezni, na altarjih pričujoč!

Po pravici se je pritožil nekdašnji svoji ljubi služabnici Margariti Alakok. — Neki dan, ko je ravno pred naj svetejšim Zakramentom molila, se ji prikaže Jezus. Pokaže ji svoje serce na gorečem, s ternjem obdanem sedeži, na katerem je bil postavljen velik križ. „Lej! ji pravi, to je tisto serce, ki je ljubilo ljudi brez nehanja, in v preveliki tej ljubezni se je tako rekoč stajalo. Pa, namesti ljubezni mi ljudje povračujejo, ravno v tem zakramentu ljubezni, le nehvaležnost, zaničevanje, merzloto in celo Božji rop. Kar me pa naj bolj boli je, ker delajo z menoj tako tudi oni, ki so se mi že popred popolnoma darovali“. Potem ji je Jezus zapovedal, da naj se postavi prvi petek po osmini praznika sv. Rešnjega Telesa, tudi praznik njegovemu presvetemu sercu v čast. In ta praznik naj bi pobožne duše, ki ga ljubijo, s po-

sebnim počesovanjem popravljale nečasti, ktere se godijo najsvetejšemu zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Posebne gnade je obljubil njim, ki mu bodo skazovali to česenje,

Iz tega se lahko učimo, kar je Bog že v stari zavezi govoril po svojem preroku; da mu je namreč največi veselje, biti med ljudmi; da jih nikakor ne more zapustiti, ako ravno ga oni zapustijo, celo zaničujejo. Iz tega pa tudi vidimo, kako ljubi so Jezusovemu sercu vsi, ki ga večkrat obišejo, se ž njim v naj svetejšem Zakramentu pogovarjajo in se ž njim zedinjajo. Zato je Jezus sv. Mariji Magdaleni Paciški zapovedal, da naj ga vsaki dan tri in tridesetkrat obiše v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa. In ta Jezusova nevesta je rada to storila, in tako blizo k sv. Tabernakeljnu hodila, kolikor ji je bilo naj bolj mogoče.

In poglejmo, in pomislimo le posebne gnade, čista razsvetljenja, presladko, gorečo ljubezen in navdihnjenja, ktere so imele pobožne duše, in jih še imajo pri obiskovanji naj svetejšega Zakramenta. Tù so vživale svete duše nebeško veselje. Oče Alojzi, iz družbe Jezusove, imenitni sicilijanski misijonar, je že v mladih letih imel do zakramenta sv. Rešnjega Telesa toliko ljubezen, da se mu je nemogoče zdelo, živeti brez tega zakramenta. Tako nebeško, tako sladko je bilo veselje, ktero je vžival v pričujočnosti Jezusovi. Njegov spovednik mu je zapovedal, da

se sme le eno uro muditi pred sv. Rešnjim Telesom. Ko mu je pa ta ura prehitro pretekla, se je vidilo, kako težko mu je bilo, kako s silo se je odtergoval od Jezusovega serca. Bilo mu je, kakor malemu detetu, ako bi ga kdo odtegnil od maternih pers, ko je ravno sesati jelo. Zato je pa tudi, ko je naj svetejši Zakrament zapustiti mogel, proč gredé, vedno še proti altarcu bil obrnjen, velikrat še pokleknil, kakor da bi ne vedil, kako bi se poslovil od svojega Boga in Gospoda.

Tudi sv. Alojziju Goncagu je bilo zapovedano, da ne sme biti predolgo pri zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Ko je pa kaka pot ga peljala memo tega zakramenta, in ga je neka notranja sladka moč vlekla k Jezusu, je zavoljo pokoršine naglo memo šel; pa s težkim srcem je v svoji otročji ljubezni rekel: Beži, beži od mene, o moj Bog!

Pri Jezusu, naj svetejšem Zakramentu, je bil pokrepčan sv. Frančišk Ksaveri. Po dnevi je skerbil za zveličanje svojega bližnjega, za spreobrnjenje nevernikov, po noči pa je molil pred tem skrivnostnim zakramentom. Tako je delal tudi sv. Janez Frančišk; in ako so bile cerkvene vrata že zaperte, in ni mogel blizu tabernakeljna, je pokleknil na cerkveni prag, če je tudi dež šel ali mraz bil, da je tako saj od daleč svojemu božjemu tolažniku v tem zakramentu spodobno čast skazal. Ako se je sv. Frančišku Asisi kaj hudega, kaj nasprotnega prigodilo,

je hitro šel v cerkev, da bi se zavoljo tega pogovoril z Jezusom v zakrametu sv. Rešnjega Telesa. Kako lep izgled nam je sv. Venceslav, češki kralj! Toliko češenje, toliko ljubezen je imel do naj svetejšega Zakramenta, da je pšenico in grozdje sam nabiral za kruh in vino, ki se je rabilo pri daritvi sv. maše. Po noči, tudi v naj hujši zimi, je bos obiskoval cerkve, kjer je bilo shranjeno presveto Rešnje Telo. In njegova sveta duša je takó gorela v sveti ljubezni do svojega Boga, da je celo njegovo telo čeznaturally tako ogrela, da se je topil sneg pod njegovo stopinjo. Ko ga je nekda j pri takem obiskovanj i, po noči, v hudi zimi, spremljeval njegov služabnik, kterega je hudo zeblo, mu reče kralj, ker se mu je smilil, da naj hodi po njegovih stopinjah. In služabnik ni čutil nobenega mraza več.

Takih lepih zgledov je veliko zapisanih pri naslednjih obiskovanjih. V njih se vidi, kako sladko veselje so vživali svetniki pri obiskovanju sv. Rešnjega Telesa. In ni čuda! saj na zemlji nimamo nobenega imenitnejšega pa tudi ne bolj ljubeznjivega zaklada, kakor je Jezus v tem najsvetejšem zakramentu.

Zatorej, duše! ki ljubite svojega Boga, opustite nepotrebne shode z ljudmi, in obiskujte vsaki dan, saj za četertinko ure, svojega Jezusa v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Okusite sami, kako sladak, kako dober je Jezus. Vedite, da čas, v kterem se bote po-

govarjale z Jezusom, vam bo žé tukaj v naj večji dobiček, o smerti pa in vso večnost v neskončno tolažilo. Vedite, da kratka, pa serčna molitev pred sv. Rešnjim Telesom vam bo več pridobila, kot vse druge djanja celega dné, če so še tako dobre. — Res je Bog povsod pričujoč, in usliši vselej naše molitve, kakor sam pravi: „Prositate, in bote prejeli“, pa vender je gotovo, da Jezus svoje gnade obilniši delí tistim dušam, ki ga obiskujejo v tem naj svetejšem Zakramentu. Tudi nas učé cerkveni očetje, da bomo popred, bolj gotovo uslišani, ako ga prosimo v tem zakramentu. Kje so svete duše delale lepši, kje imenitniši sklepe, kot ravno vpričo Jezusa v tem naj svetejšem Zakramentu? In kdo ve? — Bog hotel naj bi! da ne boš tudi ti, preljuba duša! ravno tukaj sklenila, se popolnoma izročiti svojemu Zveličarju, svojemu Bogu? — Jaz — piše sv. Alfonz — jaz očitno tù spoznam in zapišem v te bukve, da pri obiskovanji presvetega Rešnjega Telesa, akoravno ves merzel in poln nepopolnamost, sem sklenil zapustiti svet, na katerem sem šest in dvajset let k svoji nesreči živel. Blagor tebi, o ljuba duša moja! ako pred zapustiš svet, kot sem ga zapustil jaz, ako se pred vsega daruješ tistemu Gospodu, ki se je vsega tebi že velikrat daroval! Še enkrat rečem: Blagor tebi, ne le v večnosti, temuč že tukaj v tem življenji! Verjemi mi, o duša moja! vse na svetu je nečimernost. Veselice, igre, družbe, shodi in

burke in norčevanja, vse je le posvetno veselje; pa te in take razveselovanja so napolnjene z grenkim želčem, z bodečim ternjem. Verjemi meni, ki sem vse to skusil, pa tudi zdaj vse to obžalujem. Ako si le z nekoliko zbranim duhom pred svetim Rešnjim Telesom, gotovo te bo Jezus bolj potolažil, bolj razveselil, kakor te kdaj svet razveseliti more z vsim svojim razveselovanjem, z vso svojo minljivo nečimernostjo. O presladko veselje, biti pred altarjem z živo vero, in s serčno pobožnostjo se pogovarjati z Jezusom, ki je v tem zakramentu ravno zato pričujoč, da bi slišal in uslišal naše prošnje, naše zdiho-
vanja!

Oh, in koliko imamo prositi! Da bi nam odpustil grehe in vse razžaljenje; da bi nam pomagal v revah in potrebah! Vse to mu lahko odkrijemo, kot stori človek svojemu priserčnemu prijatlu, v kterega stavi vse zaupanje svoje. Tù ga lahko prosimo, potrebnih gnad, prosimo ga serčne ljubezni, večnega zveličanja. In čez vse, kako sladko je vpričo svojega Boga, mu skazovati svojo ljubezen; skazovati ljubezen tistemu Zveličarju, ki je iz gole ljubezni tù na altarju, ki svojega nebeškega Očeta vedno prosi za nas, ki iz ljubezni do nas ves gori; res, kterega je ljubezen sama nagnila, da je in da prebiva v tem naj svetejšem Zakramentu. Pa, kaj bi več govoril: Pojdi in poskusi sam!

Pri vsakem obiskovanji pa tudi pošiljaj

svoje zdihljeje k Mariji, prečisti Devici. Zakaj? tega mi ni potreba razlagati. Cerkvenci očetje učijo s sv. Bernardom, ki pravi, da Bog deli svoje gnade po Mariji Devici. Oče Suarec pravi, da splošna misel katoliške cerkve je, da priprošnja Marijna ni le koristna, temuč celo nekako potrebna, ako hočemo kako gnado od Boga zadobiti. Zadosti je, da sv. cerkev Mariji prilastuje besede sv. pisma: „Blagor človeku, kateri me posluša, in čuje pri mojih vratih vsaki dan, in na me streže pri podbojih mojih dur. Kdor mene najde, najde življenje, in prejme zveličanje od Gospoda“. (Pregov. 8, 34. 35.) Po pravici torej želi katoliška cerkev, da za Bogom stavimo vse svoje zaupanje v Mater Božjo in jo pozdravljamo: Upanje naše, bodi češena!

Zato nam kliče sv. Bernard, ki za Bogom stavi vse svoje zaupanje v Marijo. Išimo gnado, išimo jo pa po Mariji; zatoorej pristavlja sveti Antonin, ako bi prosili brez Marije, bi hotli ferčati brez perut, in naša prošnja bi se nam ne spolnila.

To češenje Matere Božje je pridobilo svetnikom neizrečeno veliko gnad. To češenje jih je pripeljalo na visoko stopnjo svetosti. To češenje bo tudi tebe, ljuba duša moja! pripeljalo v svete nebesa. Verjemi, da naj lepši, naj srečniši, pa tudi naj gotovši pot do serca Jezusovega je skozi Marijno serce. Pojdi in poskusi!

Torej, o moj kristjan! pri vsakem ob-

iskovanji presv. Rešnjega Telesa pozdravi tudi preblaženo Devico Marijo; naj bo to v cerkvi ali doma pred njeno sveto podobo. In zagotovim te, ako boš to pobožno storil, boš prejel vselej velike dobrote od te mogočne, imenitne Gospé. Sv. Andrej Kretenski pravi: „Navajena je Marija, veliko sprositi njim, ki ji le majhno službo skazujejo“.

Duhovno obhajilo.

Sv. Tomaž Akvin pravi: Duhovno obhajilo je serčna želja, prejeti Jezusa v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, je ljubeznjivo združenje z Jezusom Kristusom, kakor da bi ga človek resnično prejel.

Kako dopadljivo je Bogu duhovno obhajilo, in koliko gnad on deli v tem svetem opraviu, je Bog sam pokazal blaženi Pavli Mareski. Vidila je neki dan dve čudovitni posodi, eno zlato, drugo sreberno. Bog ji je naznanil, da v zlati posodi shranjuje njene resnične obhajila, v sreberni posodi pa njene duhovne obhajila. In sveti Joani Križanski je Bog naznanil, da z duhovnim obhajilom prejema gnade resničnega obhajila. Čez vse zadosti nam mora biti zastran tega to, da sv. tridentinski zbor visoko ceni in posebno priporočuje duhovne obhajila.

Zato se pa tudi pobožne duše toliko rade po duhovno obhajajo. Dvestokrat se

je vsaki dan zveličana Agata Križanska duhovno obhajala. Oče Peter Faber, prvi spremeljavec sv. Ignacija, pravi, da ni boljšega pripomočka, se lepo in prav pripraviti za sv. obhajilo, kot je duhovno obhajilo. Ako hočeš kdaj Jezusa prav ljubiti, prizadevaj si, da pri vsaki sv. maši, pa tudi pri vsakem obiskovanji sv. Rešnjega Telesa se saj enkrat duhovno obhajaš; še boljši pa je trikrat; to je: v začetku, v sredi in na koncu sv. maše ali obiskovanja. Ta pobožnost ti bo prinesla veliko več dobička, kot misliš ali kot misliti zamoreš. Pa tudi kako lahko to storiš! Vsako uro, vsaki trenutek, brez da bi kdo vedil; nobenega ti ni vprašati potreba, še svojega spovednika ne. Kadarkoli le sam hočeš, če si teš ali pa ne, vselej in povsod se po duhovno obhajati zamoreš. Samo obžaluj svoje grehe in ljubi svojega Boga in hrepeni po svojem Jezusu, pa je vse storjeno.

Da ti bo pa duhovno obhajilo res koristilo, ne pozabi, kar te uči neki pobožen učenik. On pravi: Sv. tridentinski zbor nas uči, da bo želja s Kristusom se skleniti res duhovno obhajilo, mora se začeti v živi veri, ki je sklenjena s serčno ljubeznijo. Torej, ako hočeš dobiček, moraš biti prijatelj Božji, v stanu gnade Božje, da boš zmožen, se s Kristusom skleniti. Zakaj, ako si vedoma v smertnem grehu, si sovražnik, ne prijatelj Božji, in tvoj trud je zastonj; tvoja želja, s Kristusom se skleniti, bi bila celo pregreš-

na in nekaki Božji rop. Ako bi pa ne vedil za smertni greh, in bi se mislil prijatla Božjega, bi bila tvoja želja sicer dobra, hvalvredna; vendar pa bi ne bila nobeno duhovno obhajilo; ker se z Bogom nikakor ne moreš skleniti, ako nisi v stanu gnade Božje. O ne pozabi tedaj, kesati se svojih grehov, vselej jih serčno obžaluj s popolnoma kesanjem.

Duhovno obhajilo

lahko takole obudiš:

Moj Jezus! verujem, da si v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa resnično pričujoč. — Ljubim te čez vse. — Iz ljubezni do tebe obžalujem svoje pregrehe; vekomaj nikoli nočem več grešiti. — Želim v svoje serce te prejeti in s teboj se skleniti. Ker te pa zdaj v zakramentu prejeti ne morem, o pridi saj po duhovno v moje sercé! Oklenem se te, zedinim se s teboj, kakor da bi res v moje serce prišel. Nikdar ne privoli, da bi se še kdaj ločil od tebe!

Krajši duhovno obhajilo.

Verujem, o Jezus, da si v naj svetjšem Zakramentu pričujoč. S teboj skleniti se želim! Pridi v moje sercé! V duhu te objamem! Ne loči se nikdar od mene.

Prosim te, o moj Gospod Jezus Kristus! naj me tvoja sladka in goreča ljubezen do mene vsega povžije, da umerjem iz ljubezni do tvoje ljubezni, ker si ti umerl iz ljubezni do mene. (Sv. Frančišk.)

O ne ljubljena, o ne spoznana Ljubezen, o moj nebeški Ženin! kdaj me boš že enkrat vsega k sebi potegnil!?

(Sv. Magdalena Pac.)

Jezus, moj zaklad, o moja presladka Ljubezen! Rani in vnemi to moje sercé, da bo le za te gorelo, le tebe ljubilo!

(Sv. Peter Alk.)

Molitev.

Pred slednjim obiskovanjem naj svetejšega Zakramenta.

(300 dni odpustka zadobi vsak kristjan, ki to naslednjo molitev pobožno moli pred sv. Rešnjim Telesom. Kdor jo pa moli celi mesec, vsaki dan saj enkrat, in prejme svete Zakramente, in moli nekoliko v namen svetega Očeta, zadobi tudi popolnoma odpustek, kateri dan si sam odbere. Tudi se zamorejo ti odpustki dušam v vicah darovati. Tako so privolili umerli papež Pij IX. 8. vel. serp. in 23. kim. 1859.)

Moj Gospod, Jezus Kristus! Iz ljubezni do nas ljudi si v tem naj svetejšem Zakramentu vedno, noč in dan, pričujoč. Čakaš, kličeš ljubeznjivo, išesh in prejemaš z milostljivim srcem vse, ki pridejo k tebi, ki tebe obišejo. Verujem in terdim, da si resnično in bistveno pričujoč v tem naj svetejšem Zakramentu altarja. Ponižno, spoznavši svojo veliko nevrednost, te molim svojega pravega in živega Boga. Hvala ti bodi! kolikor premorem, te hvalim za brezštevne gnade, ktere si mi že skazal. Posebna hvala ti bodi, ker si se toliko ponižal, da si se v tem zakramentu samega sebe meni dal, da si mi svojo presveto Mater v priprošnico izvolil in tudi zato,

ker si me poklical, da te tukaj v tej cerkvi pobožno obišem.

Zato hočem danes trikrat počastiti tvoje presveto in ljubezni polno sercé. Perviĉ, da te, kolikor je meni ubogi revi mogoĉe, spodobno zahvalim za to neprecenjeno gnado, da te tukaj obiskati smem. Drugiĉ, da bi nekoliko popravil neĉasti in oskrunjenja, ki ti jih prizadevajo v tem zakramentu tvoji sovraŹniki, neverniki in krivoverci, ali pa tudi mlaĉni kristjani. In tretjiĉ, da bi te s tem obiskovanjem spodobno molil na vsih krajih cele zemlje, kjer te, o moj ljubeznjivi Zveličar! v tem zakramentu ljubezni, nobeden ne ĉasti, nobeden ne moli, kjer si zapušen od vsih ĉloveških otrok. O moj Jezus! ljubim te iz vsiga serca, in ĉez vse mi je Źal, da sem dozdam tvojo neskonĉno dobroto tolikokrat razŹalil. S pomoĉjo tvoje gnade terdno sklenem, te nikoli veĉ ne Źaliti.

Vem in spoznam, da sem reven in ubog, vendar se prederznem, ter se danes tebi vsega darujem. Posvetim se v sluŹbo tvojega veliĉastva. Odpovem se popolnoma, za vsebej svoji volji. Vsega se

ti izročim, nič zase ne obderžim. Svoje nagnjenje, svoje želje, vse, kar sem in kar imam, vse, vse ti dam. Delaj z menoj, in z vsem, kar je mojega, po svoji naj svetejši volji. Za naprej ne išem, ne želim, in nočem nič drugega, kakor samo to, da tebe ljubim, tebi služim, da sem vendar enkrat že zvest v spolnovanju tvoje presvete Božje volje.

Tebi priporočim tudi uboge duše v vicah, posebno tiste, ki so te rade častile v tem presvetem Zakramentu; pa tudi tiste, ki so serčno ljubile tvojo neomadežano Mater. O še danes jim skaži čudovitno moč svojega neskončnega usmiljenja!

Priporočim ti tudi vse uboge grešnike. Usmili se jih! Daj jim milostljivo čas, priložnost in resnično voljo, da se po pravi pokori k tebi vernejo. Poslednjič pa, o moj preljubeznjivi Zveličar! zedinim vse svoje želje, vse svoje hrepenenje z željami tvojega ljubezni polnega serca, in, tako sklenjene, jih darujem tvojemu nebeškemu Očetu, ter ga prosim v tvojem presvetem imenu, da iz

ljubezni do tebe jih milostljivo sprejme, in usliši mojo prošnjo. Amen.

(Sto dni odpustka zadobi vsak kristjan, ki s skesanim srcem počasti naj svetejši Zakrament s temi besedami:)

**Češeno in hvaljeno naj vedno bo
Presveto Rešnje telo.**

(Tri sto dni odpustka zadobi, vsaki četrtek, in med osmino sv. Rešnjega Telesa, kdor te besede po trikrat te dneve pobožno moli. Popolnoma odpustek pa, kdor to stori celi mesec in prejme sv. Zakramente, ter navadne molitve za odpustke opravi. Saj 5 očenašev, 5 zdrava Marij in apostoljsko vero. Pij IV.)

Pervo obiskovanje.

„Ako je kdo žejin, naj pride k meni, in naj pije.“ (Jan. 7, 37.) Lej, studenec vsih dobrot je tukaj! Jezus Kristus v presvetem Zakramentu neprenehoma kliče in vabi: „Ako je kdo žejin, naj pride k meni, in naj pije“. O, kako bogate gnade so zajemale svete duše vsaki čas iz tega studenca naj svetejšega Zakramenta, kjer nam ponuja in deli Jezus Kristus vse zasluženje svojega terpljenja! Že po preroku Izaiju pravi: „V veselji bote zajemali iz studencev Zveličarjevih“. (12, 3.) Ko je pobožna Ferija, imenitna grofinja, stopila v red sv. Klare, je pogosto in dolgo časa pred svetim Rešnjim Telesom molila, tako, da so jo zato sploh imenovali nevesto naj svetejšega

Zakramenta. Enkrat jo vprašajo, kaj vendar počne cele ure, neprenehoma pred svetim Zakramentom? In ona izgovori te lepe besede, ktere vso njeno svetost razodevajo: „Celo večnost, pravi, bi lahko tukaj bila. Kaj ni mar tukaj bistveno pričujoč tisti Bog, ki se v nebesih zveličanim vživati daje? O, dobrotljivi Bog! naj viši Gospod nebes in zemlje je tù resnično pričujoč, pa me še poprašujete, kaj v pričo njega delam? Ljubim, hvalim, častim in molim. Kaj dela ubožec pri bogatinu? Kaj bolnik pri zdravniku? Kaj žejin pri studentu? Kaj lačen pri z jedjo obloženi mizi?

O moj preljubeznjivi Jezus! Jezus, ti sladkost in ljubezen mojega serca! O Jezus, ti zadostiš popolnoma vsim željam moje duše! Oh, koliko te je stalo, da prebivaš v tem zakramentu med nami! Umreti si mogel popred, da zdaj bivaš, kot klavni dar med nami, na naših altarih. O koliko nečasti, koliko zaničevanja in oskrunjevanja si že mogel prestati v tem nezapopadljivem spominu svoje ljubezni, da zdaj nas tolažiš s svojo pričujočnostjo, da nam pomagaš v naših potrebah! Pa tvoja ljubezen, tvoja želja, da bi te tudi mi ljubili, je premagala vse te oskrunjevanja.

Pridi torej, o veliki Bog in Gospod! pridi, in posestvaj moje sercé! Zapri pa hitro vse vrata, da ne more v moje sercé nobena stvar, ki bi ukradla le količkaj ljubezni, katero sem vso tebi dolžan, in ktere nikomur, kakor edino le tebi dam. Ti sam, o moj Božji Zveličar! gospoduj z menoj; ti sam me vsega posestvaj! In ako bi ti kdaj ne bil popolnoma pokoren, o nikar mi ne prizanašaj; vdari me močno, da si za naprej zapomnim, tebi v vsih rečeh dopasti. Nikar ne dopusti, o predobrotljivi Jezus! da bi kdaj iskal ali želel kaj družega, kakor le to, da tebi zmeraj bolj dopadem, da tebe svojega tù na altarji skritega Boga obišem in molim, se s teboj ljubeznjivo pogovarjam in tebe pogostoma v sv. obhajilu z vso le mogočo pobožnostjo prejemam. Naj iše, kdor hoče, dobrote tega sveta; jaz pa za svojo stran, ne ljubim, ne želim, ne išem, pa tudi nočem nič družega, kakor le edino zveličavni zaklad in bogastvo tvoje ljubezni. To edino išem tukaj pred nogami tvojega sedeža. Daj, o Jezus! da sam na-se popolnoma pozabim, da se vedno spominjam edino le tvoje neskončne do-

brote! Ne zavidam vam, o sveti Serafini! vašega veličastva, pa ko bi smel, bi vas zavidal zavoljo ljubezni, s katero ste vneti do svojega in mojega Boga. Oh, učite me, kaj in kako naj delam, da ga prav ljubim, da njemu dopadem.

Moj Jezus! tebe samega hočem ljubiti, tebi samemu želim dopasti.

(Zdaj se po duhovno obhajaj. Hrepeni po Jezusu, kakor bereš spredej na strani 15. in 16., ali pa tole:)

Še eno kratko duhovno obhajilo.

O moj Jezus! verujem, da si v tem zakramentu pričujoč; v tvojo milost, v tvoje usmiljenje stavim vse zaupanje svoje. Ljubim te čez vse! In zato, ki te ljubim, mi je serčno žal zavoljo vsih mojih storjenih grehov. Pripravljen sem, raji sto in stokrat umreti, kakor še kdaj tebe žaliti. Po tebi hrepenim. Pridi, o moj Jezus! pridi in posedi mojo dušo! S teboj se sklenem. — Tebe objamem! O moj Jezus! ne zapusti me nikdar!

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Efrema.)

O preblazena, o vsa čista Devica, Mati mojega Boga, Kraljica večne svetlobe! Ti vsa mogočna, vsa dobrotljiva, povzdignjena čez vse človeške in angeljske duhove; čistejši od solčnih žarkov, častitljiviši od Serafinov; veličastnejši kot so vsi kori nebeški! O presveta Gospa, ti upanje očakov; ti hrepenenje prerokov; ti lepota apostelnov in čast mučenikov; ti veselje pravičnih; ti krona devic; ti, o mogočna Kraljica nebes in zemlje! ti si nas spravila z razžaljeno pravico svojega in našega Boga, ki je toliko strašna za nas uboge grešnike.

O Mati Božja! sprejmi nas in obvaruj nas v svoji dobroti, v svojem varstvu! Usmili se nas, ki smo ubogi grešniki, oskrunjeni z nesnago svojih hudobij, s kterimi smo žalili Jezusa Kristusa, svojega Boga in sodnika. O Gospa! saj veš, to ti je znano, kako smo ti vdani, kako se tebi zročimo v tvojo službo! O kako srečni smo, da se služabnike tvoje imenovati smemo. Torej, o

Mati usmiljena! nikar ne pripusti, da bi se nas kdaj polastil peklenski duh, óni priseženi sovražnik naših duš!

Za Bogom stavimo le v tebe vse svoje zaupanje, o presveta Devica! V nevihtah tega življenja si ti nam naj gotovši bramba. Ti si nam pribežališe, kjer se nam nič bati ni. S preserčnim hrepenenjem, z objokanim obrazom se veržemo tebi k nogam, ter prosimo pomoči tebe, in po tvoji prošnji Jezusa Kristusa, Sinu tvojega, ki je naš začetnik, da nas ne zaverže zavoljo naših grehov.

Začetek našega veselja, prosi za nas!

M o l i t e v

po vsakem obiskovanji k Materi Božji,

da bi zadobili njeno pomoč in priprošnjo.

(Kdor to molitev moli pred kako podobo Matere Božje, zadobi 300 dni odpustka. Kdor jo pa moli celi mesec, saj enkrat na dan, zadobi tudi popolnoma odpustek, ako prejme sv. zakramente in opravi navadne molitve za odpustke. [Papež Pij IX.] Tudi ti odpustki se zamorejo dušam v vicah obrniti.)

Presveta, neomadežana Devica, moja preljubeznjiva Mati Marija! Ti si Mati mojega Gospoda in Zveličarja, ti Kraljica svetá, priprošnica, upanje in pribežališe vsih grešnikov! Pred teboj, o mogočna Kraljica! se priklonim ter te ponižno počastim. Preserčno se ti zahvalim za vse mi dozda skazane dobrote; posebno pa, ker si me s svojo mogočno priprošnjo tolikrat obvarovala peklenškega ognja, kterega sem s svojimi pregrehami že tolikrat zaslužil. — Ljubim te, o preljubeznjiva Mati in Gospa! in iz čiste ljubezni do tebe terdno sklenem, tebi zmeraj in vselej zvesto služiti, in kolikor premorem, hočem tudi druge napeljevati, da bodo tebe ljubili, tebi služili. Za Jezusom, tvojim ljubim Sinom, stavim vse svoje upanje na te, in s tvojo pomočjo si upam tudi zadobiti večno zveličanje. Vzemi me med svoje služabnike, o Mati milosti Božje! in ohrani me vedno v svojem mogočnem varstvu.

Ker vem, da vse premoreš pri Bogu, zato zdihujem in milo kličem k tebi: Reši me vsih skušnjav, ali pa mi saj sprosi potrebno pomoč, da jih premago-

vati zamorem do konca svojega življenja. Od tebe pričakujem prave ljubezni do Jezusa. Upam tudi, da bom s tvojo pomočjo srečno sklenil svoje življenje. O moja preljubeznjiva Mati! pri tvoji veliki ljubezni do Boga te prosim: Stoj mi vedno na strani, zlasti pa v moji zadnji uri, ko bo šlo za moje večno zveličanje! Ne zapusti me, dokler me ne vidiš med izvoljenimi tam v nebesih! Tam te bom častil, tam ti bom večno slavo prepeval, zato ker si mi milost skazala. Tako upam, tako naj tudi bo! Amen.

Drugo obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Kruh, katerega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta.“ (Jan. 6, 52.) Častiti služabnik Božji, oče Evzebi, iz Jezusove družbe, pravi, da je kruh jéd, ki se vživa, pa se tudi lahko hrani. Zato, pravi on na dalje, je hotel tudi Jezus Kristus v podobi kruha, tù na zemlji med nami biti, da ni le v živež ljubijočim dušam pri sv. Obhajilu, temuč tudi da je v naj svetejšem Zakramentu skerbno

shranjen v naših cerkvah zato, da je zmeraj bistveno tako blizo nas. Mi pa ravno v tem vedno spoznati moramo njegovo neskončno ljubezen, s katero je bilo za nas vneto njegovo Božje sercé, in ktera ga je tako daleč peljala, „da je sam sebe v nič storil, ko je podobo hlapca nase vzel“, kakor piše sv. apostelj Pavel svojim Filipjanom 2, 7.

Ako pa sv. apostelj ta zares nezapopadljivi čudež Jezusove ljubezni, to ponižanje samega sebe v sprejemi človeške nature kakor nekako vničenje veličastva njegovega, začudeno oznanuje, kaj hočemo pa mi reči? kako občutiti? kako umeti ljubezen Jezusovo, ako premišljujemo, da je podobo človeško, podobo hlapčevsko pustil — oh, nad tem tudi angelji stermijo — in je revno podobo kruha nase vzel? „Noben jezik, pravi sv. Peter Alkantarski, ne more dopovedati velikosti tiste ljubezni, katero ima Jezus do vsake duše, ki je v posvečujoči gnadi Božji. On, naj lepši, naj ljubeznjivši Ženin, se loči od tega sveta po smerti na križi. Da bi ga pa nikdar nobeden ne pozabil, hoče vsim človeškim otrokom zapustiti vedni spomin in zastavo svoje ljubezni. In kaj stori zato? Vidno podobo človeško je spremenil v podobo belega kruha, ter se dá v tem zakramentu nam v nepozabljivi spomin. Znamnje vedne zaveze med seboj in med nami je postaviti hotel. Pa to znamenje ni smelo, ni moglo biti drugo, kakor on edini, on sam“.

O moj dobrotljivi Jezus! namen tvojega bivanja med nami, v teh naših cerkvah, ni noben drugačen, noben drugi, kakor le ta, da poslušáš prošnje ubogih, ki hodijo semkej, in išejo gnade, ter ti odkrivajo svoje serca. O zatorej sliši danes ponižno prošnjo mojo, naj nehvaležnejšega grešnika tega sveta! Od žalosti, britkosti in sramote ves presunjen, se prederznem in se bližam nogam tvojega svetega sedeža, tvoji milosti in tvoji ljubezni. Spoznam hudo, ki sem ga storil, da sem žalil tebe svojega Boga in Gospoda. Prosim te najpred, pozabi za večno vse razžaljenja, nehvaležnosti in hudobije, s kterimi sem žalil v pretečenem življenji tebe, nezapopadljivo dobroto svojo. O moj Bog in moje vse! oh, kako nesrečen sem, da sem te kdaj žalil! oh, da bi se to nikdar zgodilo ne bilo!

Upam, o moj Jezus! da sem milost zadobil pri tebi, da si mi odpustil. Zato mi dovoli, da bolj priserčno govorim s teboj! O ti, ki veš moje misli in želje, ti vsegavedni! torej tudi veš, kaj želim imeti od tebe! Kar spoznam, kako si ljubeznjiv, je vneta moja duša v ljubezni

do tebe, in vleče me, te vedno bolj in bolj ljubiti, in ti s tem dopasti. Ali slabost, nestanovitnost moja, ta je hudi zadržek; in vedno me skerbi, da tega dosegel ne bom, ako mi ti svoje pomoči k temu ne daš.

O moj Bog! naj spoznajo še danes nebo in zemlja in vse stvari tvojo neskončno moč, tvojo nezmerjeno dobroto. Prederzno sem se vzdigoval zoper tebe, zdaj pa mi daj, da te ljubim in častim čez vse. Ti zamoreš, pa tudi hočeš to storiti. Nadomesti ti v meni, kar mi manjka, ter ljubiti te priserčno hočem, ali saj toliko, kolikor sem te popred žalil. Ljubim te, o moj Jezus, ljubim te čez vse! Bolj, ko svoje življenje ljubim tebe, moj Bog, moja ljubezen, moje vse!

Moj Bog in moje vse!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

„Stopimo z zaupanjem k sedežu gnade, da usmiljenje dosežemo, in milost najdemo ob času potrebne pomoči“. (Hebr.

4, 16.) Sv. Antonin pravi, da ta sedež gnade je Marija, po kateri nam Bog vse svoje gnade delí.

O preljubeznjiva Kraljica! Tebe naj bolj veselí, pomagati ubogim grešnikom. Lej, jaz sem velik, ubog grešnik! Pomagaj mi! pomagaj mi naglo!

O edino pribežališe grešnikov, usmili se nas! (Sv. Avguštin.)

(Presveta, neomadežana Devica! — Kakor pri prvem obiskovanji, stran 26.)

Tretje obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Moje veselje je, bivati s človeškimi otroci“. (Prip. 8, 31.) Naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus ni bil s tem že zadovoljen, da je na sv. križi iz ljubezni za nas tako bitko smert storil. Še po svoji smerti hoče bivati osebno pri nas v naj svetejšem Zakramentu, da bi nas prav gotovo prepričal, kar je že po Modrem v stari zavezi govoril; da je namreč njegovo naj večji veselje bivati med človeškimi otroci.

Sv. Terezija se nad tem zavzame ter zakliče: „O ljudje, kako morete žaliti Boga, ki tako slovesno zagotavlja, ki tako očitno

kaže, da njegovo edino veselje, njegova radost je, bivati pri vas! Oh, zakaj vendar ljudje tega ne spoznajo? Jezus ima naj večji veselje pri nas, nam se pa že težko, dolgo zdí, le četertinko ure biti pri njem. Jezus se ne naveliča, ne nasiti vedno biti pri nas, nam pa je dolg čas v njegovi družbi. Kaj mar mi ne potrebujemo bolj njegove družbe, kakor on naše? Kaj bi ne imeli mi bolj hrepeneti po njem, kot on po nas? Mi, pravim, ki smo toliko srečni, da smemo biti v njegovi hiši? O kako srečne se mislijo podložniki, ki blizo kralja, v njegovem poslopju prebivajo! Glejte, tù je stanovanje naj višega Kralja, tù palača vesoljnega Gospoda, tù hiša vélicegega Boga. In v tej hiši mi z Jezusom Kristusom bivati smemo. Bodimo mu hvaležni zato, pa učimo se, da nam bo v korist obiskovanje in družba tega veličastnega Kralja“.

Moj Bog in moj Gospod! Pogled me! tukaj sem pred altarjem, na katerem si ti noč in dan zavoljo mene pričujoč. Ti si neusahljivi studenec vsega dobrega, naj bolj ozdravnik vsih bolezen, naj bogatejši zaklad vsim ubogim. Lej, pred tvojimi nogami kleči danes naj bolj revni, naj slabši grešnik, ter te gnade, milosti prosi. Ne odreci mu, o ljubeznjivi Jezus! ne odreci mu svojega usmiljenja! Res je, dobro spoznam, da moja revšina je ne-

zmerno velika; pa vender obupati nočem. Z očmi sv. vere te vidim v tem zakramentu, in vem, da si le zato iz nebes prišel, da bi mi dobrote delil. Častim te, hvalim te, ljubim te. Ako sem milost našel pri tebi in te vbogajme prositi smem, o tak poslušaj dobrotno, kaj te prosim: Sklenil sem, nikoli več, večno nikoli več te ne žaliti. Razsvitli me torej s svojo gnado, in daj mi moč, da te popolnoma ljubim, ter spolnim ta svoj sklep! O moj Bog in Gospod! ljubim te iz vsega serca in iz vse svoje moči. Spoznam to z besedo in z ustmi, pa, mislim, da se ne motim, tudi s svojim srcem. Od tebe pa upam, in tudi gnade pričakujem, da bom to še tù v svojem življenji pokazal, v večnosti pa resnično in popolnoma spolnoval.

Preblažena porodnica mojega Boga! vi nebeški duhovi, vi svetniki Božji, pomagajte mi, da ljubim svojega preljubeznjivega Boga čez vse!

O moj Jezus ljubeznjivi,

Pridi in nasiti me!

Da v ljubezni nevgasljivi

Večno s tabo sklenem se!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Germana.)

„Njene vezí so vezí zveličanja“. (Sir. 6, 31.) Pobožni Pelbart pravi: Češenje Marije Device je veriga, ktera nas pelja v večno življenje. Prosimo torej svojo nebeško Kraljico, naj nas z verigo svoje ljubezni vedno bolj veže nase, da zmeraj večji, zmeraj terdnejši upanje imamo v njeno pomoč.

O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija! O moja Gospa in Kraljica! ako se le spomnim na te, mi je polajšano terpljenje, in potolaženo je moje serce. Ako zaidem, me ti rešiš, me pelješ nazaj na pravo pot. V britkostih in težavah me ti podpiraš; pred sovražniki moje duše me ti varuješ. Ako se ranim, me ti zdraviš; ako se udarim, me ti celiš. Ako žalostno jokam, me ti tolažiš; ako dvomim, mi ti dvome razkropiš. O Mati usmiljena! sliši in usliši me. Poglej me, kako reven, kako ubog da sem. In ti, Mati Božja! mi lahko pomagaš, zato, o Marija! prosi za me!

**O milostljiva, o dobrotljiva, o
sladka Devica Marija!**

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Četerto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Obhoja ž njo nima nič grenkosti in nje družina nič zopernosti“. (Modr. 8, 16.) Prijatli se med seboj toliko ljubijo, da radi eden drugemu obiskujejo, in si s tem veselje delajo. Radi bi cele dneve skupaj bili, in ločiti se, jim je naj huje. Komur je pred naj svetejšem Zakramentom dolgočasno, on nima ljubezni do Jezusa, on ni prijatelj njegov. Prijatelj se prijatla ne naveliča tako hitro. Prijatlom Jezusa Kristusa, kadarkoli so pred sv. Rešnjim Telesom bili, je bil ta čas, čas nebeškega veselja. Sv. Terezija se je po smerti nekdanj prikazala še živi sestri svojega reda, in ji pravi: Med nami v nebesih in med vami na zemlji ne sme biti nič razločka, kar zadeva čistost in ljubezen. V čistosti in ljubezni mi vživamo neminljivo veličastvo Božje; v čistosti in ljubezni prenašajte vi terpljenje minljivega sveta. Kar pa mi delamo pred bitjem Božjim v nebesih, to delajte vi pred zakramentom sv. Rešnjega

Telesa. Tako je naj svetejši Zakrament nam nebesa tukaj na tej zemlji.

O neomadežano, za nas zaklano, za nas darovano Jagnje! spomni se, da sem tudi jaz ena tistih duš, ktera je bila rešena z neizrečenimi bolečinami na potu tvoje britke smerti. Tako radodaren si bil meni, o Jezus! da si se mi vsega dal. In še se mi daješ vsaki dan, ko se brez nehanja daruješ svojemu nebeškemu Očetu na altarih za me! Bodi torej moje posestvo in sicer zmeraj, da te nikoli z nobeno nezvestobo ne zgubim; delaj pa tudi tako s svojo gnado v meni, da bom tudi jaz popolnoma tvoje posestvo. Lej, o Gospod! vsega se ti darujem, delaj z menoj, kakor ti je všeč. Dam ti svojo voljo; tako jo nase naveži s prijetnimi zvezmi svoje svete ljubezni, da bo večna sužnja tvoje presvete volje. Nočem več živeti, da bi stregel svojemu poželenju, svojemu nagnjenju, temuč samo zato, da bi stregel tvoji neskončni dobroti. Razderi in poteri v meni vse, kar bi bilo nedopadljivega tvojemu presvetemu sercu. Daj mi tudi gnado, da nič drugega ne mislim, kakor le tebi do-

pasti; da nič ne želim, kakor le to, kar ti sam želiš. O predragi Zveličar! ljubim te iz vsega serca. Ljubim te pa zato, ker ti to želiš. Ljubim te, ker si vreden vse moje ljubezni. Oh, zakaj te ne morem tako in toliko ljubiti, kakor in kolikor si vreden ljubljen biti? Zakaj ni smerti, ktero iz ljubezni do tebe želim? Gospod! sprejmi saj moje želje, in daj, da te ljubim. Amen.

O presveta volja Božja, tebi se vsega darujem.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Germana.)

O mogočna Gospa! ti bramba, ti veselje ubogih kristjanov! sprosi mi gnado, da bom vreden, kdej s teboj uživati večno zveličanje. O Kraljica moja, ti pribežališe moje, življenje moje, ti bramba moja, ti moč, ti veselje moje in ti upanje moje! oh, stori, da bom s teboj v nebesih. Saj vem, da mi storiti zamoreš, da mi dati zamoreš, kar te prosim, zato

ker si Mati Božja. O Marija, ti si vsa mogočna, da grešnike zveličaš. Med teboj in med Jezusom ni potreba nobenega srednika. Zakaj ti si nam rodila, ti si nam prinesla pravo življenje.

O moja Mati, o upanje moje! vlasti me Jezusu, svojemu ljubemu Sinu!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Peto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Vrabec si najde hišo in gerlica svoje gnjezdo, kjer izvali svoje mladiče; (jaz pa naj najdem) tvoje altarje, Gospod vojskinih trum, moj Kralj in moj Bog!“ (Ps. 83, 4.) Vrabec, pravi David, si poiše hišo, gerlica si napravi gnjezdo, da spravi svoje mlade, da so varni pred nevihto, pred ropno tico. In jaz, o mogočni Kralj in Gospod! jaz edini, bi ne znal in ne vedil iskati pribežališa v tvojih svetih stanovanjih, ki me obdaja toliko britkost in težav, toliko nadlog in skušnjav? Saj si izvolil naše altarje le zato sebi v stanovanje, da si vedno med nami, in da te lahko najdejo vsi, ki te ljubijo. O moj Bog!

kako vender ti ljubiš ljudi! Ali je mogoče še kaj več storiti, da bi te tudi mi ljubili? Vnemi torej, o ljubeznjivi Jezus! naše serca v ljubezni do tebe, da bomo hrepeneli le po tebi, želeli le tebe; da ne bo nobenega drugzega nagnjenja v nas, kakor le to: ljubiti tebe, o naj veči dobroti! ljubiti te večno, ljubiti te čez vse. Kaj bi mar pametno bilo, da bi bili merzli proti Bogu, ki je vse storil, da bi pokazal nam svojo neskončno ljubezen? Potegni nas nase, o Gospod! s sladkim vabljenjem svoje ljubezni, in daj, da spoznamo tvoje prelepe in prijetne lastnosti, ki te delajo toliko ljubeznjivega.

O neskončno veličastvo, o neomejena dobroti! Ti ljudi toliko ljubiš, si toliko storil in terpel za nje; samo, da bi ljudje tudi tebe ljubili. Ako bi tudi ne bil nič storil, si že sam na sebi naj ljubeznjivši, nar prijetniši. In vendar, zakaj je tako malo ljudi, kateri tebe ljubijo? Od zdaj zanaprej ne bom jaz med temi nehvaležniki več. Resnično in terdno sem sklenil te ljubiti, kolikor premorem, te ljubiti čez vse. Nič drugzega nočem ljubiti, kakor tebe samega. In sicer te hočem ljubiti le zavoľjo tebe samega, zavoľjo tvojih popolnost. Ti si vreden, ti zašlužiš, in tvoja sveta volja je; ti celó

zapoveduješ, in jaz te hočem popolnoma ubogati. — Pri tem trdnem sklepu mi le eno strah dela, da bi morebiti jaz nezvest postal; ker dolgo sem bil ločen od tebe, in moja duša ima že prirojeno slabost, je pa zavoljo mojih lastnih pregreh še bolj oslabela. Prerevne so moje dušne moči. Pa, o Bog moje duše! vem in spoznam, kako dober si ti, za to upam in pričakujem le od tebe potrebne moči, da bom spolnil svoj sklep, in vstregel tudi tvojim željam. Neskončno zaslužnje tvojega terpljenja mi je zadostni porok, da mi boš dodelil k temu potrebnih gnad.

Daj, o predobrotljivi Oča! daj dobre tega sveta njim, kateri jih želijo; za me so veliko preslabe, da bi se potegoval zanje. Moje serce je za vse kaj bolj imenitnega vstvarjeno. Jaz išem in želim le bogastva tvoje ljubezni! — Ljubim te, o Jezus! moja dobrota. Ti si moje bogastvo, moja ljubezen, moje veselje.

Moj Jezus! ti si se mi vsega dal. Tudi jaz se tebi vsega, brez izjeme, dam.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počešenje Matere Božje!

(Molitev sv. Bernarda.)

K tebi, o čez vse povzdignjena Kraljica sveta! se oziramo iz te doline solza. — Kmalo bomo stali pred sodnikom, ktereга smo žalili s brezštevilnimi pregrehami. Kdo bo potolažil njegov pravični serd? Kdo bo nas spravil ž njim? Oh, ni ga, da bi storil to bolj gotovo, bolj lahko, kakor sama ti, mogočna Gospa, ki si ga toliko ljubila, ki je pa tudi tebe ljubil z naj lepši ljubeznijo. Tedaj, o Mati usmiljena! odpri svoje ljubijoče serce, in poslušaj nas, ki zdihujemo k tebi! Pod tvojo pomoč pribežimo; potolaži nevoljo svojega Sina, in sprosi nam nazaj njegovo gnado, katero smo z grehi zgubili. Saj se tebi noben grešnik ne gnjusi, če je še tako reven in ubog. Ti ga ne zaveržeš, ako le zdihne k tebi, in s skesanim srcem kliče na tvojo pomoč. Celó svojo milo roko mu podaš, da ga rešiš njegove nesrečne obupnosti. Upanje mu daješ, serčnost mu obujaš; in kakor ljuba mati svoje preplašeno dete tolaži pred nevoljo oče-

tovo, tako si prizadevaš tudi ti obuditi zaupanje v sercu skesanega grešnika. Z lepši, z večji kot materno ljubeznijo ga uterjuješ; in ko mu od svojega Sina sprosiš pravo obžalovanje in stud nad grehom, si tako njegova srednica, ga spraviš z razžaljenim Bogom, ter mu pokažeš milostnega sodnika.

O Marija, Mati prelubeznjiva, prosi za nas!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Šesto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Kjer je vaš zaklad, tam bo tudi vaše sercé“. (Luk. 12, 34.) Jezus Kristus nam hoče s temi besedami povedati, da vse tisto nam je zaklad, na kar je navezano naše serce. Vse naše nagnjenje, vse naše misli in želje, vse hrepenenje našega serca je obrnjeno le v tisto stvar, kateri smo dali prvi kraj v svojem sercu. Zato so svetniki z vso svojo ljubeznijo ljubili naj svetejši Zakrament, ker so dali Jezusu vse svoje sercé.

O moj prelubeznjivi Jezus! ki si iz ljubezni do mene noč in dan tukaj na

altarji pričujoč, oh! potegni moje serce na sé; tako, da zanaprej ne bo nič drugega mislilo, kakor na te; nič drugega ljubilo, kakor tebe; da bo le tebe iskalo in želelo. Dodeli mi to gnado, prosim te po zasluženji tvojega britkega terpljenja. O Božji Zveličar! o nebeški ljubitelj naših duš! kako ljubeznjivo je znajdana tvoja ljubezen, s katero ti vabiš naše duše, da bi le tebe ljubile.

O večna Beseda, edinorojeni Sin nebeškega Očeta! ni ti bilo zadosti, da si za nas človek postal, za nas križan bil; da si se nam v tem naj svetejšem Zakrametu v družino, v živeš in v zastavo večnega zveličanja. O kako nam kažeš ljubezen svojo! Prišel si k nam kot majhno dete v zapuščenem hlevu; drugič te vidimo ubozega pri svojem redniku; pa spet k smerti obsojenega na križi; in spet v podobi kruha na altarji. Le koga bi še mogel znajti, da bi še bolj nas vnel k ljubezni do sebe? O neskončno ljubeznjiva dobrota! kdaj bom vender povračevati začel toliko ljubezen? Gospod! nič več nočem živeti, kakor edino le zato, da bi ljubil tebe samega.

Čemu mi je življenje, če ni v tvoji ljubezni, če ni tebi dopadljivo, če ni samo le za te, ker si tudi ti dal svoje za mé? In koga hočem ljubiti na zemlji, če ne bom ljubil tebe, ki si naj lepši, naj prijazniši, naj boljši, naj ljubeznjivši? Naj živi tedaj duša moja, da bo tebe ljubila. Raztopí naj se v večnem plamenu ljubezni, kadarkoli se spominja tvoje ljubezni. Kadar sliši imenovati tvoje jaslice, tvoj križ, tvoj zakrament, vselej naj se mi vname serčna želja, iz ljubezni do tebe, o Jezus! velike reči storiti, tudi veliko terpeti, ker si ti za me toliko preterpel.

Gospod! dodeli mi gnado, da popred ne umerjem, dokler iz ljubezni do tebe kaj dobrega ne storim, in veliko težavnega ne preterpim.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Bernarda.)

O Marija! ti si edina med vsimi ženami, v kateri si je Zveličar svetá zvolil stanovanje, njega vredno, kamor je

položil zaklade, ktere je prinesel seboj
 na to zemljo. Zato te pa tudi časti vesolj-
 ni svet, o presveta, neomadežana Devica!
 kakor Bogu posvečen tempelj, v ktere-
 ga je bil položen začetek našega zveli-
 čanja. Tam, v tvojem prečistem na-
 ročji v tem svetem tempelju se je pri-
 čela sprava med Bogom in človekom,
 ktero so pričakovali vsi pravični stare
 zaveze. Ti si zapert vert, o veličastna
 Mati Božja! Na ta vert ni stopila pre-
 grešna noga, in jezi Božji zapadena roka
 se ni prederznila, tergati cvetlic na tem
 vertu. Ti si tisti zali vert, tista blažena
 njiva, na ktero je posadil nebeški Oča
 vse cvetlice, ki so še zdaj lepota njegove
 svete cerkve. Med njimi je naj lepši vi-
 jolica — tvoja ponižnost, lilija — tvoja
 čistost, in vertnica — tvoja ljubezen.
 Komu te hočem primeriti, o Mati vse
 lepote vse ljubeznjivosti? Ti si veselje
 Božjemu sercu. Iz tebe izvira studenec
 večnega življenja, ki napaja vso zemljo.
 O koliko dobrot si ti svetu pridobila!
 Zares si blaženi vodotoč, po katerem nam
 tečejo vse zveličanske gnade iz nebes.

Bodi Češena, o Marija, naše življenje in edino upanje naše!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Sedmo obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Glejte! jaz sem z vami vse dni do konca sveta“. (Mat. 28, 20.) Nezapopadljivo je ljubeznjivi in zvesti Pastir hrepenel, da bi za nas, svoje ovčice, daroval svoje življenje. Želel je, dati za nas svojo drago kri. Pa tudi po svoji smerti se ni ločil od nas. In kakor je bil začetek njegovega včlovečenja čudež vsegamogočnosti in ljubezni njegove, ne enak začetku drugih ljudi, tako razodeva tudi njegova smert vsegamogočnost in ljubezen njegovo, in je drugačna, kakor smert drugih ljudi. Kadar človek umerje, se loči s tega svetá za večno. Jezusova smert pa nas je še bolj terdno zvezala ž njim; ker po njegovi smerti smo se še bolj terdno sklenili ž njim v sv. Rešnjem Telesu. On ni zapustil tega sveta, temuč v tem naj svetejšem Zakramentu hoče bistevno biti med nami do konca sveta. Lejte, pravi on sam, ljube moje ovčice, vedno sem pri vas, zavoljo vas sem v tem zakramentu, tù na zemlji ostal. Vselej me najdete tù, kadarkoli me obiskati ho-

čete. Zmeraj sem pripravljen vam pomagati, vas varovati, vas tolažiti s svojo pričujočnostjo. Ne bojte se, ne bom vas zapustil, dokler svet ne preide, dokler ste na ti zemlji. Ta ljubeznjivi Ženin naših duš, pravi sv. Peter Alkantara, ni hotel svoje neveste same pustiti, zapustil ji je prijetno pa koristno družino, da ji ni treba nikoli sami biti. Zato je postavil ta zakrament, v katerem je on sam bistevno pričujoč. Saj ni mogoče, da bi bil nam dal bolj koristno, bolj prijetno ali boljši družino, kot je on sam.

O moj Gospod in Zveličar, kdo te ne bo ljubil, če premišljuje tvojo prijaznost, tvojo ponižnost! Prišel sem danes te obiskat; pa, oh! s koliko ljubeznijo mi ti poverneš to obiskovanje, ko prideš ti k meni, ko se mi v sv. Obhajilu samega sebe vžiti daš? Takrat ne prideš le k meni, temuč ti si celo v hrano moji duši. Popolnoma se skleneš z menoj. Vsega se mi daš, tako da lahko rečem takrat: Moj Jezus! zdaj si ti meni v posestvo! Kako strašno nehvaležen bi vender bil, ako bi te tudi jaz ne ljubil, ako bi se ti tudi jaz popolnoma ne dal; akoravno sem ubog červ zemlje, ti pa naj viši Kralj, Gospod in Bog nebes in zemlje.

O Bog svete ljubezni, o ti ljubljeneč moje duše! kdaj pač bo vender došel tisti čas, da ne bom le s prazno besedo pravil, da sem tvoj, temuč da bom v resnici posestvo tvoje? Ti sam zamoreš to storiti. O Bog, poterdi to moje upanje zavoljo zasluženja tvoje predrage Kervi, da bom gotovo zadobil gnado, da še pred svojo smertjo sam sebi ves umerjem, ter se tebi popolnoma darujem.

Gospod, ti neskončna dobrota! ti slišiš molitve vsih ljudi. Sliši in usliši danes tudi zdihovanje uboge duše, ki te resnično ljubiti želi, jaz te hočem ljubiti, o nezmérjena dobrota! ljubiti iz vse svoje moči. Pripravljen sem vse storiti, karkoli mi zapoveš; če tudi mi zato nič ne daš, me nič ne tolažiš, nič ne plačaš. Ljubiti te hočem s čisto, otroško ljubeznijo, edino in samo zato, da ti dopadem in razveselim tvoje ljubeznjivo serce; večna ljubezen do tebe naj mi bo edino plačilo; in zato prosim tvoje usmiljenje.

O Jezus! ljubljeni Sin večnega Očeta! gospodari mojo prostost, mojo voljo, moje sercé. Bodi edini gospodar vsega, kar sem in imam, in zato nočem drugzega nič

kakor tebe samega. Zakaj le tebe ljubim, le tebe išem, le po tebi hrepenim, le po tebi zdihuje moje sercé. Tebe edinega hoče moja duša, in nič družega.

Jezus moj! naj bom ves tvoj!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Bernarda.)

Od tebe, o veličastna Kraljica! govori sv. pismo, ko pravi: „Kdo je ta, ki vzhaja kot jutrajna zarija, lepa ko luna, svetla ko solnce?“ Saj ti si prišla na ta svet, kot lepa jutranja zarija, ti, ki si svetila s svojo svetostjo ter si napovedala Solnce božje pravice. Dan, kadar si ti na svet prišla, je zares dan zveličanja, dan gnade imenovan. Lepa si kakor luna, naj ljubeznjivši med vsimi Izraelskimi hčerami. Ni je zvezde solncu bolj podobne, kot je luna, pa tudi ni stvari na zemlji Bogu bolj podobne, kakor si ti. Luna razsvitljuje noč s tisto svitlobo, ktero od solnca ima; ti pa razsvitljuješ temoto naših duš z lučjo svojih prelepih čednost. Pa še veliko lepši

si, kakor luna; zakaj v tebi je vsa svitloba, vsa čistost. Noben madež te ne kazi, nobena senca ne tamni. Ti si svetla ko solnce, to je, kakor tisto večno Solnce, ki je vstvarilo to časno, ktero si ti v svojem deviškem naročju nositi bila vredna.

Sveta Marija, Mati Božja! prosi Jezusa za nas uboge grešnike.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Osmo obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Vstani, hiti, moja prijateljica, moja zala in pridi!“ (Vis. pes. 2, 10.) Kakor nevesta, v visoki pesmi Salomonovi, vsa vneta svete ljubezni, tako kliče naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus sleherni duši, ki ga obiše v naj svetejšem Zakramentu, z ginljivimi besedami: Moja duša, ji pravi, vstani, vzdigni se iz svoje reve; glej, zato sem tù, da te obogatim s svojimi gnadami, ki ti jih manjka in jih toliko potrebuješ. Hiti in približaj se mi; pa ne ustraši se mojega veličastva. Ne boj se, ker vidiš, da sem se v tem zakramentu ponižal, vničil, da ti odvzamen vso

boječnost, da si pridobim vse tvoje zaupanje. Prijateljica moja, nisi mi sovražnica, preljuba si mi, ker me ljubiš in tudi jaz te ljubim. Moja zala! lepoto, ktera me vleče na te, ti je dala moja gnada. Ne porabi tega, ker le gnada moja ti je vzela poprejšnjo gnjusobo in ti dala sedajno prijetnost. Pridi torej in objemi me, da spoznam ljubezen tvojo do mene. Pa s terdnim zaupanjem poželi od mene, karkoli le hočeš.

Sv. Terezija pravi: Ta veliki Kralj je blišobo in svoje Božje veličastvo zato skril v revne podobe kruha, da nas s tem oserči, da se s toliko večjim nagnenjem, s toliko terdnejšim zaupanjem bližamo njegovemu Božjemu sercu. Pojdimo torej s popolnoma zaupanjem k Jezusu, zedinimo se ž njim v sveti ljubezni, in prosimo ga s celim srcem njegovih gnad.

O večna Beseda Božja, ki si za me meso postala! kdo bo dopovedal veselje, ktero mora občutiti moja duša, kadar vidi, kdo sem jaz in kdo si ti; ako pre-mišlujem, da sem naj bolj nevredna, naj bolj nehvaležna stvar pod nebom, ti pa Bog naj večega veličastva, neskončna dobrot, ki mi ne dovoliš le, da smem se prikazati pred-te; temuč v svoji neskončni ljubezni me ljubeznjivo kličeš in

vabiš, da naj pridem pred-te, kadar in kolikorkrat se mi poljubi.

O duše, ki ljubite Boga, bodite že v nebesih ali še na zemlji, ne jenjajte ga večno ljubiti; pa ljubite ga tudi zame! O Marija, Mati moja! stori, da ljubim svojega Boga. In ti, vse ljubezni vreden Gospod! ti bodi edina moja ljubezen! ti gospoduj vso mojo voljo. Posestvaj me vsega in vse, kar imam. Darujem ti vso svojo pamet, da se zmeraj spominja tvoje dobrote. Vse svoje serce ti dam, da ne bo nič drugega ljubilo, kakor tebe. Svojo dušo ti zročim, da bo vsa tvoja. Tebi, v tvojo službo dam svoje telo, da mi tudi telo pomaga tebi dopasti.

Ker nič več nimam, da bi ti dal, želim čez vse to, da tebe, ljubljenec moje duše! ljubijo vsi ljudje, in da vsi spoznajo prijetno tvojo ljubezen, s katero jih ti ljubiš, in da živijo le zato, da bi dopadli tebi, kakor ti hočeš in kakor si vreden. O da bi vendar saj jaz bil premagan od ljubezni do neskončne lepote tvoje. — Od zdaj se hočem prizadevati, da bom storil le to, kar ti hočeš, kar

je tebi dopadljivega. Terdno sklenem, nič ne opustiti, kar tebi dopade; ako bi mi bilo tudi težko, ako bi tudi s tem zgubil vse, tudi celo svoje življenje. O kako srečen bi bil, ko bi vse zgubil, dobil pa tebe, svojega Boga, svoje bogastvo, svojo ljubezen, svoje vse.

Jezus, ljubezen moja! vzemi me vsega, posedi me, gospoduj čez me!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Bernarda.)

O sladka, o mogočna, o vedno ljubeznjiva Devica! Kje je človek, ki bi spoštljivo izrekel le tvoje ime, in njegovo serce bi ne bilo presunjeno s tvojo ljubeznijo? Kdo misli na-te in bi te ne ljubil vedno bolj in bolj? O naj svetjši vsih devic, dodeli nam moč v naši slabosti. Kdo, o Mati Božja! bi znal z Jezusom Kristusom bolj govoriti za nas, bolj se potegniti za nas, kakor ravno ti, ki si zmeraj pri njem, zmeraj v njegovi zveličanski družini? Prosi tedaj, govori, o mogočna Gospa! za nas! Saj

tvoj Sin je zmeraj pripravljen, te poslušati; in ti boš prejela, karkoli boš prosila.

O Marija! sprosi mi to gnado, da vselej pri tebi išem svojega pribežališa.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Deveto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Vidil sem opasanega okoli pers z zlatim pasom“. (Skr. raz. 1, 13.) Ljubi Jezusovi učenec sv. Janez evangelist je v svojem skrivnem razodenji vidil podobo človekovega Sina, ki je bil opasan okoli pers z zlatim pasom. Tak je Jezus v zakramentu sv. Rešenjega Telesa. Njegove persi so polne nebeških gnad, ktere serčno želi razdeliti med nas. Kakor ljubeznjiva mati iše svojega lačnega otroka, in kadar ga dobi, ga v ljubezni vzame v svoje naročje, in mu daje svoje sladke hrane; ravno tako želi tudi Jezus z neizrekljivo željo, da bi hiteli k njegovim persim, ter se nasitili njegovih obilnih gnad. To nezapopadljivo ljubezen Jezusovo je že prerok Izaija v duhu vidil in jo je napovedal, rekoč: „Na persih vas bodo nosili, in na kolenih vas poljubovali; kakor, kadar koga mati poljubljuje“. (66, 12.)

Oča Alvarec pa pravi, da ima Jezus Kristus v naj svetejšem Zakramentu roke polne gnad, in hrepeneče iše, komu bi jih podelil. Sv. Katarina Sienska, kadar se je bližala sveti večerji, je bila vsa vneta, ljubezni polna, da je bila podobna lačnemu detetu, ki se steguje in vije po maternem naročji.

O edinorojeni, naj ljubeznjivši Sin večnega Očeta! spoznam, da si ti sam, in edino sam vreden naše ljubezni! Želim te toliko in tako ljubiti, kolikor in kakor sem te dolžan ljubiti, in kakor so vse stvari dolžne te ljubiti. Ali saj toliko naj te ljubim, kolikor te je kdaj že ljubila kaka človeška duša. Dobro vem, da nisem vreden te gnade, ker sem te popred zatajeval, se zoper tebe vzdigoval. Vem, da nisem vreden, da sem tukaj v tvoji pričujočnosti. Slišim pa, kako mi ti sam veliš; slišim, kako me sam kličeš: „Moj sin, daj mi svoje serce, ne odreci mi ga“. In zopet praviš: „Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega serca“. Tedaj ti hočeš sam moje serce, akoravno ti je že velikrat nezvesto bilo. In ker so tvoje edine želje, da si ti Gospod in lastnik moje ljubezni; zato, akoravno sem večno smert

zaslužil, si me še pri življenji ohranil, me nisi v pekel pogreznil, da še čas imam, se k tebi spreobrniti, le po tebi hrepeneti in te večno ljubiti. Ker ne zaničuješ moje ljubezni, in še celo hočeš, da te ljubim; lej, o neskončna dobrota! podam se k tebi nazaj, in vsega se ti dam, brez vse izjeme. Ljubim te, o Bog, poln dobrote in poln nezmerjene ljubezni! Zvolim te zares, sebi v kralja, gospodarja svojega revnega serca, ktero ti ponižno položim k tvojim svetim nogam, ker ti tako hočeš. Res, da serce, ktero ti dam, je zastarelo, nagnjusno; pa ako ga ti sprejmeš, se bo lahko poboljšalo in spet ozaljšalo. Spreobrne me, o Gospod! spreobrne me; ker ne upam si več tako živeti, kakor sem do zdaj živel, tako nehvaležno, tako brez ljubezni do tvoje neskončne dobrote, s ktero me ti toliko ljubiš, in ko si vse ljubezni toliko vreden. Daj in dodeli mi, o Bog mojega serca! da ti od danes nadomestim vso ljubezen, s ktero sem pregrešno ljubil druge stvari, tebe pa ne.

Moj Bog! o Bog, moja naj večí dobrota! ljubiti te hočem. Tebe lju-

biti, je moj terdin sklep, moja resnična volja.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Janeza Damaščana.)

Bodi počešena, o vse časti vredna Gospa! Sprejmi molitev velicega grešnika, o naj gotovši upanje kristjanov! ki, ako-ravno je res grešnik, te vender serčno ljubi in časti, in za Bogom stavi vse svoje upanje, vse svoje veselje le v té. Ti si mi dala življenje, Jezusa, od tebe pa tudi upam, da mi boš pomagala, da pridem k tvojemu Sinu, da po tvojem usmiljenju zadobim zagotovilo večnega zveličanja. Odloži mi pretežko breme mojih hudobij! razpodi temoto, ki obdaja mojo dušo; raztergaj mreže sovražnih skušnjav, in bodi mi vodnica mojega življenja, da s tvojo pomočjo srečno pridem v nebeško kraljestvo.

Mati moja! skerbi za mè, da vedno mislim na tè!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Deseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, str. 17.)

„Neumni posvetnjaki! kam pa hodite nasitovat svoja serca? Veselje, ki ga išete, bote le pri Jezusu dobili“, kliče sv. Avguštin. O nespametni otroci tega sveta, o ubogi in slepo na to zemljo navezani ljudje! kam hočete, da bi vstregli željam svojega serca? Pridite k Jezusu; on edini je, in ni ga drugega, ki je v stanu dati vašim sercem tisti pokoj, tisto veselje, ktereга vi išete. Duša moja! Ne, da bi bila tudi ti tako neumna! Le Boga samega iši, v njem in le v njem so vse dobrote. „Iši edino tisto dobro, ktera vse dobrote ima“, pravi spet sv. Avguštin. Če ga hočeš naglo dobiti, lej! blizo tebe je. Le odkritoserčno govori ž njim. Povej mu kaj hočeš; zakaj namen njegove pričujočnosti, njegovega bivanja v tem sv. Zakramentu je le ta, da zve, kaj bi ti rad, da zasliši tvoje prošnje, in da ti dá zaželeno tolažilo v vsih tvojih potrebah.

Milijone podložnikov ima posvetni kralj. Pa ni vsakemu dano, ne pripušeno, da bi govoril s svojim kraljem. Ako bi kaj rad od njega, mora to drugim izročiti. Le malokdaj in malokdo zamore govoriti s svojim kraljem. Da

pa s teboj, o nebeški Kralj, govorim, ne potrebujem nobenega privoljenja, nobenega človeka. Vedno si pripravljen v naj svetejšem Zakramentu poslušati vse, ki te obiskati hočejo. Vsak, kdor le hoče, te dobi tukaj, vsaki čas, vsako uro, vsaki trenutek. Nobenemu nobeden ne brani se prijazno pogovarjati s teboj; in sicer kakor dolgo in kolikorkrat se komu poljubi. Kralji in knezi te zemlje le včasih privolijo, da se sme govoriti ž njimi. Ti pa, o Jezus, Kralj vsih angeljev! čakaš noč in dan, in naj ubožnejši, naj revnejši sme priti k tebi, kadar le hoče. O nezapopadljiva, o presveta skrivnost ljubezni Božje! ako se ljudem v sv. Obhajilu zavžiti daš, ali pa le na naših altarjih bivaš; moreš z nekako prijetno silo svoje svete ljubezni človeške serca tako potegniti na se, da so v tebe vse zaljubljene, od tvoje neskončne dobrote vse zavzete, s serafinsko ljubeznijo vse vnete, in v tem srečnem stanu mirujejo s svojimi mislimi in željami, vse pogreznjene v tebe. Oh! potegni tudi moje revno serce na se, ki željno hrepení, te ljubiti, in v tvoji ljubezni živeti. Od

zdaj zanaprej, za vselej izročim v tvoje
 predobrotljive roke vse svoje djanje in
 nehanje, vse svoje upanje in hrepenenje,
 dušo in telo, vse kar imam. O Gospod
 neskončnega veličastva! sprejmi milostno
 to mojo celo ponudbo, katero ti iz ljubezni
 darujem, in delaj z menoj, kakor ti je
 ljubo. Sklenil sem, nikoli več ne tožiti
 čez tvoje svete in pravične naredbe, o
 preljubeznjivi Gospod moje duše! Dobro
 vem, da vse, kar storiš, kar narediš,
 pride iz tvojega, ljubezni polnega serca,
 je ravno zato ljubeznjivo, meni pa ko-
 ristno. Zadosti, da je tebi dopadljivo,
 bodi tudi meni zdaj in na vekomaj. De-
 laj z menoj, kakor hočeš; sklenem se s
 tvojo voljo, ktera, dobro vem, je vsa
 sveta, vsa dobra, vsa popolnoma in lju-
 beznjiva volja. O presveta volja mojega
 Boga! tebe molim, ker si mi čez vse
 ljubeznjiva. S teboj sklenjen hočem ži-
 veti in umreti. Tvoje veselje naj bo tudi
 moje veselje. Nobenih željá nočem v
 svojem sercu, ktere niso enake čistim
 željam tvojega božjega serca. Moj Bog,
 moj preljubeznjivi Bog! daj mi gnado,
 da živim le za tebe zanaprej, da hočem

in želim edino le to, kar hočeš in želiš tudi ti. Iz čiste ljubezni do tebe naj umerje moje pregrešno, ubogo telo, ker si tudi ti umerl za me, in ker se daš v hrano moji duši. Pozabljen, zgubljen naj bo dan, večna temota, smertna senca naj pokrije trenutke, kadar sem žalil tvoje serce. Ljubim te, o sveta volja Božja! ker ti si nezapopadljivo bitje Božje, ki te iz vsega serca ljubim in se ti vsega darujem.

O sveta volja mojega Boga! ti edina si moja ljubezen!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počesenje Matere Božje.

(Molitev svetega Andreja Jeruzalemskega.)

Bodi češena, o gnade polna! ti si začetek pravega tolažila našega. Sodbo našega pogubljenja si ti preklicala. Bodi češena, o zares preblazena Devica! Ti si bila zvoljena v prelepi tempelj veličastva Božjega, v posvečeno prebivališče nebeskega Kralja. Tvoje deviško naročje je kraljevi tabor, v katerem se je čudapolno

sklenila človeška natura z božjo Jezusovo naturo. V tebi je bil, se je spravil Bog z grešnim človeštvom. Ti si biser neumerjčega življenja; ti nebesa, kjer je Solnce pravice za to življenje sijati začelo; ti nebeška skrinja zaveze, kjer je Beseda meso postala.

Bodi češena, Mati svojega Božjega Sina! ti si zares edino blažena, ker si izmed vsih žen vredna biti Mati svojega stvarnika. Vsi narodi te srečno imenujejo; vsi kralji te slavijo, vsi knezi ti svojo vdanost prisegajo; imenitni svoje prošnje pred-te pokladajo, vse svete device te častno posnemajo. O Marija! ako v tebe prav zaupam, bom gotovo zveličan; ako sem pod tvojo brambo, se mi ni treba bati; zakaj, Gospod ti je zročil vse zveličanske pomočke, ktere le daje njim, ktere zveličati hoče.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Enajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Pokončani bodo, kateri se ločijo od tebe“, pravi kraljevi prerok David. — Sv. Terezija nas opominja, da bodimo vedno pri Jezusu, svojem ljubeznivem pastirju, da se od njega nikdar ne ločimo, njega nikoli izpred oči ne pustimo. V veliki čedi so le tiste ovce naj bolj srečne, ktere so zmeraj blizo pastirja. Tiste tudi pastir naj raje ima, jim naj boljši hrano daje, za nje naj bolj skerbi. Akoravno vsi svoji čedi oskerbuje dobro pašo; pa s tistimi, ki so vedno okrog njega, se celo prijazno pogovarja, in velikrat jim dá hrane, ki jo le za-se ima. In ako dober pastir počiva, ga še njegove ljubljenske ne zapusté. Pri njem, okrog njega poležejo, dokler se ne zbudi. Ako se kaže čedi kaka nevarnost, ga zbudijo. Zato jih pa tudi on še raji ima, ter jih miloserčno, rahlo boža.

O moj dobri Zveličar! lej, kako blizo tebe sem! O ti Pastir moje duše, tù v zakramentu sv. Rešnjega Telesa pričujoči! lej, pri tebi sem. Pa veš, kaj želim? Daj mi, da te serčno, pa stano-
vitno ljubim!

O sveta vera! zahvalim se ti, ker me učiš, in mi zagotoviš, da ta presveti

Zakrament, ta nebeška mana, ni navadni telesni kruh; ampak, ti mi praviš, da tukaj je moj Zveličar, moj Odrešenik, Jezus Kristus, pravi živi Bog. Ti me učiš, da je on tù iz gole ljubezni do mene. O moj Gospod, moje vse! jaz verujem in spoznam, da si v tem zakramentu resnično pričujoč. Ako te tudi ne vidim s svojimi telesnimi očmi, te vendar spoznam v tej posvečeni Hostiji večnega Kralja nebes in zemlje, te spoznam in častim svojega Zveličarja, te molim svojega Boga; ker sveta vera me to uči. In, o predobrotljivi Jezus! ker si ti moj Zveličar, ker si ti moja moč, moja tolažba in vse moje upanje; ravno zato tudi serčno želim, le tebe ljubiti, le na-te misliti, le tebe želeti, le po tebi hrepeneti. To me naj bolj veseli, da si ti neskončno srečen, in da boš vekomaj tako srečen; to me bolj veseli, kakor vse dobro, kar jaz tukaj ali tam v večnosti doseči zamorem. Nezmerno se radujem, da si ti naj bolj popolnoma bitje. Gospodari torej, o Gospod in prečastni Kralj! gospodari celo mojo dušo! vso ti dam, ohrani jo zmeraj ko svoje lastno,

resnično in pravično posestvo. Moja volja, moje čutila, moje nagnjenja, vse moje moči naj bodo sužnje tvoji ljubezni, in vedno naj le tebi dopadejo, tebi služijo, tebe častijo.

O Marija! tako je bilo tvoje življenje. Ti si prva, ti si naj bolj popolnoma ljubila svojega Jezusa. Ti, Mati Božja! Ti usmiljena Devica! o stori, da bom tudi jaz zanaprej živel tako, kakor si živela ti, ki si bila v svojega Boga vedno vsa zamaknjena.

O naj bom jaz ves tvoj, in ti bodi vsa moja! — o Marija!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev svetega Andreja Jeruzalemskega.)

O Mati usmiljena! prosi svojega Sina in potolaži njegovo pravično jezo, da nam bo milostljiv, da prizanese slabostim človeškim, ktere dobro poznaš, saj si živela na zemlji. Tù si bila skrita, ali zdaj, tam v nebesih, kraljuješ, in na te gleda ves grešni svet, ter ti kliče, da ga spraviš s svojim Sinom. Ti, ki si

dobra, ne zaveržeš našega češenja, ako-
ravno je silo revno; zato prosi za nas,
spravi nas z Bogom, sprosi nam gnado,
da bomo vedno svetejši. Sprosi nam po-
moč, da naši sovražniki nam škodovati
ne morejo, da bodo zastonj se vzdigovali
zoper nas, da jih srečno premagamo vse.
To nam bodi v plačilo, ki tebe častimo.

**O Marija! v tebe zaupam; za
Bogom le od tebe pričakujem vsega
dobrega!**

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po per-
vem obiskovanji, stran 26.)

Dvanajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Bog je ljubezen, in kdor ostane v lju-
bezni, ostane v Bogu in Bog v njem“. (1. Jan.
4, 16.) — Kdor ljubi Jezusa, ta ostane pri
Jezusu, in Jezus ostane pri njem. „Ako me
kdo ljubi, pravi Jezus, ga bo ljubil moj Oča,
in bova k njemu prišla in pri njem prebi-
vala“. (Jan. 14, 23.) Sv. Filip Neri je osem-
najst let delal, vse iz ljubezni do Jezusa, v
čast in prid njegove svete cerkve in v zveli-
čanje z drago Jezusovo kervjo odkupljenih
duš. Ko se je pa bližal smerti, da bi se

sklenil na vekomaj z nebeškim Ženinom, in je zagledal sveto popotnico, ktero bi zadnji-krat sprejel, preden se poda v dolgo, neskončno večnost, takrat je ves gorel serčne ljubezni do Jezusa, ter je glasno zavpil: Glejte, tù je moja Ljubezen, za njo se pogamjam, po nji hrepenim.

Oh, da bi vsak, da bi saj ti, moja duša! ravno tako serčno zdihniti mogla: Glejte, tù je moja Ljubezen! posebno zdaj, ko si pred ravno tistim Jezusom v naj svetejšem Zakramentu. O da bi tudi resnično izreči mogla: Tù je moja Ljubezen, tù so vse želje mojega serca v življenji in v smerti, zdaj in na vekomaj.

Moj Bog in moj Gospod! obljubil si ti v sv. evangeliji, in si rekel, da, kdor tebe ljubi, ga tudi ti ljubiš, da bota, ti in tvoj Oča, k njemu prišla, bota pri njem stanovala, ga ne bota nikoli zapustila; — o moj Jezus! kdo bi te ne ljubil, in sicer bolj ne ljubil, kakor vse drugo, kar nisi ti? In zato te ljubim tudi jaz, o predobrotljivi Jezus! In če me ljubiš ti, mi je ljubši, kakor ko bi mi dal vse kraljestva te zemlje. Pridi torej, o Jezus! ti angeljsko veselje! pridi, in sam si pripravi stanovanje v ubogi hišici moje

revne duše! Bodi v moji duši, pa tako
 terdno se vdomači, da je nikoli več ne
 zapustiš. Ali, prav za prav, prosim te,
 ne pripusti mi, da bi ti jaz še kdaj ne-
 zvest bil, da te s tem ne silim, zapu-
 stiti tega svojega stanovanja. Dobro vem,
 o moj Bog, da si rad, da te veseli, biti
 pri človeških otrocih, in da jih ne zapu-
 stiš, ako te sami nehvaležno ne spodijo
 od sebe. Pa, oh, to sem nesrečno sam
 že velikrat skusil, in tudi še zmeraj je
 strašno nevarno, da bi te spet ne zaver-
 gel. O ne pripusti, da bi bil svet priča
 še kdaj take gerde nehvaležnosti na tej
 zemlji, ktero si ti pomočil in posvetil
 s svojo drago kervjo že tam na Oljski,
 še bolj pa na Kalvarski gori. Ne pri-
 pusti pa, da bi te kdaj izgnal iz svoje duše,
 ktero si obogatil s tolikimi, nezapopad-
 ljivimi gnadami. Zmeraj pa se tega bo-
 jim, trese se moja duša; zakaj, še zme-
 raj je to mogoče. Še se mi lahko pri-
 peti taka nesreča. Zato pa, o moj Zve-
 ličar! naj raji umerjem, če ti je ljubo,
 da s smertjo bom s teboj sklenjen in s
 teboj vekomaj živim. O moj Jezus, to
 želim, po tem hrepenim, to tudi upam.

Objamem te, ter te pritisnem na svoje ubogo serce. Daj, da te vedno in zmeraj ljubim, tukaj in tamkaj! Pa tudi ti me zmeraj ljubi! Preljubeznjivi Odrešnik! ves presunjen, prepričan tvoje gnade, rečem: Zmeraj te bom ljubil, pa tudi ti mi ne boš nikoli odrekel svoje ljubezni! Upam, o moj Bog! da se bova zmeraj ljubila. Amen. Amen.

O Jezus, nič družega nečem, kakor le, da ljubim tebe, in da ti ljubiš mene!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Ildefonza.)

Prečastna Gospa moja! Mati mojega naj višega Gospoda! ti si preblazena med ženami, prečista med devicami, edina Gospa med deklami, Kraljica med svojimi verstnicami! Glej, kako te srečno imenujejo vsi rodovi! Daj mi, da oznanujem, kako si velika, daj, da pripovedujem, kako si lepa. In dokler premorem, dokler živim, naj te vedno ljubim, vedno častim. Daj, da tvoje Ime po-

vzdigujem, dokler bom mogel ga povzdigovati. Daj, da ti služim, dokler mi Bog živeti dá, da ti služiti morem.

Prosim te, o Mati preusmiljena! sprosi mi, da živim v duhu tvojega Sina, mojega Zveličarja, da vedno mislim in govorim od tebe, kar je resnično, tebe vredno, in da nič ne zamolčim, kar se od tebe lepega povedati dá in more.

Stori me vrednega, o presveta Devica! da oznanujem tvojo slavo!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Trinajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Posvetil sem to hišo, ki si jo sozidal, da postavim svoje ime ondi na večno, in da so moje oči in moje sercé ondi vse dní“. (III. kralj. 9, 3.) Kar je Bog že v stari zavezi obljubil, to je spolnil Jezus pri zadnji večerji; in ko je postavil zakrament sv. Rešnjega Telesa, je tako posvetil naše cerkve, kjer on bistevno biva noč in dan.

O moj nebeški Jezus! ali bi ne bilo že dovolj, da bi bil le po dnevi priču-

joč na naših altarjih? Tako bi te mnogi obiskovali, ter veselili se v tvoji presveti družini. Zakaj, čemu si še tudi po noči pričujoč tù v naših cerkvah, ko se cerkve zaprejo, te mi zapustimo in v svoje hiše odidemo, te samega pustimo in počivat gremo? Oh, moj dobri Jezus! jaz že vem, jaz že spoznam zakaj? — Ljubezen, ljubezen, ta edina je, ki te je nam sužnjega storila. Neskončna, prevelika ljubezen tvoja te je toliko navezala na nas, da se le za trenutek ne moreš odtegniti od nas. O preljubeznjivi Zveličar! ta tvoja preserčna ljubezen bi móгла že dovolj močna biti, da bi vse ljudi navezala na té, in sicer tako terdno navezala na té, da bi le s silo se od tebe odtergati premogli. In ako bi prisiljeni te tudi zapustili, bi še svoje serca, svoje hrepenenje po tebi pri tvojih altarjih pustiti mogli. Saj le zato tukaj bivaš, da bi nam v vsih potrebah hitro pomagal, in da bi z novo ljubeznjivostjo sprejemal vse duše, ki te kadarkoli obiskati hočejo.

O Jezus, Ženin duše moje! naj si vender že enkrat prizadevam, da bi po-

polnoma dopolnil vse, karkoli je tvoja volja. Svojo voljo, svoje serce, vse, karkoli moja duša poželi, po čemur hrepeni, z eno besedo, kar je mojega, in tebi dopade, darujem tebi popolnoma. In kadarkoli te bom mogel zapustiti, naj bo ta moj, zdaj tebi posvečeni dar vedno tvoj! Oh, da bi vendar mogel noč in dan misliti na-te! O neskončno veličastni Bog moj! kako srečni bi mi že bili, ako bi bil ti ta zakrament postavil le zato, da bi vedno bistevno bival blizo nas: pa namen tvoj je bil veliko boljši, veliko imenitniši. Ne le, da bi bil vedno pri nas, je bila tvoja preserčna želja; temuč, posebno zato hočeš v tem zakramentu vedno biti, da bi bil gotovi pomoček vsim dušam, ki želé vredno se skleniti s teboj v sv. Obhajilu. To je namen, da bistevno vedno prebivaš med nami. Pa, ako to vse bolj resnobno premišljujem, o moj veliki Bog! me zaboli serce, mi žuga in očita moja vest. Bojim se in ljubim te, strah in groza me je in hrepenim po tebi. Vse te nasprotne čutila občuti moja duša. Strah in groza me prešine. Kdo se bo namreč upal, stopiti

k tvoji mizi, kjer se snidejo le vse čiste duše, da bi se poživile s to hrano božjo, ktera celo nar bolj popolnoma Serafinom ni dana. Nasproti pa me žene serce, me vleče nekako nenasitljivo poželenje, le zmeraj in zmeraj k tebi, da bi se popolnoma ves sklenil s teboj — eno bil s teboj, o moj Jezus! Svoje veličastvo zakriješ v podobo kruha, da bi tako šel v nas, da bi nas ne prestrašil s svojo neprenesljivo presveto blišobo. Ves hrepeniš po nas; ves goriš zato, da bi se sklenil z nami. Kakor ogenj nas vse povžiti hočeš. — Pridi tedaj, o moj Jezus! želim te sprejeti, in bodi Bog mojega serca, pa tudi volje moje. Pri znožji tvojega posvečenega altarja, o predragi Zveličar! darujem tebi vse, kar sem in kar imam. Naj ti bo vse v žgavni dar! moje veselje, moja radost, vse moje razveseljevanje. O Ljubezen moja, o nezapadljivo ljubeznjivi Bog! gospodari z menoj, kakor se ti poljubi. Vzemi me vsega v last. Zateri in poteri v meni vse, kar je mojega. Ne prizanašaj mi. Z ostrim mečem svoje ljubezni pokončaj vse hrepenenje in želenje, ki ni vredno

tebe, ki si ves veličasten. Ne dopušaj več, da bi, ko te v sv. Obhajilu prejmem svojega Boga, in sem poln tvoje Božje natore, — ne dopušaj, te prosim, da bi kako stvar še bolj ljubil kakor tebe. Ljubim te, o moj Bog! Ljubim te zmeraj in vselej! Ljubim le tebe in samo tebe.

Vleci me k sebi, o predobrotljivi Zveličar! vleci me z vezmi svoje ljubezni!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počesenje Matere Božje.

(Molitev sv. Ildefonza.)

Pred tebe, o previsoka Gospa in Zapovedovavka! poklekнем. S spoštovanjem, o ponižna dekla svojega Sina! padem pred-te! O edino vredna Mati mojega Boga! prosim te, sprosi mi odpušenje vsih mojih grehov in popolnoma očišenje moje duše. Daj in dodeli mi, da na novo častim tvoje presveto devišstvo. Razsvetli mi pamet, da spoznam, kako lep, kako dober je tvoj Sin. Vterdi me, vnemi me, da le resnico ljubim. Sprosi mi gnado, da se nespremenljivo

deržim Boga in pa tebe, da zvesto služim tvojemu Sinu ino tebi; da služim njemu, svojemu stvarniku, in tebi vredni materi mojega stvarnika; njemu Vsegamogočnemu, tebi Materi Vsegamogočnega; njemu svojemu Odrešeniku, tebi, ki si začetek odrešenja mojega. On je plačal za me odkupšino, plačal pa jo je s tistim mesom, ktereга je od tebe prejel.

O Mati moja! daj, da zaupam v te, in da vselej k tebi pribežim!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Štirinajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„To je moje počivališče vekomaj in vekomaj; tukaj bom stanoval, ker sem ga izvolil“. (Ps. 131, 14.) — Tako mi govoriš, o moj ljubeznjivi Jezus! tù, v tem tabernakeljnu. Ako si tedaj ta altar zvolil sebi v stanovanje, da si vedno pri nas v naj svetejšem Zakramentu; ako te ljubezen do nas toliko žene, da tukaj bivaš, tukaj počivaš; o kaj ne bomo tudi mi vedno radi pri tebi? kaj naše serca ne bodo tudi tukaj počivale, tukaj zmeraj čule, tukaj, kjer teče v vsi obilnosti studenec vsega

razveseljevanja? O srečne, presrečne ve ljubijoče duše! ki ne poznate na tem svetu prijaznejšega kraja, kakor je kraj, kjer je Jezus pričujoč; ki le išete, biti blizo Jezusa v najsvetejšem Zakramentu. O kako srečen, presrečen bi tudi jaz bil, moj predobrotljivi Jezus! ako bi od danes zanaprej, ne iskal nič družega, kakor le tebe; ne želel nič družega, kakor biti le pri tebi, misliti le na tebe, in se pogovarjati s teboj v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, kjer ti noč in dan skerbiš in misliš le na-me.

O moj Jezus! koliko let sem zapravil, ko sem živel ločen od tebe, ko te nisem ljubil! O, ve nesrečne leta! o ko bi vas mogel zbrisati iz bukev svojega življenja! tebe pa, o neskončna milost in dobrota, nezmerjena poterpežljivost mojega Boga! tebe hvalim in zahvalim, da si me tako dolgo prenašal, ki sem te, naj bolj nehvaležna stvar, vedno le žalil. In prizanašal si mi le zato, da bi me vender enkrat premagala tvoja milost, me vjela tvoja ljubezen, da bi bil ves tvoj. Gospod! zaveržem, prekličem nesrečni čas, ko sem se ustavljal tvoji dobroti. Ne bom, ne smem biti dalje nehvaležen. Téh svojih ur, ki mi jih milostljivo še dati hočeš, naj bodo kratke

ali dolge, ne vem boljši oberniti, kakor da le tebi služim. To mi vелеva pamet, ki je z lučjo svete vere razsvetljena. Lej, moj Zveličar! zdaj bom začel. Ti mi pa daj potrebno gnado! Saj mi je ne boš odrekel, ki te prosim za njo. Ljubeznjivo, prijazno si tako dolgo hodil za menoj, in jaz sem bežal pred teboj; svojo ljubezen si mi ponujal, silil; pa od sveta preslepljen, sem zaničeval tebe. O koliko bolj me boš ljubil zdaj, ko te išem, za teboj hodim in te ljubiti želim! Daj mi gnado, da te res ljubim, o vse ljubezni vredni Bog! Ljubim te iz vsega serca, ljubim te čez vse. Bolj te ljubim, kakor sebe, bolj kakor svoje življenje. Žal mi je, da sem te kdaj žalil. O neskončna dobrota! odpusti mi vse moje nehvaležnosti, in z odpušenjem mi daj še gnado, da te ljubim tako, kakor zaslužiš, zdaj in na vekomaj. Vsegamogočni Oče! pokaži svojo vsegamogočnost, da ves svet spozna, da je moja tebi toliko nehvaležno dušo premagala moč tvoje gnade, ter jo je prestvarila tako, da te zdaj ljubi bolj, ko vse druge reči. Zato te prosim po zasluženji Jezusa Kri-

stusa, Sinu tvojega. In edino to prosim za vse življenje svoje; in le po tem bom hrepenel vse svoje žive dni. Ti si mi dal te želje, daj mi tudi pomoč, da jih resnično speljam.

Neskončna hvala naj ti bo, o Jezus! da si me čakal tako dolgo.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Anzelma.)

O Gospa! za človeštvom Jezusa, tvojega Sina, presežeš ti v svoji svetosti vse vstvarjene bitja. Spomni se prevelike gnade, da te je Bog toliko povzdignil, in ti toliko moč dal, da pri njem vse premoreš. Ker si bila ti z gnadami vsa napolnjena, k toliki svetosti povzdignjena; oh, daj, da bomo tudi mi deležni tvoje svetosti! Ti, o mogočna Kraljica in usmiljena Gospa! prosi za nas, da zadobimo zveličanje, ker zato se je ponižal nezapopadljivi Bog in stvarnik nebes in zemlje ter se je v tvojem prečistem, deviškem telesu včlovečil. Ne presliši naših prošnjá, o Mati! in ne zaverzi na-

šega zdihovalja. Saj, ako le poprosiš svojega Sina, pa te bo uslišal. Prav dobro veš, da tvoje prošnje nikoli še ni zaverigel. Saj ni treba nič družega, da nas le ti zveličane imeti hočeš, pa ne bomo pogubljeni. O blagor mu, kdor si je pridobil, naklonil tvoje materno sercé. Če pa ti znami milosti ne boš imela, ti, ki si Mati vsega usmiljenja, kaj pa bo z nami, kadar bomo postavljeni pred sodbo tvojega Sina?

O Marija! le pomisli nevarnost, v kateri smo, in bodi milostljiva nam!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Petnajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Ogenj sem prišel na zemljo prinest, in kaj hočem, kakor da se vname“. (Luk. 12, 49.) Nobena stvar pod solncem ni v stanu človeških serc v ljubezni do Boga takó vneti, kakor le zakrament sv. Rešnjega Telesa. In po pravici terdi to služabnik Božji, oče Olimpi. To je tudi Jezus menda sam pokazati hotel, ko se je nekdanj čudovitno prikazal neki posebni svoji prijatelji. Take prikazni, v katerih se Gospod včasih svojim izvoljenim že tukaj,

v tem življenji gledati da, so nasledek nerazdeljive ljubeznji in preserčnega zedinjenja po-božne duše s svojim stvarnikom. In tako sreč-na je bila serafinska ljubljena Jezusova, sv. Katarina Sienska. Večkrat je bila tako srečna, da se ji je Jezus, njen preljubeznjivi Ženin prikazal. Enkrat je vidila Jezusa v naj sve-tejšem Zakramentu zares prečudno: Kakor velika razbeljena peč, iz ktere so se vderli goreči valovi ljubezni Božje, ter so tako silno lili naprej, da so na enkrat zalili vso zemljo, da je bila enaka goreči krogli. Svet-nica, vsa prevzeta te prikazni, stermé za-vpije: „Oh! ali je mogoče, da na svetu še kdo živi, in bi ne gorel ves v ljubezni do tebe, o veliki Bog! ako vidi in premisli tvojo ne-skončno veliko ljubezen!“

O Jezus, moj Bog! naj gorim tudi jaz v ljubezni do tebe! Daj, da ne išem družega, kot tebe; ne želim družega, ko tebe; ne zdihujem po drugem, ko samo po tebi. O srečen, presrečen bi bil, ko bi me prešinil sveti plamen tvoje lju-bezni, da bi v tem ognju zgorelo vse posvetno nagnjenje, in usahnile v meni vse čutila do posvetne nečimernosti, ka-kor usahujejo dnevi mojega življenja.

O Jezus, o nevstvarjena Beseda Bož-ja! Vidim te, iz ljubezni do mene vsega

potertega, vničenega, zaklanega na tem altarji! Kdo mi pa braniti more, da bi se tudi jaz tebi ne daroval tako prosto-voljno, pa tudi tako popolnoma, kakor si se ti daroval za-me? O moj Bog in moj naj viši kralj! tú, pred tvoje noge položim svojo dušo, svojo voljo, sebe in svoje življenje tebi v dar. Večni Oče! darujem ti samega sebe s tvojim Sinom vred; pa lej! ta svoj revni dar zedinim z neskončno vrednim darom, kterega je moj Zveličar Jezus Kristus na križi do-prinesel, in kterega še vsaki dan opravlja na naših altarjih. Neskončno zasluženje tega Jezusa naj te nagne, da milostljivo sprejmeš tudi moj revni dar. Glej! rane na njegovih rokah in nogah; glej! s ter-njem kronano in prebodeno glavo; glej! njegovo odperto stran; in ta pogled naj gine tvoje ljubijoče, očetovsko serce, da mi dodeliš gnado, da ponavljam vsaki dan svojega življenja to svojo daritev, in da umerjem v popolnoma darovanji samega sebe. O da bi zamogel s po-močjo tvoje gnade tudi jaz svojo kri pre-liti iz ljubezni do tebe, kakor jo je pre-lilo milijone tvojih zvestih spoznavavcev!

O kako rad bi dal svojo kri do zadnje kapljice! Vem pa, da nisem te gnade vreden, zato, o Bog mojega serca! dodeli mi saj to gnado, da svojo voljo in vse svoje življenje popolnoma podveržem tvojim čez vse modrim naredbam, in da voljno sprejemem tisto smert, katero si mi ti po svojem nezapopadljivem sklepu odločil. Edini Gospod življenja in smerti! zagotovim te danes, da resnično želim umreti s tvojo voljo in po tvoji volji, in sicer zato, da bi te počastil s svojo smertjo, in dopolnil tvojo voljo. Tebi izročim svoje življenje, pa tudi svojo smert, naj bo, kakoršnakoli, kadarkoli in kakorkoli ti hočeš.

Moj Jezus! kadar bom umerl, naj umerjem iz ljubezni do tebe, naj umerjem, da te več ne žalim.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Anzelma.)

Hiti nam pomagat, o preusmiljena Gospa! pa ne glej, kako velike so pregrehe naše, tudi ne, koliko jih je! Do-

bro veš, spomni se, da naš Bog in stvarnik ni človek postal, da bi grešnike na vekomaj zaverigel, temuč da bi jih večno zveličal. Ako bi te bil Bog zvolil Mater Božjo le zavoljo tvojega dobička, potem bi lahko rekel, da te malo skerbi, ali bomo mi zveličani ali pogubljeni. Pa veš! Bog se je ozerl v tvoje meso, da bi tebe, pa tudi vse druge ljudi zveličal. Kaj bi tedaj pomagalo, ako bi sama bila tako mogočna, tako imenitna, ako bi pa ne skerbela, da bi bili tudi mi deležni tvoje sreče? Reši nas, o Mati našega Boga! in pod svojim varstvom nas imej. Saj dobro veš, kako potrebujemo tvoje pomoči. Tebi se izročimo. Na tvoji skerbi je, da ne bomo pogubljeni. To bo delo, to bo nasledek tvoje priprošnje, tvoje skerbi, ako bomo služili tvojemu Sinu, Jezusu Kristusu in vekomaj njega in tebe ljubili. To želimo, to prosimo, to tirjamo; če tudi nadležno.

O Marija! to je tvoje delo, da nas vekomaj zveličaš!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Šestnajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

O da bi ljudje se vselej zatekali k Jezusu v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, in da bi v svojih potrebah in nadlogah pri njem pomoči iskali; gotovo bi ne bili tako revni, tako ubogi, kakor so v resnici! Prerok Jeremija je nekdaj jokal in tožil, ko je vidil, kako oslepljeni so Judje, in jim je pravil, da jih bodo Kaldejci v sužnost odpeljali. „Ali ni več dišeče smole v Galaadu? ali ni ondi zdravnika? zakaj se tedaj ne zaceli rana hčeri mojega ljudstva?“ (Jer. 8, 22.) V arabski pušavi je gora Galaad, ki je bila polna dišečih zdravil. Po misli častitega Beda je ta gora predpodoba Jezusa Kristusa v naj svetjšem Zakramentu. Tù mi dobimo naj boljši, naj bolj gotove zdravila zoper vse svoje bolezni. Shranjene so v tem hribu, v sv. Rešnjem Telesu. Zakaj torej tožujete Adamovi otroci! nam kliče Jezus, zakaj zdihujete, da ste revni, ubogi, slabi, bolni, ranjeni? Saj imate tukaj v tem zakramentu naj boljšega zdravnika in pa naj bolj gotove zdravila; vse je vedno pripravljeno. Pridite, pridite vsi, ki delate, ki se trudite, ki ste revni, ubogi, slabi, bolni, ranjeni na duši ali na telesu! jaz vas bom poživil! vam bom zbrisal vse solze, sam vam jih hočem zbrisati; vas bom potolažil; vaše rane zacelil, in vaše duše razveselil. O predobrotljivi Zveličar! rečem

ti, kakor nekdanj žalostna sestra Lazarjeva: „Lej, ktereга ljubiš, bolan leži!“ Lej, o Gospod! jaz sem tisti revež, ki ga ljubiš. Lej, moja duša je bolna, hudo bolna; smertne rane so ji vsekale moje hudobije. O božji Zdravnik! kam se hočem obrniti? kje izdatne pomoči iskati? Ti sam me zamoreš in ti sam me tudi hočeš ozdraviti. Ozdravi torej, o Gospod! mojo dušo, ker zoper tebe sem se pregrešil.

Vleci me vsega k sebi in naveži me na se, o moj Jezus! s svojo milo pa prečudno ljubeznijo. Ljubši mi je, da sem sklenjen s teboj, kakor vse bogastvo, kakor posestvo celega sveta. Druzega ne želim tû na zemlji, kakor le, da tebe ljubim. Res je, dobro spoznam, da čisto majhno je, kar ti dati morem; pa zagotovim te tû v tvoji pričujočnosti, da, ako bi imel krone in kraljestva vsega sveta, bi jih rad imel le zato, da bi jih iz ljubezni do tebe položil k tvojim nogam, in s tem pokazal, da se za vselej vsemu odpovem. Tedaj kar imam, to ti dam. Odpovem se iz ljubezni do tebe vsim svojim znancem, vsi zložnosti, vsemu razveseljevanju, še celo vsemu dušnemu veselju in tolažilju, ako bi tebi všeč ne

bilo; tudi svoji prostosti, svoji volji se odpovem. Vsi nagibi mojega serca naj bodo tvoji. Od zdaj zanaprej ljubim le tebe, o neskončna dobrota! in upam, da te bom ljubil celo večnost.

O moj Jezus! vsega se ti dam. Sprejmi me po svoji veliki milosti.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Petra Damjana.)

O presveta Devica! Pomagaj jim, ki te kličejo na pomoč. Ouberni se k nam! Ali bi mar mogoče bilo, da bi zdaj, ko si v svojem veličastvu tako rekoč vsa Božja, pozabila nas, ki smo, če tudi nevredni, tvoji bratje, tvoje sestre? O to ne more biti! Ti prav dobro veš, v kakošnih nevarnostih si nas zapustila, ko si se ločila od nas. Poznaš naše reve in nadloge. Saj ni dano tebi, toliko dobri, toliko mili Materi, da bi pozabila nas, svoje revne otroke. Posluži se torej svoje moči, stori, kar lahko storiš, in reši nas; zakaj on, ki je vsega mogočen, je storil tudi tebe mogočno v nebesih in

na zemlji, tebi ni nič nemogoče nam sprostiti. Ti, pa ti edina imaš tisto moč, da obudiš upanje večnega življenja v sercu tudi naj bolj zastaranega grešnika, ki že hodi po robu večnega brezna. Spodobi se tedaj, da si nam toliko bolj milostljiva, kolikor več moči ti je dal Gospod Bog.

O Marija! ti me zamoreš posvetiti. Upam, da me tudi res boš posvetila s svojo mogočno prošnjo pri svojem Sinu.

(Presveta neomadežana Deyica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Sedemnajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Dobro nam je tukaj biti“. (Mat. 17, 4.) Prijatli, ki se resnično ljubijo, imajo naj večí veselje v družbi njih, za ktere bije njih serce. Ako torej zares ljubimo Jezusa Kristusa, svojega naj bolj odkritoserčnega, naj boljšega prijatla, bomo se tudi naj bolje veselili, kadar se ž njim veselimo. Jezus, v sv. Reš-njem Telesu nas vidi in posluša naše pomenke. Mar mu nič ne vemo povedati? Oj, tolažimo se v njegovi pričujočnosti, veselimo

se v njegovem veličastvu, radujmo se v tisti njegovi ljubezni, v kateri gorijo svete duše do tega zakramenta. Želimo in prizadevajmo si, da vender že enkrat vsi ljudje serčno ljubijo Jezusa v tem naj svetejšem Zakramentu, da njemu darujejo vse svoje serca. Saj mi darujmo njemu vse nagnjenje, vse hrepenenje, da le njega edinega ljubimo in poželimo. Oča Salezi, ud Jezusove družbe, je bil neizrečeno razveseljen, ko se je pogovarjal z Jezusom v naj svetejšem Zakramentu. Zato mu ni bil nikoli predolg čas pri Jezusu. Kadar ga je kdo poklical k vratom, kadar se je vernil v svojo izbico, kadar je šel v šolo ali iz šole, je vselej obiskal svojega Zveličarja. Skorej je ni bilo ure po dnevu, da bi ne bil klečal pred sv. Rešnjim Telesom. In tako si je pridobil gnado, da je dal svojo kri, svoje življenje za Jezusa. Krivoverci so ga umorili, ko je ravno zagovarjal pričujočnost Jezusovo v naj svetejšem Zakramentu.

O da bi bil tako srečen tudi jaz! da bi pretil svojo kri v znamenje, da terdno verujem, da si ti Jezus, moj Bog! resnično pričujoč v tem presvetem Zakramentu. Saj si tudi ti ravno v tem zakramentu naj bolj pokazal, kako goreče nas ljubiš. V tvojem včlovečenji vidimo tvoje neskončno milo in usmiljeno serce zavoljo naše dušne reve, v

ktero nas je pahnil nesrečni greh, ker si zapustil veličastvo Božje in si oblekel podobo hlapčevo. V tvojem tri in tridesetletnem življenji, v britkostih in revšini, v terpljenji in v smerti tvoji, spoznamo tvojo posebno pokoršino do tvojega nebeškega Očeta. Večno hvaležni molimo tvojo spravno daritev na lesu sv. križa, da si nas spravil z razžaljeno pravico svojega nebeškega Očeta, ter nam gnado in odpušenje zadobil. Ko si pa postavil naj svetejši zakrament sv. Rešnjega Telesa, pri tem pa moramo stermé spoznati ne le neskončno veliko ljubezen tvojo, še bolj se moramo čuditi tvoji goreči želji, s katero hrepeniš po naših sercih, s katero hočeš pridobiti in vjeti naše serca, da bi ljubile le edino tebe, čez vse in večno zaverge pa vse drugo. Ob enem zagledamo v tem zakramentu, kakor v ogledalu, naj imenitniši skrivnosti tvojega življenja: tvoje poniževanje, ker si revne podobe kruha na se vzel, zaničevanja, zasramovanja, oskrunovanja, v nevredni prejemi tvojega presvetega Telesa, v slabem, gerdem obnašanji v tvojih tempeljih, v pričo tebe. Vidimo

tvoje križanje v vsakdanjem ponovljenju te svete daritve, da bi poplačal dolgove naših pregreh ter nam zadobil nove gnade. Poslednjič vidimo tù tudi tvoj pogreb v vredni prejemi tvojega Telesa, tvoje kervi. Vse, kar vidimo v tem zakramentu, vse je čudež tvoje vsegamogočnosti, čudež tvoje milosti, čudež tvoje ljubezni. O predobrotljivi Jezus! toliko čudežev delaš v ti skrivnostni ljubezni, oh! še ta čudež stori, da me vsega nase potegneš. Saj ti to sam hočeš, da sem ves tvoj, in saj ti to tudi zaslužiš. Daj mi le tudi moč, da te ljubim iz vsega serca. Dobrote tega sveta daj, komur jih dati hočeš; jaz se jim popolnoma odpovem, jih nič ne želim. Tudi v prihodnje nič družega ne želim, kakor le to, da tebe ljubim. Ljubim te, o Jezus! daj, da te zmeraj ljubim, samo to in edino to želim.

O Jezus, moj Zveličar! kdaj te bom vender že resnično ljubil.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Petra Damijana.)

O Mati mojega Boga! bodi mi lepo pozdravljena, kakor te otrok, ko svojo ljubeznjivo mater, pozdraviti more. Prosim te pa, ne odverni svojih preljubih, premilih oči od nas! Dobro vem, da ti, o moja previsoka Gospa in Zapovedovavka! si polna dobrote, in nas ljudi ljubiš z nepremakljivo ljubeznijo, ktera dalječ presega vse druge ljubezni. O kolikrat si že potolažila Božjega sodnika ravno takrat, ko bi bil nas že pogubiti mogel. Vsi zakladi milosti Božje so v tvojih rokah. O nikdar ne jenjaj za nas prositi; saj ljubeznjivo komaj čakaš, da bi kacega reveža zveličala, da bi mu svojo milost skazala. Veličastvo tvoje se nekako množi, kolikor več grešnikom gnado in odpušenje sprosiš pri svojem Bogu, ki po tem opravičeni pridejo v nebesa in te časté. Oberni tudi svoje milostljive oči v mé, da ne zgrešim svoje sreče, in kdaj gledam tvoje veličastvo. Naj boljši, naj častitljivši mi bo, ako bom s tvojo pomočjo prišel pred Božje

obličje, ako te za Bogom vekomaj naj bolj ljubim, in sem že tukaj vedno pod tvojim varstvom. Tvoj sin te s tem časti, da ti nikoli nič ne odreče, prosi ga in sprosi mi le-to gnado.

O ti naj bolj popolnoma delo vse-gamogočnosti Božje! ljubim te in v te zaupam.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem okiskovanji, stran 26.)

Osemnajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Vpričo angeljev ti bom prepeval“. (Ps. 137, 1.) V dolini Jozafat se bo Jezus ko sodnik prikazal na sedežu svojega veličastva; tukaj v naj svetejšem Zakramentu pa je na sedežu ljubezni. Ako bi se kak pozemeljski kralj tako ponižal, da bi prišel stanovat v revno pastirsko vas, samo zato, da bi ga pastir večkrat lahko obiskal in ga kake milosti ali dobrote prosil; ali bi ne bil ta revni pastir strašno nehvaležen, ako bi to opušal? Zares hudo bi se pregrešil, ako bi ne hotel k kralju hoditi, in ga v svoji revšini dobrot prositi. O, moj Jezus! iz gole ljubezni do mene si ti, večni Kralj, zapustil sv. nebesa,

in stanuješ tukaj v zakramentu sv. Rešnjega Telesa med našimi hišami. O da bi mogel biti noč in dan pri tebi, v tvoji sveti pričujočnosti! Angelji nebeški se ne utrudijo te neprenehoma moliti v tem zakramentu, in se čudijo tvoji neskončni ljubezni do nas. Ali se ne spodobi, ali nisem dolžan tudi jaz te večkrat obiskati, in sterméti nad tvojo dobroto, hvaliti in slaviti tvojo ljubezen? ker le zavoljo mene bivaš v tem tabernakelju. Zato ti bom s psalmistom vpričo angeljev prepeval. Moliti te hočem v tvojih svetiših, častiti tvoje presveto ime, ker si usmiljen, in resnično milostljiv.

O ti, v podobi kruha skriti Bog! ti predragi angeljski kruh, ti presveta hrana božja! molim te, ljubim te iz vsega svojega serca. Š to ljubeznijo pa nisem ne jaz, pa tudi ti ne zadovoljen; ker te premalo ljubim, te preslabo ljubim. Pa ti vender, in edino ti storiti zamoreš, da popolnoma spoznam tebe, ki si neskončna lepota, nezmerna dobrota. Preženi iz mojega serca vse posvetno nagnjenje, da biva v njem le sama tvoja ljubezen. Vsaki dan prideš z nebes na naše altarje, da bi me vžgal v ljubezni do sebe ter me sklenil seboj. Kaj ne bom tudi jaz premišljeval, kako da bi te zmeraj

bolj ljubil, te vredno molil, da bi tvoje božje serce bolj razveselil, mu bolj dopadel? Ljubim te torej, o predobrotljivi Jezus! Ljubim te z vso svojo dušo, z vsim svojim srcem. Ako hočeš poplačati to mojo ljubezen, plačaj jo s tem, da jo pomnožiš; torej ogrej moje serce, vnemi mojo dušo, da te še bolj ljubim, ti še bolj zvesto služim.

O Jezus, ljubezen moja! daj mi večji ljubezen!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Atanazija.)

O Kraljica nebes in zemlje! ni je nobene gnade, da bi ti je Gospod vsega veličastva ne bil dal. Od Božjega sedeža poslani angelj te imenuje „g n a d e p o l n o“; ker preobilno te je oblagodaril sveti Duh, obsenčil te s svojo močjo. Sliši našo molitev, o preblazena hči Davidova in Abrahamova! bodi milostljiva nam, in ne pozabi svojega ljudstva. Dolžni smo, te častiti in slaviti, ko mater, gospo in kraljico svojo, ker si rodila njega, kte-

rega molimo svojega Boga, svojega najvišega Gospoda. K tebi pribežimo, da se spomniš nas, o presveta, pred porodom in po porodu vsa čista Devica! Ti gnade polna! dodeli nekoliko svojih prevelikih zakladov tudi nam, ki te, če tudi slabo, vender le častimo. Veliki angelj te je pozdravil, kakor se še nikdar popred slišalo ni: „Češena, gnade polna, Gospod je s teboj!“ In vsi angeljski kori te slavijo in srečno imenujejo, ter ti iz gabrielom in z Elizabeto soglasno kličejo: „Blažena med ženami in blažen je sad tvojega telesa!“

Te nebeške trume učijo tudi nas pozemeljske otroke, tebe slaviti, tebe častiti. Ti zveličani duhovi nam na jezik pokladajo besede: „Bodi češena, o Devica, gnade polna, Gospod je s teboj!“ Bodi nam besednica, ki si naša Gospa, naša Kraljica in vredna mati našega Boga; toliko bolj, ker si med nami rojena bila, on pa, ki je v tvojem čistem naročji se sklenil z našo ubogo naturo, on je naš pravi Bog, kteremu smo vso čast in hvalo dolžni. Amen.

O Marija! ozri se na nas, in pelji nas vse k svojemu in našemu Bogu!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Devetnajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

Kadar človeka zadenejo hude nadloge, mu tergajo britke težave sercé, ga tarejo reve in nesreče; kdo mu bo dal gotovejši pomoč, kdo ga bo slajši potolažil, kakor zvest in resničen prijatelj? Ali ni za nas, uboge reve v tej solzni dolini, tolažljivo, da imamo nad seboj naj boljšega, naj resničnejšega, naj zvestejšega prijatla, ki nam vse dobro dati zamore, ki nas resnično in serčno ljubi? Lejte! z Jezusom v naj svetejšem Zakramentu se lahko pogovarjamo, kadar hočemo in kakor hočemo, svoje serce mu lahko popolnoma odkrijemo, svoje britkosti, reve in nadloge, naj bodo kakoršne koli hočejo, mu lahko vse potožimo; z eno besedo: mi se tukaj s Kraljem nebes in zemlje, v teh skrivnostnih podobah, prav odkritoserčno lahko pogovarjamo. Kako srečen je bil Jožef, eden dvanajsterih sinov očaka Jakoba, kadar je bil Bog s svojo gnado prišel k njemu v ječo, ter ga je ondi v njegovi nesreči tolažil, po spričevanji sv. pisma.

„Lejte, gnada Božja tega pravičnega ni zapustila, ko je bil nedolžno prodan, nedolžno celo v ječo dejan; ampak rešila ga je grešnikov, in je šla z njim v jamo; in ga v vežéh ni zapustila, dokler mu ni prinesla kraljeve palice in oblasti zoper nje, kateri so ga zaterali . . . in mu je dala večno svetlost“. (Modr. 10, 13. 14.) Vse bolj srečni pa smo mi! Imamo v tej solzni dolini včlovečenega Boga, ki je bistveno pričujoč, nam z nazapopadljivo ljubeznijo, s serčno milostjo vedno na strani stoji, je zmeraj pri nas, vse dni našega življenja. Koliko tolažilo ima nesrečni jetnik, ko najde resničnega prijatla, ki ga vsaki dan obiše, ga tolaži, mu upanje daje, mu streže, za njega plačuje in, kakor vé in zna, skerbi, da bi ga rešil nesrečne, terde ječe, ali da bi mu jo saj polajšal. Lejte! tak dober, resničen prijatelj nam je ljubeznjivi Jezus, ki je v tem zakramentu le zato, da bi nas tolažil, nam serce dajal. Sam nam pravi: „Glejte! jaz sem z vami vse dni do konca sveta“. (Mat. 28, 20.) Z nebes sem prišel v to vašo ječo, le zavoljo vas, da vas tolažim, da vam pomagam, da vas rešim. Sprejmite me torej vi, ki sem vas odkupil s svojo kervjo. Bodite mi vdani, pridite v moje naročje, terdno se me deržite; in ako to storite, bote tudi pri vsi svoji revšini, pri vsem svojem uboštvu, tudi v svoji ječi potolaženi, in pojdite za menoj v moje kraljestvo, in storil vas bom vekomaj srečne.

O predobrotljivi Bog! o nezapopadljiva Ljubezen! Toliko dober si nam, toliko se ponižaš, da celo bivaš na naših altarjih, da bi se z nami prijazno pomenkoval, med nami osebno vedno bil. O zato se hočem tudi jaz prizadevati, da bom storil vse, kar ti želiš. Večkrat bom prišel tù sem k tebi. Kadarkoli bom mogel, se bom veselil s teboj v tem presvetem Zakramentu. O kdo bi ne bil vesel tvoje pričujočnosti, ki je zapopadek vsega razveseljevanja vsih nebeščanov! O da bi mi bilo dano, te vedno moliti celo svoje življenje! Ker pa moja slabost ne premore, mi ne pripusti, da bi te neprenehoma častil, in ti očitno kazal svojo ljubezen; zato, o moj preserčni Bog! spodbadaj mojo dušo, kadarkoli bi bila lena, merzla, v posvetne reči zapletena in bi te obiskati ne hotla. Daj, da tvoje veličastvo s tem častim in molim, da dopolnujem na tanko dolžnosti svojega stanu, da vse, tudi naj manjši, naj slabši dela iz ljubezni do tebe opravljam. Vžgi v meni serčne želje, da hrepenim po tebi, da želim vedno biti blizu tebe, v

tem presvetem Zakramentu. O ljubeznjivi Jezus! oh, da bi te bil vedno ljubil! da bi bil vse za te storil! O koliko bi si bil lahko pridobil! koliko za telo, koliko za dušo; koliko za časno, koliko za večno srečo? Samo to me še tolaži, da mi boš v svoji milosti še časa dal, da nadomestim saj nekoliko svojo lenobo. Vse čem popraviti. Resnično te ljubiti hočem in le tebe, naj viši dobroto! tebe svoje predrago bogastvo in moje vse!

Moj Bog! pomagaj mi, da te ljubim.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev svetega Raimunda Jordanskega.)

Vleci me, o preblazena Devica Marija! da tekam za teboj, posnemam tvoje čednosti, ki toliko lepo dišijo. Pa potegni me, ker moje pregrehe, pa tudi moji hudobni sovražniki me vklenjenega deržé. Kakor nobeden ne pride k tvojemu Sinu, kakor le, kogar večni Oče k sebi potegne; tako, na ravnost rečem, ne

pride tudi nobeden k tvojemu Sinu, ako mu ti poti ne kažeš, mu ti vrat ne odpreš. Le ti nas učiš prave modrosti. Ti, presveta! si, ki sprosiš gnado grešnikom; tvoje delo je, da jih spraviš z Bogom. Večno krono obetaš njim, ki se k tebi obernejo. Ti si predragi zaklad nebeškega Kralja, ti delivka gnad Božjih.

O zveličanje vsih, ki kličejo v te, zveličaj tudi nas!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Dvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Tisti dan se bo odperl studenec Davidovi hiši in jeruzalemskim prebivavcem v očiševanje grešnika“. (Cahar. 13, 1.) Ta od preroka napovedani studenec, vsakemu odpert, je Jezus Kristus v naj svetejšem Zakramentu. V tem studencu, ako le hočemo, očistimo svoje duše vsih pregrešnih madežev, s katerimi se vsaki dan oskrunimo. Ako si v svojih dolžnostih nepopolnoma, storiš male grehe; kaj ti bo boljšega, da se spet očistiš, kakor če pritečeš hitro s skesanim srcem pred naj svetejši Zakrament? Zatorej, moj Jezus! sem

resnično sklenil, da bom zanaprej le k tebi pritekal, pri tebi pomoči iskal, kadarkoli bi se po nesreči kaj pregrešil. Ako bom po svoji slabosti ti nezvest postal, v mislih, v besedah, v dejanji, v opušenji dobrega: ako bom prelomil katero tvojih zapoved, ali svojih dolžnost ne bom na tanko opravil, ali bom vnmarr pušal navdihljeje tvojega svetega Duha; vselej bom k tebi tù semkaj pritekel. Posebno zato, ker dobro sem prepričan, ker ti si mi razodel, da voda tega prečudnega studenca ne opere le mojih nepopolnamost; ta voda mi da tudi spoznanje, me razsvetljuje, da ne zaidem s pota tvoje postave, mi da moč, da ne padem v tolikih nevarnostih tega življenja, da prenašam voljno vsakdanje britkosti. Ta voda mi pogasi vse nespodobno poželenje, in ogreva, vname moje serce v ljubezni do tebe! Vem, da le zato me tukaj čaka. Vem, da vse svoje obiskovavce, ki te ljubijo, prijazno sprejemaš, jih s predragimi gnadami obdaruješ.

Oh, moj Jezus! operi tedaj mojo dušo vsih nepopolnamost, ktere sem že danes storil! Zato, in le zato jih obžalujem, ker so zoper tvojo sveto voljo, in se ti studijo. Pomagaj mi, da ne padem več! Ogrej moje serce tako, da te preserčno ljubi! O srečen, kdor za more vedno pri tebi biti! Tako srečna

je bila zvesta služabnica Božja Marija Diac, ki je živela o času sv. Terezije. Abulanski škof ji je privolil, da je smela stanovati na cerkvenem koru, kjer je bila takorekoč vedno pred sv. Rešnjim Telesom. Ta kraj je le tedaj zapustila, kadar je šla k spovedi in k sv. Obhajilu. Jezusa v naj svetejšem Zakramentu je navadno imenovala svojega ljubega sosedu. — Častiti oča Frančišk od Jezusa, Karmelit, se ni mogel premagati, da bi ne bil obiskal sv. Rešnjega Telesa, ako je šel memo kake cerkve, kjer je bilo shranjeno. On pravi: „Nespodobno bi bilo, ako bi šel memo hiše svojega prijatla, pa bi se ne oglasil pri njem, in bi ga saj ne pozdravil“. Ni pa bil s tem zadovoljen, da bi bil le Jezusa pozdravil, temuč pri njem je ostal, ž njim se pogovarjal, veselil, dokler je mogel, dokler mu je čas pripustil, da le ni s tem zamudil svojih dolžnost, ali da ni nepokoren bil svojemu spredniku.

O ti moja edina, neskončna dobrota! Spoznam, da le zato si postavil ta zakrament, zato si pričujoč na naših altarih, da bi te vsi ljudje tukaj ljubili, in

molili. Tudi meni si dal pripravno serce, te ljubiti. Oh! pa zakaj te ne ljubim? ali če te kaj ljubim, zakaj te tako malo ljubim? O zares ni prav, ni spodobno, da tako slabo ljubimo tebe, neskončno dobroto! Ljubezen, s katero me ti ljubiš, zasluži vse večji nasprotno ljubezen. Pa ti si Bog neskončno velik in veličasten, jaz pa ubogi červ zemlje. S čém ti hočem poverniti tvojo ljubezen? Ako bi dal svoje življenje za-te, kaj bi to bilo, ker ti si zame popred že umerl, ker bivaš zavoljo mene v tem presvetem Zakramentu, ker se za me vsaki dan nekervavo daruješ na naših altarjih svojemu nebeškemu Očetu. Ti si neskončne ljubezni vreden. Dodeli mi gnado, da te ljubim; da vse storim, kar tebi dopade, in vse, kar ti tirjaš od mene.

Moj ljubljeneec je moj in jaz sem njegov.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Rajmunda Jordanskega.)

O preljubeznjiva Devica! milost si našla pri Bogu. Obvarvana madeža izvirnega greha, si bila napolnjena z Duhom Božjim, ter si v svojem deviškem telesu spočela Sinú Božjega. Bog te je vstvaril, o presveta Devica! da je bila po tvojem preblaženem sadu prenovljena, zboljšana vsa natura. Ponovila si nedolžnost življenja, Boga si s človekom spravila (po svojem Sinu), in hudobo si premagala. „Ti ji boš glavo sterla“, pravi sv. pismo od tebe. V tem življenji si milostljiva pobožnim in hudobnim; pomagaš pravičnim in grešnikom; perve ohraniš v gnadi Božji, zato te kliče cerkev Mater vsih gnad; te pa peljaš k milosti Božji. Te in une varuješ v smertni uri, jih braniš pred zapeljivim in zalezljivim hudobnim duhom. Zato ti kliče cerkev: „Varuj nas hudobnega duha“. Še po smerti nam pomagaš, ker sprejmeš duše v svoje milostljive roke, ter jih v nebesa peljaš. Zato ti kliče spet

cerkev: „Sprejmi nas o smertni uri!“
Amen.

**O Marija, blagor mu, ki služi
tebi in zaupa v tè!**

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanju, stran 26.)

Enoindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Kjerkoli bo truplo, tam se bodo zbirali tudi orli“. (Luk. 17, 37.) Sveti ljudje mislijo, da to truplo je naj svetejši Telo Jezusa Kristusa. Orli pa so pobožne duše, ki niso navezane na ta svet, ki se, kakor orli, lahko in urno odtergajo od zapeljive nečimernosti tega sveta, ter se vzdignejo proti nebesom, po katerih vedno hrepenijo in zdihujejo. Te duše, dokler so še tukaj, so na to umerljivo telo navezane, uživajo pa nebeško, otrokom tega sveta neznano veselje in radost tam, kjer biva Jezus Kristus v naj svetejšem Zakramentu. Oné uživajo tukaj tako radost, da se je nikakor nasititi ne morejo. Ako hitijo orli tje, kjer hrano čutijo, kaj mar mi ne bomo urno tekli k Jezusu v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, ki je naj sladkejši, naj dražji hrana naše duše? nas vpraša sv. Hiero-

nim. Zato, kar posvetni ljudje zapopasti ne morejo, zato svete duše vedno tako serčno hrepenijo, da bi skoraj se odtergale iz te solzne doline, da bi kot od žeje zevajoči jelen, urno hitele k temu nebeškemu studencu. Kadarkoli je častiti oča Baltazar Alvarec imel kako težavo, ali je v kaki potrebi bil, ali hotel kaj imenitnega početi, je vselej svoje misli, pa tudi svoj obraz obrnil tje, kjer je bilo shranjeno presveto Rešnje Telo. Ni mu bilo pa dovolj, da je po dnevi večkrat obiskal ta zakrament, tudi po noči je molil pred Jezusom, včasih vso noč. Velikrat je objokoval preslepljene ljudi, ko je vidil, da so kraljeve hiše polne posvetnjakov, kateri toliko strežejo človeku, se mu toliko prikupujejo in prilizujejo, pa od njega za vse to družega pričakovati nimajo, kakor le mervo minljive časti ali nekoliko minljivih dobrot. Nasproti pa je hiša Kralja vsih kraljev, hiša pravega živnega Boga, kjer biva naj viši Gospod nebes in zemlje, ki ponuja neprecenjene zaklade vsim, ki ga obišejo, ta hiša je prazna in zapušena. Naj bolj srečne šteje tiste, ki v kaki duhovski družbi stanujejo blizu hiše Božje; zato, ker lahko v svojih tempeljnih noč in dan obiskujejo Jezusa Kristusa, kar drugi ljudje, ki po svetu živé, ne morejo tako lahko.

Vélíki Bog! ti vidiš, kako malo spoznam tvojo ljubezen, kako nehvaležen sem. Pri vsem tem pa si mi ti vender

toliko dober, da me pri vsi moji merzloti tolikanj ljubeznjivo k sebi kličeš, ter me vabiš, da naj k tebi pridem. Ker si toliko dober, bolj ko očetovsko dober, ali mi ne bo ta tvoja ljubezen serčnosti dajala, da bom opustil vso nezaupnost, vso boječnost, s katero me straši moj revni dušni stan; in mi očita, da ne zaslužim, da bi me ti tako ljubil? O moj Oče, kakor zgubljeni sin pridem k tebi nazaj, da me ti po očetovsko objameš. Ali prestvari me! tvoja vsemogočna gnada mi zamore dati nazaj mojo prvo dušno lepoto, zamore spremeniti mojo sedanjo nagnjusno, sprideno podobo. Posuši vse mlake nespodobne ljubezni v meni, zateri vse nagnjenja, vse želje, ki pa ne išejo tebe. Nič, kar ni tebi dopadljivega, naj ne misli moja duša; ker želim in hrepenim, in resnično hočem edino le tebe ljubiti, za tebe živeti. Saj ti zaslužiš ljubljene biti; zato tudi le tebe iz vsega serca ljubiti želim. Stori, o moj Bog in moje vse! da nobena stvar pri meni nič nima, pa tudi jaz pri nobeni nič. Tako me naveži nase, da mi ne bo mogoče odtergati se od tebe, ne v tem ne v večnem življenji.

O predobrotljivi Jezus! nikdar me ne izpusti!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počesenje Matere Božje.

(Molitev sv. škofa Gvilielma.)

O predobra mati mojega Boga! k tebi pribežim. Ali te mar cerkev zastonj imenuje besédnico, pribežališe grešnikov, zastonj Mater usmiljenja? O ne, ti, ki si rodila studenec milosti Božje za ves svet, nisi še nikdar nobenega brez pomoči pustila, ki je k tebi se zatekel. Kaj bi mar mogla grešnikom odreči svojo priprošnjo, ki je Bogu vselej ljuba in je on nikdar ne zaverže. Brezštevilno-krat si že pokazala, kako velika je tvoja dobrota ubogim grešnikom vesoljnega sveta. Dovolj si nas že prepričala, da smemo in zamoremo nate terdno se zagnesti, da smemo in zamoremo v vsih potrebah pri tebi pomoči iskati.

Sam sebi si delam sveto upanje, da ti neskončno bolje zame prositi znaš in zamoreš, kakor jaz sam znam in premorem; pa tudi to terdno upam, da mi

boš sprosila veči gnade, kakor bi si jaz prederznil, prositi zanje. O Mati usmiljena! nobenega nisi ločila od svoje dobre, ki je z resničnim zaupanjem se k tebi obernil. Tudi jaz si misliti ne morem, da bi edini nesrečni bil, in zastonj klical na tvojo pomoč, ko me obdaja strašna nevarnost, pasti v večno pogubljenje.

O Marija! saj sem tvoj služabnik, stori, da bom zveličan.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Dveindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

Nevesta v visoki pesmi Salomonovi je neprenehoma iskala svojega ljubljence. Ko ga pa najti ni mogla, je popraševala po njem: „Ste ga li vidili, ki ga moja duša ljubi? (Vis. pes. 3, 3.) Takrat ni bilo še Jezusa na zemlji. Ako pa dan današnji kaka ljubijoča duša išče Jezusa, ga lahko najde vselej v naj svetejšem Zakramentu. Častiti oča Avila je večkrat rekel: Zmed svetih krajev ne ve lepšega, ne imenitnejšega, pa tudi ne želi prijetnejšega, kakor

je hiša Božja, kjer je shranjeno presveto Rešnje Telo.

O neskončna ljubezen mojega Boga! vredna si tudi neskončne nasprotne ljubezni! O Jezus, nevstvarjena Beseda večnega Očeta! kako si se vender toliko ponižal, da bivaš v revnih podobah belega kruha, le zato, da bi se z nami pogovarjal, z nami se zedinoval. O včlovečeni Sin Božji! ta tvoja ponižnost je brezkončna, kakor je ljubezen tvoja brezkončna. Kako te ne bom ljubil iz vsih svojih moči, ko mi je prav dobro znano, koliko si zame storil, da bi me nagnil tebe ljubiti? Ljubim te, moj Bog kolikor premorem. Ljubši mi je tvoje dopadajenje, kakor vse, kar bi mi koristiti ali me razveseliti moglo. Moja radost, moje veselje je v tem, kar zamore dopasti tvojemu sercu, o preljubeznjivi moj Jezus! Vžgi v meni serčno hrepenenje po tebi, da bom vedno blizo tebe, da bom večkrat se sklenil s teboj v svetem Obhajilu.

Res je, o moj Bog! tvoje veličastvo me plaši in me straši, da bi nasitil svojo željo, se večkrat s teboj skleniti; pa

tvoja dobrota, ker me vabiš, da bi pristopil k tvoji sv. večerji, ali da bi saj tukaj se s teboj po duhovno obhajal, ta dobrota tvoja oserčuje mojo pobito dušo. Zares bi bil nehvaležen, ako bi ne poslušal tvojega toliko ljubeznjivega, toliko prijaznega vabljenja. Zateri in poteri v meni vse nagnjenja do vsih stvari! Saj ti hočeš in želiš, da jaz družega nočem in ne želim, kakor le tebe, predrazega svojega stvarnika. In tako naj tudi bo! Preljubeznjiva dobrota! ne išem pri tebi nič družega, ko tebe samega? Ne želim, da bi bilo meni dobro; išem le to, kar tebi dopade, tebe razveseljuje. Ako to dosežem, sem popolnoma zadovoljen. Sprejmi, o Jezus! to dobro voljo revnega grešnika, ki je sklenil tebe ljubiti! Pomagaj mi, daj mi svojo gnado, da, ko sem do zdaj bil sužnji peklenški, bom služabnik tvoje ljubezni za naprej in na vekomaj. Amen.

Tebe, o moj Jezus! moja naj večí dobrota! čez vse ljubim.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Gvilielma.)

O ti prelepa in prečastna porodnica Božja! Po svoji dobroti ne moreš zavreči nobenega grešnika, ko bi bil tudi naj hudobniši. Kaj se mar moti sv. cerkev, ktero je tvoj Sin tako drago sozidal, kateri ji je obljubil, da se ne bo nikdar zmotila, ko te kliče Gospo in pribežališe revnih grešnikov? Nobena, še tako velika hudobija spokornih grešnikov te ne oplaši. Vsakemu, ki le hoče, milost skazuješ, mir podeliš, upanje daješ in ga gotovo rešiš. Iz njive tvoje presvete čistosti je pritekkel studenec milosti Božje za vesoljni svet. Ni mogoče, da bi ti branila piti iz tega studenca grešniku, ki ga je naj bolj potreben. Tvoje delo je, da mir delaš med Bogom in ljudmi. Dodeli tudi meni svojo milost, ki je veliko večji, kot so pregrehe moje.

Moja preljubeznjiva Mati! stori, da bom za Bogom tudi tebe hvalil, ko v nebesa pridem s tvojo pomočjo!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Triindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Kdor mene najde, najde življenje“. (Preg. 13.) Veliko vernih se podaja na dolgo, težavno, tudi nevarno pot v sveto deželo, da bi obiskali in počastili posvečene kraje, kjer je bil naš Zveličar Jezus Kristus rojen, kjer je hodil in učil, kjer je terpel in umerl. Ni nam treba se tudi podajati na tako težavno pot, ne v tolike nevarnosti. Blizo nas je ravno tisti Zveličar, tisti Kralj in Gospod. Nektere stopinje od našega doma, in hitro smo v njegovi hiši, v njegovem tempelju, kjer noč in dan biva na sedežu svoje neskončne milosti. Srečni se štejejo Romarji, pravi sv. Pavlin, ako dobijo mervico prahú tistih jasic ali kamniček tistega groba, kamor je bil položen Jezus. O koliko bolj srečne se smemo imenovati, pa koliko bolj vneti bomo mi pri obiskovanji svetega Rešnjega Telesa, kjer je Jezus Kristus osebno pričujoč. In zato nam ni potreba nobenega, ne težavnega, ne nevarnega pota.

Pobožna nuna, ktera je imela posebno ljubezen do naj svetejšega zakramenta, je preserčne čutila svojega serca takole popisala: „Spoznam, da moja duša ima vse dobro, kar ima, le od naj svetejšega Zakramenta. Darovala sem se popolnoma Jezusu Kristusu v teh skrivnostnih podobah. Vidim v Jezusu

nekako neizrečeno veliko željo, s katero bi rad gnade delil. Pa te gnade le pri Njem ostajajo, zato ker ga ni, da bi ga obiskal v tem zakramentu, ki bi sprejel te gnade. O vsega češenja vredna skrivnost! o božja Hostija! kje nam je Bog bolj pokazal svojo vsegamogočnost, kakor ravno v tem nebeškem kruhu, ki zapopada vse, karkoli je nam Bog storil? Nočemo ne zavidati svetnikov; saj imamo tukaj na zemlji ravno tistega Boga pri sebi, ki je tam v nebesih svetnikom zapopadek vsega zveličanja. Vživamo tukaj njegovo pričujočnost tako prečudno, da se morajo čuditi vsi narodi nad tim očitnim spominom ljubezni Božje. Gospod! stori, da darujejo vse svoje serca temu tvojemu zakramentu vsi, ki slišijo tvoj glas! Ne morem si kaj, da tako govorim, ker ta zakrament me vso prevzame; pa tudi ne morem jenjati od njega govoriti, ker zasluži, da ga mi vsi ljubimo in slavimo. Sama ne vem, kaj bi počela iz ljubezni do tega zakramenta“.

Oh! brezšteviline trume nebeških duhov obdajajo ta sedež preljubeznjivega Kralja. Na legijone prečistih Serafinov svete ljubezni vnetih stoji pred njim, ki razlivajo svojo čisto ljubezen, njegovemu veličastvu v znamenje svoje vdanosti; pazljivo na njegove povelja povikšujejo s svojo lepoto njegovo blišobo. Oh, kdo bi mi-

slil? ta nebeški Kralj ni tukaj zavoljo njih, ampak zavoljo nas. Oh, da bi mogel le količkaj te goreče angeljske ljubezni poserkati v svoje serce; ali pa, o ko bi mi bilo dano, da bi v tem ognji ljubezni zgorel v dopadljivi dar ljubezni Božje.

O Jezus! daj mi, da spoznam kako močno nas ljubiš, da te bom še bolj ljubil in le tebi dopasti želel! O res, ljubim te, vse ljubezni vredni Bog! In vedno te ljubiti hočem, da tebi samemu dopadem.

O Jezus! verujem v tebe, upam v tebe, ljubim te čez vse. Popolnoma se ti darujem.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počešenje Matere Božje!

(Molitev sv. Avgušтина in sv. Bernarda za spreobrnjenje grešnikov.)

Spomni se, o preusmiljena Devica Marija! da še nikdar ni bilo slišati, da bi bil kdo zapušen, kdor je pod tvojo brambo pritekel, v tvojo pomoč klical, se tvoji prošnji priporočal. Ti prosiš za

vse, o preblážena porodnica Božja! S tem zaupanjem poterjen, k tebi, o devic Devica! pribežim, k tebi, o Marija, o Mati Jezusa Kristusa! k tebi pridem; pred teboj jaz revni grešnik zdihujem, o Kraljica, o Gospa vsega sveta! Ne zaverzi, o Mati večne Besede, moje besede, temuč milostljivo me sliši in usliši, ki ubogi revež v tej solzni dolini k tebi kličem iz dna serca: Mati! pomagaj mi, prosim te, v vsih britkostih, zdaj in vselej, posebno ob moji smertni uri. O dobrotljiva, o milostljiva, o ljubeznjiva Devica Marija!

**Pod tvojo pomoč in brambo pribežim,
o sveta Božja porodnica!**

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Štirindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Resnično, ti si skriti Bog, Bog Izraelov Zveličar!“ (Iz. 45, 15.) V nobenem delu ljubezni Božje se tako očitno ne kaže resnica prerokovih besedi, kakor ravno v presvetem

Zakramentu, kjer biva nezapopadljivo skrivnostno v podobah kruha in vina, kjer je pravo Telo, prava Kri Jezusa Kristusa, kjer je skrit naš véliki Bog sam. V včlovečenji je zakrila večna Beseda svojo Božjo natoro, ter je postala enaka drugim ljudem na zemlji. Tù pa, kjer je in biva med nami v naj svetejšem Zakramentu, je zakril celó svojo človeško natoro; tù nam kaže le ubogo podobo kruha, da bi, kakor uči sv. Bernard, nam pokazal miloserčnost svoje neskončne ljubezni do nas. O predobrotljivi Jezus! ako premišlujem, kako nam tù kažeš svojo ljubezen, spoznam in vidim, da nikjer in nikoli od začetka sveta je nisi tako očitno pokazal, kakor tukaj; in če tvojo preobilno ljubezen premišlujem, sem ves iz sebe, ter ne vem, kaj bi rekel. Ti stopiš iz visocih nebes, kadar te pokliče na altar tvoj, včasih tudi nevredni služabnik, in skriješ svoje veličastvo pod ponižne podobe kruha in vina. In ko bivaš na naših altarih v teh ponižnih podobah, si tukaj le zato, da nas ljubiš, da nam skazuješ in kažeš svojo neskončno ljubezen. Kako ti pa mi povračujemo to tvojo ljubezen, o Jezus, ti pravi Sin živega Boga?

O Emanvel, o upanje Izraelovo! ti tolažba vsem narodom! naj ti odkrito-serčno povem, kaj mislim in sodim od tvoje ljubezni, od tvojega nagnjenja do nas ubogih ljudi. Ta ljubezen te je pre-

magala, vsega prevzela, te tako dalje peljala, da si se odpovedal svoji pravični časti samo zato, da bi nas povzdignil in srečne storil. Kaj mar nisi vedil, kolika nečast, koliko oskrunjenje bo zadelo to skrivnost tvoje neskončne ljubezni, s katero si hotel vse serca nase navezati? Vedil si, preden si ti ta svoj namen izpeljal, da bo veliko tacih ljudi, ki te v tem zakramentu ne bodo spoznali in te ne molili. Previdil si, da bo veliko ravno teh ljudi, ki bojo iz prestrašne prederznosti s temi posvečenimi v tvoje Telo spremenjenimi Hostijami neznano gerdo počenjali, da jih bodo hudobneži iz posvečenih posod na tla metali, peklenško zdivjani jih z nogami taptali. In vender vse to ni premoglo tvoje ljubezni pogasiti, ter te odverniti, da bi ne bil postavil tega presvetega Zakramenta. Žalostno pa je, da še celo tisti, ki verujejo v te in tvoje resnice, ki spoznajo pričujočnost tvojo v tem zakramentu, si nič ne prizadevajo, da bi take oskrunjenja zbrisali, da bi saj oni te goreče molili, skesano obžalovali take hudobije in jih saj nekoliko popravili. Tudi te ne obiskujejo

na sedeži milosti tvoje, ne zaljšajo zadosti tvojih cerkvá, morebiti ti še večne luči ne ohranijo; ali ti celo nečast delajo s svojim nespodobnim zaderžanjem, s svojim gerdim obnašanjem v tvojih templjih.

O predobrotljivi Zveličar! da bi jaz zamogel s svojimi solzami, ali tudi s svojo kervjo omiti tiste kraje, kjer je bilo tako strašno žaljeno tvoje ljubijoče serce v tem zakramentu. Ako pa tega ne premorem, saj želim in terdno sklenem, s ponižnim in skesanim srcem te moliti, kakor te molim danes, da bi s tem vsaj nekoliko popravil zaničevanje, ktero so ti storili nehvaležni ljudje v tem božjem Zakramentu. Sprejmi, o večni Oče! ti to moje, če tudi revno počeesenje, ktero danes jaz naj nevrednejši skazujem. Naj to poravná vse oskrunjenja, ktere so se kdaj zgodile tvojemu ljubeznjivemu Sinu v tem presvetem Zakramentu! Sprejmi to povračilo, sklenjeno z neskončno častjo, ktero ti je Jezus Kristus na križi skazal in ktero ti še vsaki dan skazuje v tem zakramentu. Oh, moj Jezus! da bi jaz kako storiti mogel, da bi te vsi ljudje

po vsem svetu ljubili v tem zakramentu, kjer si toliko ljubeznjiv!

O preljubeznjivi Jezus! naj te spoznajo vsi ljudje in stori, da te vsi ljubijo!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Avgušтина.)

„Stopimo z zaupanjem k sedežu gnade, da usmiljenje dosežemo, in milost najdemo ob času potrebne pomoči“. (Hebr. 4, 16.) Ta sedež gnade si ti, o preblazena porodnica mojega Zveličarja! Po tebi, na tvojo prošnjo deli Gospod vse gnade ljudem. Ti želiš, o preljubeznjiva Kraljica! da bi bili rešeni vsi grešniki. Poglej! o mogočna pomočnica v vsih potrebah; poglej! tebi pred nogami kleči tukaj eden naj večih grešnikov, ki kliče na tvojo pomoč. Reši me, o mogočna Gospa vsih ljudstev, pa reši me urno! Naj bo čast tvoji milosti, da rešiš dušo, ki je že tisučkrat pekel zaslužila. Saj je premogočna tvoja priprošnja, s katero prosiš svojega Sina zame. Ti me lahko

posvetiš. Stori to iz ljubezni, s katero ljubiš Jezusa Kristusa. O Marija, ti si moja gotova, pa edina srednica, na te se popolnoma zanesem! ti si vzrok vsega upanja mojega!

O Marija! milostljivo se ozri name in usmili se me!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Petindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

Sv. apostelj Pavel hvali pokoršino Jezusa Kristusa do njegovega nebeškega Očeta in pravi: „Bil je pokoren do smerti, smerti pa na križi“. (Fil. 2, 8.) S temi besedami nam kaže sv. apostelj, da pokoršina Jezusova do njegovega večnega Očeta tukaj na zemlji je šla do zadnjega zdihljeja njegovega življenja, katero je sklenil na križi. V tem pre svetem Zakramentu je pa Jezusova pokoršina še dalje šla. Tukaj ni le pokoren svojemu nebeškemu Očetu, tû je pokoren celo ljudem. Tukaj ni jenjala njegova pokoršina z njegovo smertjo, tukaj hoče biti pokoren do konca tega sveta; tako, da se po pravici reče: Pokoren je postal do konca sveta. On, Kralj

nebeški, stopi iz nebes, ter je pokoren človeku. Na naših altarjih biva; pa le zato, da je ljudem pokoren. V podobi je tukaj, ter se ne gane. Človek ga prenaša; zdaj ga dene v tabernakelj, zdaj v kelih, zdaj ga očitno postavi v monštranci, zdaj ga nese po ulicah in tergih, čez polja in travnike, v naj slabši hišico ubozega kmeta, ali v imenitno palačo kraljevo. „Gospod Bog mi je odperl ušesa, jaz pa nisem zopergovoril, se nisem umaknil“. (Izaija 50, 5.) V sv. Obhajilu se dá vsakemu, kdor ga sprejeti hoče, naj bo krivičen ali pravičen. Nisem zopergovoril, nisem se umaknil. Ko je tû na zemlji živel, piše sv. Lukež, je bil pokoren Mariji in Jožefu. V tem zakramentu pa je pokoren toliko ljudem, kolikor je mašnikov na zemlji. „Jaz pa ne govorim zoper, se ne umaknem“. Tvoje božje serce, o Jezus! ti naklada to tako ostro pokoršino.

O božji Zveličar! dovoli mi, da te smem odkritoserčno nagovoriti. O čez vse ljubeznjivo serce mojega Jezusa! Iz tebe tečejo vsi sveti Zakramenti. Posebno pa ta skrivnost tvoje ljubezni je vsa iz tvojega serca. Hočem in želim te častiti, te hvaliti, te slaviti. Vem, da imaš tukaj na altarji tisto in tako gorečo ljubezen do mene, ktera in kakor je gorela tam na lesu križa, ko si sklenil svoje

presveto življenje za-me. Razsvetli, o božje serce! vse, ki te ne spoznajo, da te prav spoznajo. Oh, po svojem neskončnem zasluženji oprosti iz nesrečnih vic verne duše, ki so že tvoje večne in ljubeznjive neveste, ali saj jim polajšaj hude bolečine. Molim te, hvalim te, ljubim te združen z vsimi tistimi dušami, ki te v nebesih in na zemlji, zdaj, v tem trenutku resnično ljubijo. O prečisto Jezusovo serce! očisti ti samo moje serce; odtergaj ga od vsih stvari, pa napolni ga s svojo sveto ljubeznijo. Vzemi, o presladko serce! v večno posestvo moje ubogo sercé, tako, da od danes zanaprej živi le za-te, da bom vselej z aposteljnomo reči zamogel: „Kdo me bo ločil od ljubezni Kristusove?“ (Rim. 8, 35.) O presveto serce! zapiši v moje serce vse tisto neizrečeno terpljenje, ktero si prestal celo svoje tukajšno življenje zavoľjo mene, da ga vedno imam pred očmi, da tako tudi jaz ljubim terpljenje, ali da saj poterpežljivo, vdano prenašam vse britkosti svojega življenja. O ponižno serce Jezusovo! spreoberni moje napuhnjeno, svojeglavno serce,

da zanaprej nič noče, nič ne želi, kakor edino le to, kar ti hočeš, kar ti želiš. O serce Jezusovo, presladko, premilo serce! daj tudi meni te Božje sladkosti, preženi iz mojega serca tisto napako, ktera mi škoduje, ktera bližnjega nadlegva, in ktera je tvojemu premilemu sercu nagnjusna. Vravnaj moje serce po svojem sercu, da bo zmožno, vselej spopnovati, kar ti želiš. Naj živim, pa le zato, da sem tebi pokoren, da tebe ljubim, da tebi dopadem. Oh, koliko sem ti dolžan! Premalo bi bilo, ako bi se v tvoji službi tudi vsega povžil!

O serce Jezusovo! ti edino bodi gospodar mojega serca!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

O Kraljica nebeška, moja Božja Gospa in zapovedovavka! Ti si neusahljivi zaklad Božjih gnad, ti imaš spravljene velike gnade in milosti, ktere nam je Bog odmenil; pa ti jih tudi deliš, ti sama praviš: „Pri meni je bogastvo in čast, preobilno premoženje in pravica, —

da jih bogatím, kateri mene ljubijo, in njih zaklade napolnujem“. (Pregov. 8, 18. 21.) Ti si torej tista, ki obogatiš z Božjimi gnadami vse, ki te ljubijo. O Mati moja! lej, jaz sem res ubog grešnik, ki naj bolj revno živim, in sem potreben vsega, kar le koli potrebuje kaka duša. Pa spomni se, in pomisli, da te ljubim iz vsega serca; da za Bogom nič ne ljubim tako zlo, kakor le tebe, ki si za Bogom naj bolj vredna, čez vse ljubljena biti. Usmili se me tedaj in nikar me ne zaverzi. Pomagaj mi v življenji in ob smerti, da bom kdaj v nebesih, pri tvojih nogah, prepeval tvojo slavo!

O Marija! svoje zveličanje upam le po tebi od Boga doseči.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Šestindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Radujte se, in hvalite, sionski prebivavci, ker velik je v sredi tebe Izraelov Sveti“. (Izaj. 12, 6.) — O véliki Bog! kakšno ve-

selje, kakšno radost bi mi občutiti mogli, kako bi moglo naše serce v veselji goreti, ako bi pomislili, da v naši deželi, v naših cerkvah, blizo nas, biva v zakramentu sv. Rešnjega Telesa Kralj vsih kraljev, Kralj vse svetosti, pravi živi Bog nebes in zemlje! On, ki v nebesih svoje izvoljene nasituje s svojo pričujočnostjo, on, ki je ljubezen sama, on biva med nami. Sv. Bernard spričuje in pravi: „Ta zakrament ni le skrivnost ljubezni, je ljubezen sama; je Bog sam, ki se zavoljo neskončne ljubezni do stvari ljubezen imenuje in je ljubezen“. On prebiva med nami.

„Bog je ljubezen“. (Jan. 4.) O pre-dobrotljivi Jezus! slišim te, kako se pri-tožiš v tem zakramentu, in nam očitaš, kakor boš očital kdaj pri sodbi: „Bil sem ptujec, pa me niste pod streho vzeli; bil sem v ječi, pa me niste obiskali“. Oh, moj Gospod in moj Bog! pač je res, da si le zavoljo nas prišel na ta svet, in mi nehvaležni te nočemo spre-jeti, te nočemo obiskati. Spoznam, sram me je, da sem tudi jaz eden tistih nehvaležnikov, ki sem te samega pustil, te obiskati nisem hotel. O zares, sramota za-me! Kaznuj me zato, moj Bog, moje vse! tepi me, kakor se ti poljubi; pa vender ne kaznuj me po moji vrednosti;

ne kakor sem res zaslužil, da bi namreč nikdar ne gledal tvojega obličja. Za naprej pa se vsega poboljšati hočem. Večkrat te bom obiskaval, pa tudi pri tebi hočem ostajati tako dolgo, dokler bodem le mogel, s teboj se bom radoval, tebe bom molil. O predobrotljivi Zveličar! dodeli mi gnado, da ti bom vedno zvest, in da s svojim zgledom še druge privabim, te obiskavati v tem naj svetejšem Zakramentu.

Judovsko ljudstvo je slišalo pri reki Jordanu, pa tudi aposteljni so slišali na gori Taboru prečudne nebeške besede: „Ta je moj ljubeznjivi Sin, nad katerim imam vse dopadajenje svoje“. Te besede nebeškega Očeta tudi jaz slišim. O Jezus! večni Oče ima nad teboj vse svoje veselje, vse svoje dopadajenje, ti si mu zmeraj nova radost; in jaz, ubogi červ zemlje, bi se ne veselil pričujočnosti tvoje? in ali meni revežu ne bo nobena radost, da se prijazno pogovarjam s teboj, svojim Bogom, tù v tej solzni dolini? O ti prijetni, vse povživajoči ogenj božje ljubezni! vniči v meni vse nagnjenja do posvetnega, da me ne zapeljajo, da

ti nezvest ne bom, da me ne ločijo na večno od tebe. Ti to lahko storiš, o Jezus! ti ljubijoči ženin moje duše! Saj si uslišal gobovega, ko te je klical in prosil. Lej, tudi jaz te prosim in kličem: O Gospod! ako le hočeš, me lahko očistiš. Toliko si mi že storil; stori mi še to. Izženi, izpodi iz mojega serca vso ljubezen, ki ne ljubi tebe. Lej, vsega, čisto vsega se ti darujem. Danes posvetim vse svoje žive dni, kar mi jih mili tvoj Oče še dá, le temu naj svetejšemu Zakramentu. Ti, tukaj skriti Jezus! me pokrepčaj, da te ljubim v življenji; ob moji smertni uri pa mi bodi popotnica v dolgo, neznano večnost. Skleni se takrat z menoj in spremi me v svoje večno kraljestvo. Amen, amen. Tako upam! Tako naj bo.

O Jezus! kdaj bom prišel in gledal tvoje presveto obličje?!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

O Marija! z besedami tvojega ljubljenca, sv. Bernarda, te tudi jaz ogovorim:

Ti si Kraljica milosti Božje, mi pa smo služabniki vsi revni! Ti si Mati preusmiljena, in jaz sem naj bolj ubogi grešnik, tvoj suženj. In ravno zato gospoduj čez-me, o usmiljena Kraljica! ozri se s svojim milostljivim srcem name, ki sem naj večji revež tvojih revnih služabnikov. Ako hočeš, se me lahko bolj usmiliš. O Kraljica! moja edina pomočnica! moje edino upanje! usmili se me!

O Marija, pribežališe moje! prosi Jezusa za-me!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Sedemindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

Sveta cerkev poje v svojih duhovnih molitvah od naj svetejšega Zakramenta: „Ni ga družega ljudstva tako velicega, da bi imelo bogove tako blizo, kakor je naš Bog blizo pri vsih naših molitvah“. (5. Mojz. 4, 7.) Celo neverniki, ki slišijo od ljubezni našega Boga, se čudijo in pravijo: „O kako dober je vender Bog kristjanov!“ In zares! neverniki pripisujejo svojim bogovom take lastnosti, kakoršnekoli si v svoji ubogi domišljiji izmi-

sliti morejo; take lastnosti, ktere vsim njih hudim strastim strežejo. Pa, naj kdo prebira vse popise, vse izmišljenja, vse pesmi in basni, v kterih govorijo neverniki od svojih bogov; nikdar nikjer ne bo našel, da bi bil kdaj kateri teh pisavcev le enemu izmed toliko tisuč svojih malikov pripisal take lastnosti, toliko ljubezni do ljudi, kakoršno naš pravi, živi Bog v resnici ima. Nimajo vsi neverniki nobenega tacega malika, ne prilastujejo nobenemu tolike ljubezni. Kje je Bog, kateri bi svojo ljubezen tako veličansko kazal svojim častivcem in molivcem, kateri bi jih tako bogatil in blagoslovil, kateri bi jih tako prečudno ljubil, da bi noč in dan hotel bivati z vso svojo pričujočnostjo na altarjih, kateri bi se skril v revne podobe kruha, da bi le bil vedno blizo njih, da bi se nikdar ne ločil od njih? „Spomin svojih čudežev je naredil milostljivi in usmiljeni Gospod“. (Ps. 110, 4.)

Storil si, o Jezus! ta svoj naj veči čudež, da si zadostil svojim, nam nezapopadljivim željam, biti pri nas, biti vedno blizo nas! Oh, zakaj pa ljudje bežijo pred to tvojo pričujočnostjo? Zakaj te tako po malem obiskujejo? In če včasih tudi pridejo za četrtrinko ure k tebi, o kako dolgi čas jim je ta trenutek v tvoji pričujočnosti! Kakor dolge leta se jim to zdi, zato, ker ne marajo

za-te. O poterpežljivi Jezus! kako velik si ti, ki toliko poterpiš, toliko prizanašaš! Tvoja prizanesljivost je zares velika, ker je velika ljubezen tvoja. Le ta ljubezen te nagiba, da si vedno med nami, akoravno smo tako nehvaležni.

O pravični Bog! ki si neskončno popolnoma, zato tudi neskončno ljubeznjiv, oh, ne pripusti, da bi bil tudi jaz še kdaj taki nehvaležnik, kakor sem bil dozdej! Dodeli mi tako ljubezen do tebe, kakoršna se spodobi tvoji časti, tvojemu zasluženju, in kakoršno sem ti dolžan. Sram me je, in bitko spoznam, da je tudi meni merzelo, zoperno mi je bilo biti pri tebi, zato ker te nisem ljubil; ali pa, ako sem te kaj ljubil, je bila ta ljubezen merzla, preslaba. Kadar bo pa s tvojo gnado se moje serce ogrelo v ljubezni do tebe, potem mi ne bo več težavno, biti vedno pri tebi v tem najsvetejšem Zakramentu.

Večni Oče! tvojega edinorojenega Sina ti darujem, poglej ga! sprejmi ga, in zavoljo njegovega zasluženja te prosim, vlij v moje serce gorečo ljubezen do tega zakramenta, da vedno mislim na njega,

vedno hrepenim po njem, da komaj pričakujem časa, ko mi bo pripušeno biti pri njem, ga moliti v tem svetišu.

O moj Bog! zavoljo Jezusove ljubezni mi daj močno ljubezen do tega naj svetejšega Zakramenta!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

Moja premilostljiva Gospa! Rekla si neki svoji služabnici: „Naj bo grešnik še tako velik, ako se pa zares skesano oberne k meni, sem vselej pripravljena, ga sprejeti. Ne gledam njegovih brezštevilnih in velikih pregreh, vidim le njegovo voljo, s katero pride k meni, Nič se mi ne studi, rada umivam in celim njegove rane, zato ker sem res, kakor mi pravijo: Mati usmiljena“. — O Marija! ti ne zaveržeš tedaj nobenega grešnika, če je tudi še tako velik; ako se le oberne k tebi z resnično voljo, popboljšati svoje življenje. In ti ga hočeš, pa tudi zamoreš ozdraviti, ako je tudi smertno ranjen. Lej, obernem se k tebi!

Ti si Kraljica, ki imaš v svojih rokah vse nebeške zdravila za naše duše. Ponižaj se, o zdravje bolnikov! in zaceli in ozdravi hudo ranjeno dušo mojo! Prosi svojega Sina, saj ti nič odreči ne more, da mi odpusti in mi svojo ljubezen dá.

O Marija, o upanje moje! od tebe pričakujem vse, kar me večno osrečiti zamore.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Osemindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Kako, da bi nam ne bil tudi ž njim vsega podelil?“ (Rim 8, 32.) Bog nam je dal svojega edinorojenega Sinu. Kakó bi se bali, da bi nam odrekel kaj družega? Večni Oče ni prizanesel svojemu lastnemu Sinu, temuč ga je za nas vse dal. „Kako, da nam ne bi bil tudi ž njim vsega podelil? Dobro vemo, da je Jezusu Kristusu dal vse, kar ima. „Vedoč, da mu je Oče vse v roke dal“. (Jan. 13, 3.) Zato pa tudi zmeraj, brez prenehanja, častimo in hvalimo svojega dobrotljivega, milostljivega in radodarnega, preljubeznjivega Boga. On nas je obogatil z

vsimi svojimi dobrotami, z vsimi svojimi gnadami, ko nam je dal Jezusa, svojega Sina v naj svetejšem zakramentu Rešnjega Telesa. Sv. apostelj nas preserčno opominja, da pre-mišljujemo to svojo srečo, ko pravi: „Po njem ste v vsem obogateli . . . , tako, da vam ne manjka nobenega daru“. (I. Kor: 1, 5. 7.)

Zveličar sveta, o včlovečena Beseda Božja! terdno tedaj upam, da si moj; ves moj, ako le jaz hočem. Ali pa morem tudi tako terdno misliti, da sem jaz ves tako tvoj, kakor ti mene imeti želiš? Oh, moj Zveličar! zabrani mi ti, da ne bo svet priča take in tolike nehvaležnosti, da bi jaz ne hotel biti tako tvoj, kakor ti želiš, ko si ti popolnoma moje posestvo, kadar te imeti hočem. Oh nikdar, nikdar naj se to ne zgodi, in če se je popred godilo, naj se saj zdaj nikdar več ne! Terdno, nepreklicano se ti od danes zanaprej vsega in popolnoma darujem in dam. Za zdaj in za večno ti izročim svoje življenje, svojo voljo, svoje mišljenje in želenje, svoje djanje in nehanje, svoje terpljenje in svojo britkost. In tako sem ves tvoj, tvoje posestvo. Kakor klavni dar, posvečen edino tebi, neskončni Bog! zagotovim, da se odpo-

vem vsim stvarjem, da nimajo nikdar več nobenega deleža v meni. Povžij me ti v plamenu svoje Božje ljubezni! Nikoli se ne sme več zgoditi, da bi še kdaj kaka stvarica se polastila le količkaj mojega serca! Da me boš res sprejel zdaj, ko ti nazaj ponudim, kar sem ti bil hudobno vzel, to je, moje serce; da me boš sprejel zdaj, ko sem te ljubiti začel, k temu mi upanje daje tvoja ljubezen, s katero si me takrat ljubil, ko te jaz nesrečen ljubiti nisem hotel.

Večni Oče! danes ti darujem vse čednosti, vse preserčne zdihljeje presvetega serca Jezusa, tvojega ljubeznjivega Sina. Sprejmi jih milostno, da ti popolnoma zadostijo moje pomanjkljivosti. Zavoljo neskončnega zasluženja tvojega Sina jih sprejmi. Po pravici, lahko jih tebi darujem; ker vse, akoravno neskončne, vse so moje posestvo. On sam mi jih je dal, on mi jih je prilastil. — Predobrotljivi Oče! daj mi zato tiste gnade, ktere Jezus od tebe za-me tirja. To njegovo zasluženje ti darujem v zahvalo za vse, kar si mi milostljivo že skazal. To zasluženje ti darujem v zadostenje, v plačilo za tiste dolgé,

ktere sem tvoji pravici storil s svojimi pregrehami. To zasluženje ti darujem v prozivni dar ter upam, da mi boš zato dal vse gnade: odpušenje mojih grehov, odpušenje zasluženih kazni, stanovitnost v dobrem, večno življenje in čez vse veliko gnado, da te ljubim. Vem, da bom sam kriv, ako ne dobim zavoljo tega toliko imenitnega darú od tvojega veličastva vsega tega, kar želim. Pa tudi tukaj mi ti lahko pomagaš, o predobrotljivi Bog! Tudi zato gnado te prosim zavoljo ljubezni Jezusa Kristusa, ki pravi: „Karkoli bote Očeta v mojem imenu prosili, vam bo storil“. (Jan. 14.) Ne moreš mi torej odreči. Gospod! saj nočem nič družega, kakor le to gnado, da se tebi vsega darujem, in le to gnado, da ne bom nikdar več tako nehvaležen, kakor sem dozdaj bil. O premilostljivi Bog! ozri se na-me, in usliši me! Veliko lét sem nesrečno živel brez tvoje ljubezni. O nesrečni dnevi! da bi jih nikdar več nazaj ne bilo! Danes pa naj bo tisti naj bolj srečni dan mojega življenja, da se nepreklicljivo popolnoma k tebi spreobnem in da nikdar več ne bom jenjal

tebe samega ljubiti. Ljubim te, o moj Bog! ljubim te, o neskončna dobrota! o edina moja ljubezen! moj ràj! moje življenje! moje vse!

Jezus, moj Bog! moje vse! ti želiš mene, tudi jaz ne želim družega, ko tebe!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

O Marija! kako prijetno, ljubeznjivo je mojemu sercu lepo pozdravilo, s katerim te kličejo tvoji ljubljenci! „Mater amabilis!“ „Mati prelubeznjiva!“ Gospa moja! zapovedovavka moja! Ti edina si ljubeznjiva med Davidovimi hčerami! Prečudna lepota, prevelika dobrota tvoja je ginila celó serce Kralja vsih kraljev, ki pravi: „Kako lepa si ti, prijateljica moja! Ti si vsa lepa, in madeža ni nad teboj!“

Ako te pa Bog sam tako ljubi, kaj čem početi jaz ubogi grešnik, kteremu si ti že toliko dobrot in milost skazala? Dolžnost me veže, da te ljubim. O ljubim te, prelubeznjiva Kraljica moja! želim biti prvi tvoj ljubivec! Naj ti

dopadejo te moje želje, o Gospa vesoljnega sveta! in sprosi mi pri Bogu to ljubezen, za katero te prosim! ker vem, da Bogu je posebno dopadljivo, da te ljubim.

O moja preljubeznjiva Mati! stori, da te serčno ljubim.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Devetindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Glej, stojim pri vratih in terkam“. (Raz. 3, 20.) O nebeški, preljubeznjivi Božji pastir! ti nisi bil zadovoljen s tem, da si bil na terdem lesu svetega križa zaklan; memo tega si se zakril v ta božji Zakrament na naših altarjih, da bi bil vedno blizo nas, da bi vedno terkal na vrata naših serc in bi tako ložej prišel v naše serca. Oh zakaj nisem tako moder, da bi si tvojo pričujočnost v prid obračal, kakor je modra bila tvoja nevesta v visoki pesmi. Svetega veselja vsa prevzeta, se srečno šteje, ko najde svojega ljubega

Ženina. O da bi te zares ljubil, da bi te ljubil tako, kakor zaslužiš ljubljen biti, ti presveti zakrament! gotovo bi želel noč in dan bivati pri tebi tukaj na tem altarji. Tukaj bi hotel zmeraj biti, tù pri tvojem veličastvu, katero je na videz zakrito v posvečene podobe revnega kruha. Tukaj bi tudi jaz okušal tisto angeljsko radost, tisto nebeško veselje, katero vleče k tebi vse duše, ki te zares ljubijo. Potegni me tedaj na-se s svojo prijetnostjo; naveži me na-se z vezmi svoje nezapopadljive ljubezni in lepote. „Vleci me! za teboj potečemo, za duhom tvojih mazil“. (Vis. pes. 1, 3.) Res, moj Zveličar! da bom ložej, hitreje pritekel k tebi, o ti v tem zakramentu skriti, prečastni Kralj! zapustim zdaj, v tem trenutku, vse stvari, vse pozemeljsko. „Tvoji otroci so kakor mlade oljke okoli tvoje mize“, pravi psalmist (127, 3.), take so tudi duše, ki klečé okoli mize Gospodove, polne dobrega sadú, vnete svete serafinske ljubezni. Pa, oh, moj Jezus! sram me je, ki sem tako merzel, prazen, gol, brez vsih čednost; sram me je, stopiti pred te. Ti Izraelcem prepo-

veduješ, da se nobeden ne sme bližati tvojemu posvečenemu altarju, ako ne pri-
nese seboj darú. (II. Mojz. buk. 25.)
Kaj hočem tedaj jaz storiti? Ali mar
ne smem več pred-te stopiti? O to bi
te ožalilo. Pridem pred-te, čeravno sem
reven in ubog, brez darú, brez vsega.
Ti mi boš popred že dal tiste darove,
ktere tebi prinesiti moram. Dobro vem,
da si v tem zakramentu ne le, da bi
poplaševal svoje molivce, svoje ljubljence;
temuč tudi zato si tukaj, da bi dajal
vse dobro ubogim, izmed kterih sem
tudi jaz.

Začni tedaj precej danes z menoj,
o Gospod! Molim te, o Kralj mojega
serca! Ti, ki tako resnično ljubiš ljudi,
ti zvesti, vedno čuječi pastir svojih ovac.
Bližam se danes sedežu tvoje svete lju-
bezni. Ker ti pa nimam kaj dati, ti
vender ponudim svoje revno sercé! Ti
ga posveti, da bo tebe ljubilo, tebi do-
padlo. Pripravno je, te ljubiti. S tem
svojim sercem te hočem ljubiti, kolikor
premorem. Potegni ga k sebi, naveži
ga na svojo sveto voljo, da, kakor nek-
daj apostelj Pavel, veselo porečem: „Vjeti

jetnik Jezusa Kristusa sem“. Gospod! skleni me popolnoma seboj, da pozabim vse, kar nisi ti, da pozabim tudi sebe; da sem pripravljen zgubiti vse; in da za vse to dobim tebe in te večno ljubim. Ljubim te, o moj Jezus! sklenem in združim se s teboj. Daj mi gnado, da te dobim. Daj mi moč, da te ljubim. Pomagaj mi, da te nikoli več ne zgubim.

O Jezus! ti sam si mi zadosti.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

O nam čez vse milostljiva Kraljica! tvoji služabniki te imenujejo besednico vsih grešnikov, ki pri tebi pomoči išejo. Tvoje delo je, da varuješ grešnike, ki k tebi pribežijo. Tudi jaz danes k tebi pribežim, o veličastna Mati Božja! Kličem ti s tvojim zvestim služabnikom: No, naša mogočna besednica! spolni svojo službo. Potegni se za nas! Vem, da sem se prehudo pregrešil nad tvojim Sinom, pa storjeno je. Nobeden me ne more rešiti, ako me ti ne rešiš. Samo povej svojemu božjemu

Sinu, da si me ti pod svojo brambo vzela. To edino bo dovolj, to ga bo nagnilo, da mi bo odpustil in večno življenje dodelil.

O moja preljubeznjiva Mati! reši me, in pomagaj mi, da bom zveličan.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Trideseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Zakaj skrivaš svoje obličje?“ (Job. 13, 24.) Pobožni stari očak Job je bil žalosten, bal se je, ko je vidil, da je Bog svoje obličje zakril pred njim. Vse drugač pa je, ko mi vidimo, da Jezus Kristus svoje božje veličastvo zakrije našim očem v posvečenih podobah kruha. To obnašanje našega Zveličarja pa mora v našem sercu obuditi vse drugačne čutila, kakor jih je imel Job. Jezus se je skril v té podobe, da bi nas navdal z zaupanjem in oživil našo ljubezen; in ravno s tem je pokazal, kako neskončno nas ljubi. Zato pravi neki pobožen učenik: „Ko Gospod naš Bog v tem zakramentu zakriva svoje obličje, nam odkriva svojo neskončno ljubezen“. Zares! kdo bi se kdaj prederznil pred njega stopiti, ter mu odkriti svoje želje, svoje

nagnjenje, ako bi bival na altari v svoji nebeški, kraljevi blišobi!

O Jezus, kako ljubeznjiva znajdba je to, da se v tem presvetem Zakramentu skriješ v revne podobe belega kruha, da vsak lahko brez strahú k tebi priteče, te vsak lahko ljubi, vsak lahko najde, kdor le hoče! Po pravici opominja prerok Izaija vse ljudi, naj pripovedujejo in oznanujejo vsemu svetu, da zvedó in vedó vse ljudstva po vsi zemlji, kako nas naš Bog neskončno ljubi. „Oznanujte med ljudstvi njegove dela. Pojte Gospodu, ker je storil veličastne reči; oznanujte to po vsi zemlji“. (Iz. 12, 4. 5.) — O preljubeznjivo serce mojega Jezusa! ti si vredno, da posedeš serca vseh stvari! O Božje serce! polno, zmeraj prepolno neznane, goreče ljubezni, ti si ogenj, ki vse povžiješ; povžij tudi mene, in daj mi novo življenje, življenje čiste ljubezni in gnade! Tako me skleni seboj, da mi ne bo mogoče, se še kdaj odtergati od tebe. O premilo serce mojega Jezusa! sulica je prebodla tvojo stran, da imajo verne duše pribežališe, zavetje v tebi. Tudi jaz hočem biti med njimi. O neza-

popadljivo serce mojega srednika! Vidim te vtopljenega v neznane bolečine, tam na križi visečega. Vse pregrehe vesoljnega sveta so te v neizmerjeno britkost potonile. Naj občutim tudi jaz saj nekoliko teh bolečin, da se bo tudi moje serce utopilo v britko žalost in kesanje zavoljo storjenih grehov. Saj imaš v tem zakramentu tisto ljubezen, ktera te je nekdam na Golgato v smert, v smert na križu peljala. In ta ljubezen je obudila v tebi neskončne želje, se z menoj skleniti. Ali bi bilo mogoče, da bi se še dalje ustavljal tvoji ljubezni, s katero me tako ljubeznjivo k sebi vabiš? Glej svoje zasluženje, o preljubeznjivi Jezus! in usmili se me! Rani moje serce, kakor si nekdam ranil serce svoje ljube neveste, svete Terezije. Z vezmi svoje ljubezni me okleni; pritisni me na svoje božje persi, in s svojim presvetim sercem me popolnoma skleni. Danes nepreklicljivo obljubim in zaterdim, da s tvojo gnado se hočem resnobno prizadevati, dopasti le tebi, živeti le tebi.

Svojo veljavo, svojo posvetno čast, svoje nagnjenje, terpljenje, razveseljevanje,

vse, vse, karkoli bi tvojemu Božjemu sercu le nekoliko nasprotovalo, vse položim zdajle, v tem trenutku, kakor žgavni dar na altar. Daj, oh daj, o véliki Bog! da vse moje mišljenje, djanje in nehanje ne iše drugzega, kakor dopasti le tvojemu presvetemu sercu! O nepoznana, večna ljubezen mojega Boga! preženi iz mojega serca vsako drugo vstvarjeno ljubezen! — O Marija, upanje moje! ti vse premoreš pri Bogu, zadobi mi gnado, da bom, kot zvesti hlapec, ljubil svojega Boga do konca svojega življenja. Amen. Tako upam, tako naj bo zdaj in na vekomaj!

Kdo me bo ločil od ljubezni Jezusa Kristusa?

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

O veličastna, čez vse povzdignjena Gospa! Mati vsih sirot! Sirote tega sveta so ubogi grešniki, ki so zgubili Boga, svojega Očeta. K tebi, o Mati preusmiljena! zdihujem. Zgubil sem svojega Očeta, ker sem z grehom njegovo

gnado zgubil. V tej strašni nesreči, kdo mi bo pomagal, kakor le ti? Saj ti me moreš rešiti, ker si ti Mati moja. Kdo te je kdaj klical, vpraša neki velik služabnik Božji, in bi ga ne bila ti uslišala? Kdo te je kdaj prosil, in bi ne bil pomoči zadobil? Kdo je bil pogubljen, kateri je bil k tebi pribežal? Le on bo pogubljen, kdor k tebi priti noče. O Mati moja! k tebi pribežim. Bodi mi milostljiva in usmiljena, pomagaj mi in ne zapusti me!

Mati Božja! z zaupanjem k tebi pribežim.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

Enointrideseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

O prelepi pogled! ko je naš predragi Zveličar, ves truden po dolgi poti, sedel in počival pri Jakopovem studencu, ter je ljubeznjivo čakal Samarijanke, da bi jo podučil, poboljšal, večno zveličal. Ravno tako dela tudi še dandanašnji z nami. Kakor takrat, hrepeni še zdaj, da bi zveličal naše duše, za ktere je toliko delal, se toliko trudil, Kri in življenje zanje dal; in le zato biva na naših

altarjih, kakor pri studencu svojih božjih gnad. Čaka in vabi neprenehoma vse verne duše, da bi prišle k njemu, saj za nekatere trenutke, da bi jih s svojo prijetnostjo vnel popolnoma za Božjo ljubezen. Zdi se mi, kakor da bi Kristus z vsih altarjev, kjer prebiva, nam na ušesa klical: „O človeški otroci! zakaj bežite pred menoj? Zakaj ne pridete k meni? Zakaj nočete biti pri meni! Kaj ne veste, da vas serčno ljubim? da le iz ljubezni do vas tù bivam, da le zavoljo vas sem se toliko ponižal? Zakaj se me bojite? Saj zdaj še nisem prišel vas sodit. Ta skrivnost moje ljubezni me le zato tukaj zakriva, da bi vam dobro storil; da bi zveličal vsacega, ki se zateče k meni; ker nisem prišel, da bi svet sodil, temuč da bi svet zveličal“. (Jan. 12, 47.) Pomislimo pa še tudi tole tolaživno resnico: Kakor Jezus vedno v nebesih živi, da za nas prosi (Hebr. 7, 25.), tako je tudi v tem zakramentu noč in dan pričujoč, da nam je naš besednik, ker se, kot klavni dar, nebeškemu Očetu vedno daruje, da nam zadobi milost in preobilno gnad. Zato pravi zveličani Tomaž Kempčan: Serčni, brez strahú in neboječi se moramo bližati Jezusu. Prav prijazno, kakor z naj boljšim, naj zvestejšim prijatlom se moramo ž njim pogovarjati, kakor se pogovarja prijatel s svojim prijatlom.

Predobrotljivi Bog! zares, posebno milostljiv si, ker se toliko ponižaš, da

pripustiš, da smem jaz ubogi revež se pogovarjati s teboj. Ker je temu tako, o prečastni Kralj! naj ti z otročjim zupanjem odkrijem vse svoje serce! Vem in spoznam, dobro vidim, kako nehvaležni, so ti ljudje, o moj Jezus, o moj Zveličar! Kako preserčno jih ljubiš; pa oni te ne ljubijo. Vedno in obilno jim dobrote skazuješ, zato pa so ti nehvaležni, te zaničujejo. Gnade jim ponujaš, oni jih zamujujejo. Kličeš jih, oni pa te ne poslušajo; njih serca so oterpnjene. O Jezus, o Jezus! tudi jaz sem bil med temi nehvaležniki in tudi jaz sem smertno ranil tvoje preljubeznjivo serce. Oh, le preveč je to! Vender zdaj sem terdno sklenil, da se bom poboljšal. Vse prihodnje življenje, ktero še upam od milosti tvoje, bom v to obračal, da popravljam razžaljenja in za nje zadostujem, ter si prizadevam spolnovati tvojo presveto voljo. O Gospod, govori! poslušam te. Zapovej, kar hočeš; vbogal te bom. Pokaži mi svojo sveto voljo, pokorem ti bom; ker upam, da bom s tvojo gnado vse natanko in zvesto spolnil. Moj Bog in moj Gospod! danes terdno skle-

nem, da nič ne bom opustil, karkoli bo v tvoje veči počeseenje. Pripravljen sem, vse dati, da spolnim ta sklep. Znance, prijatle, starše, brate in sestre, žlahto, čast in premoženje, veselje, zdravje, celo svoje življenje, vse naj za zmeraj zgubim, ako bi me to kaj opovala, da bi ne spolnoval tvoje pravične volje, ali da bi tebi ne dopadel. Vse naj bo zgubljeno, da boš le ti povelicevan med ljudmi do konca sveta. O srečna zguba! če z njo razveselim tvoje prelubeznjivo serce! O Gospod! Bog moje duše! jaz te ljubim. O previsoka, čez vse ljubeznjiva dobrota! svoje revno in ubogo serce, ktero pa te ljubiti želi, sklenem s serci vsih nebeščanov, ki vsi v sveti ljubezni gorijo; sklenem s srcem Marijnim, ktera te je med vsimi stvarmi tukaj na zemlji naj bolj ljubila; sklenem ga s tvojim presvetim srcem samim. Ljubim te z vsim, kar sem in kar imam. Zdaj in vekomaj želim tebe, edino tebe ljubiti čez vse.

Moj Bog, o moj Bog! jaz sem tvoj in ti si moj!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

O Marija! ti si turn Davidov, ki imaš na tisuč škitov in orožja, da braniš vse, ki k tebi pribežijo. „Tvoj vrat“, pravi ženin v visoki pesmi, „je turn Davidov, ki je zidan z branili; na njem visi tisuč škitov, vse orožje močnih“. (Vis. pes. 4, 4.)

Ti si torej, o Božja Mati! naj močnejši bramba vsim, ki se bojujejo na tem bojiši. O kako strastno, kako močno me napadajo, brez nehanja, moji sovražniki, da bi mi vzeli gnado Božjo in prijaznost, brambo tvojo. Pa ti si moje braniše, moje pribežališe, moj škit. Varuj me, in vojskuj se za-me, o usmiljena Mati! da pod tvojim vodstvom srečno premagam vse svoje sovražnike!

O Marija! tvoje presveto ime je moja gotova bramba!

(Presveta neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 26.)

„Češeno, hvaljeno naj vedno bo! presveto Rešnje Telo! Amen.“

Pa tud' Marija, prečista, neomadežana Mati-Devica, hvaljena naj bo! Amen.

ki jo

molijo bratje in sestre bratovšine
svetega Rešnjega Telesa.

I. Živa vera.

predobrotljivi, ljubeznjivi moj
Zveličar! ti sam si rekel, da si
resnično in bistevno pričujoč v po-
dobah na videz revnih tega božjega, nar-
svetejšega Zakramenta. Živo to verujem,
o Gospod, poterdi mojo vero! Molim
te, o vsegamogočni Bog! Molim te, ki
si se ponižal iz zgolj ljubezni do mene
v zapuščenem hlevu rojen biti; molim te,
ki si se za mé ubozega grešnika dal
križati, ki pa zdaj v svojem veličastvu
tam v nebesih kraljuješ, in boš nekdam
prišel sodit žive in mertve. Le tvoja
neskončna ljubezen te je zakrila tako
skrivnostno v ta presveti Zakrament. Ži-
vo to verujem, o Gospod! in akorav-
no tega razumeti ne morem, vendar sem

pripravljen, tisučkrat umreti za to vero, ako bi treba bilo. V ti terdni veri poklekнем pred tebe, o moj Bog! ter se zedinim z vsemi nebeškimi duhovi, ki te molijo tù v tem presvetem Zakramentu, z vsemi brati in sestrami naše bratovšine, pa tudi z vsemi drugimi pobožnimi dušami, ki te molijo in častijo v tem Zakramentu tvoje neskončne ljubezni. Z njihovo molitevjo zedinim svojo molitev ter z njimi vred zakličem:

„Bodi češen in hvaljen vsaki čas —
Nar svetejši in Božji Zakrament!“

2. Prošnja za pomoč, da bi to uro zbrano molil.

O kako srečen sem, ljubi moj Jezus! da sem tukaj, tako blizo tebe; kako srečen, da smem s teboj v tem tvojem tempeljnu govoriti, tebi svoje serce odkriti, tebi vse dušne in telesne potrebe potožiti. Prosim te, pomagaj mi, da vse to prav opraviм. Saj veš, kako sem želel s teboj sam govoriti, s teboj samim biti; ker ti si moje veselje, ti moje življenje, ti moje

vse! Kaj mi pač vse pomaga, ako nisem sklenjen s teboj? Pri tebi pa, o moj Bog! bi rad pozabil ves svet, in vso njegovo nečimernost. Pokaži mi torej, kako lepo je biti pri tebi; pa udeleži me tudi sladkosti tvoje priučujočnosti, in daj mojemu sercu take zdihljeje, tako hrepenenje, ki tebi dopadejo in so meni koristni.

Ta svet že za veliko milost ima, ako kdo smé sam s kraljem ali cesarjem govoriti. O koliko bolj srečen sem jaz, ker sem pred teboj, o moj Bog! s teboj samim, in jaz s teboj sam govoriti smem! O da bi pač dobro spoznal to neskončno srečo! Ker mi pa to milost skazuješ, dodeli mi tudi gnado, da bom tudi ves s teboj zedinjen, dokler tù pred teboj klečim. Odverni od mene vse razmišljenosti, ter vse ptuje misli, ki me zamorejo odvrčati od tebe; sèženi iz mojega serca vso lenobo, vso mlačnost, da te vredno častiti zamorem. O da bi to uro družega nič ne mislil, kakor le, kako bi te molil, kaj bi te prosil, kako bi ti potožil svojo nezvestobo, svojo revšino,

kako bi serčno zdihoval k tebi, o moj Jezus!

Vi angeli Gospodovi, vi nebeški duhovi, ki tukaj v tem nar svetejšem Zakramentu molite svojega in mojega Boga, o naj se tudi jaz vam pridru-žim, in z vami molim vsegamogočnega Boga! Rad bi mu jaz skazal, rad bi mu daroval tako čisto, tako serčno, tako gorečo ljubezen, kakor mu jo da-rujete vi, presveti duhovi. Oh, nadomestite vi, kar jaz ne premorem, in sprositi mi tiste gnade, ki so mi po-trebne ravno zdaj, pa tudi za vse živ-ljenje.

3. Pogovor z Jezusom samim.

1. Neskončna ljubezen Jezusa Kristusa v tem nar svetejšem Zakramentu.

O vsegamogočni, večni Bog, o premili moj Zveličar! ki si v tem nar svetejšem Zakramentu z neskončno do-broto, z nezapopadljivo ljubeznijo vse svoje čudeže zedinil, lej! pred tvojim svetim tabernakeljnem, pred teboj kle-

čim tukaj, da bi te počastil, kolikor le premore moje ubogo serce.

Vem, sv. vera me to uči; vem, o moj presladki Jezus! da tù v tem Zakramentu na altarji je svetišče, kjer ti, neomadežano Jagnje, ti presveti, nar viši duhoven vedno prosiš za nas. Tù je altar presrečne sprave, kjer se ti vedno daruješ v prečisti dar za odpusčenje naših grehov. Tù je altar žgavnih darov, kjer se ti nebeško Jagnje vsega in popolnoma povživaš v gorečem plamenu svoje neskončne ljubezni do nas. Tù je altar vednega kajenja, kjer ti, viši duhoven nove zaveze, kadilo svojih prošnjá in darovanj vedno pošiljaš proti nebu za nas. O predrago kadilo! kako prijetno mora duhteti pred tvojim obličjem, o moj Bog! kako te častijo té preserčne molitve, té popolnoma darovanja! V neskončnem poniževanji spoznaj svojega edinorojenega Sina na altarji, o večni Bog! Njega, nad katerim imaš vse svoje dopadajenje, ker ponižal se je zavoljo časti tvojega presvetega imena. Kakor ni časa, kakor ni kraja, da bi te ljudje ne žalili, tako tudi

ni časa ne kraja, da bi te ne častil Jezus Kristus, tvoj edinorojeni Sin. Ljudje te zaničujejo, Jezus te časti; ljudje se povzdigujejo, Jezus se ponižuje; oni te preklinjajo, on te poveljuje; oni so za te vsi merzli, on ves goreč; oni te dražijo z neštevilnimi grehi, on te tolaži z vednim češenjem. In ravno zato je v ti podobi belega kruha, da se ti vedno neprenehoma daruje ter ti skazuje tisto čast, ktere ti ljudje skazovati nočejo, ali ti jo celo jemljejo.

O preljubeznjivi Zveličar! terdno verujem, da si tù v tem nar svetejšem Zakramentu pričujoč, in te ponižno molim. Oh! kaj te je nagnilo k toliki ljubezni, k toliki dobroti, da tako naše prevelike dolgove sprejemaš in jih plačuješ za nas? Res, ti plačuješ naše dolgove, in vse bi poplačal za nas, ko bi se mi nezvesti ne ustavljali neskončni ceni tvoje presvete Kervi, ktero si na sv. Križi za nas prelil; res, vse bi poplačal za nas, ko bi se mi ne ustavljali tudi neskončni ceni tvoje presvete Kervi, ktera še zdaj vsak dan

skrivnostno teče na tvojih altarjih v odpušenje naših brezštevlnih pregreh. Sej ta tvoja, za nas grešnike prelita Kri je ravno cena našega odrešenja. Ona premaguje, ona zaderžuje pravico Božjo, ktera bi ves svet po zasluženji mogla pokončati. Ni pa samo to, kar ti, o moj Jezus! delaš in storiš v tem nar svetejšem Zakramentu. Ne tolažiš samo serda Božjega, temuč deliš nam tudi, ravno v tem Zakramentu vse le mogočne gnade in milosti. Tukaj si naš priprošnjik, naš srednik, kjer vedno prosiš za nas, ter nam pridobiš in deliš vse dušne in telesne pripomočke, vse karkoli le potrebujemo.

Kolika sreča, o moj Bog! za me, da si ti moj srednik, tako sveti véliki duhoven, razun greha vse naše slabosti občutil; torej pač dobro veš, kaj nam je treba; zraven pa si ti tisti véliki duhoven, ki zavoljo častitljivosti, zavoljo svoje ljubezni do nebeškega Očeta zaslužiš uslišan biti v vsim, karkoli poželiš! Vse smem toraj upati, vse dobro pričakovati od tako dobrega, od tako mogočnega priprošnika.

O moj preljubeznjivi Zveličar! če vse to premišlujem, kar si nekdam storil za nas, in če še to pregledujem, kar še zdaj vsaki dan delaš v tem nar svetejšem Zakramentu za zveličanje naših duš, o kako te vender moram hvaliti, častiti in serčno — serčno ljubiti! Bil si v naročji svojega nebeskega Očeta, vidil si pa, da ga ljudje na ti revni zemlji prav častiti ne znajo, kakor zaslužiš; oh! zato si ti hotel v obilnosti svoje velike ljubezni njihovo nezmožnost nadomestiti. Človek si postal, med nami si živel. Ko si se pa podal nazaj v naročje svojega Očeta, iz kterega si izšel, si v svoji neskončni ljubezni našel še novi čudež svoje ljubezni, da si na zemlji ostal, ako-ravno si v nebesa šel, da z zasluženjem svojega zakramentalnega življenja še zmiraj nadomestuješ, kar mi nepopolnoma storimo; še celo Božji pravici plačuješ, kar mi s svojimi grehi zadolžujemo. Vse to namreč delaš pričujoč v tem nar svetejšem Zakramentu, kjer boš bival do konca sveta.

Ta prečudna ljubezen kaže tvojo

neskončno modrost, tvojo vsegamogočnost, in tvojo nezmerno dobroto, o moj Bog! O zares nerazumljiva skrivnost, tebi v čast — nam v zveličanje! Pač nov čudež tvoje ljubezni, ki preseže vse naše misli, ki nam delí, ne le kar upati smemo, temuč nam da več, kakor si le želeli zamoremo! Kako smo vender dolžni, te ljubiti, ker si nam pokazal to serce, ki je nam tako vdano, za našo revšino tako skerbljivo in za naše zveličanje tako vneto! Kaj si nam še storiti zamogel, da bi nam že ne bil storil? — O kako lepo nam tù kažeš, kak močno nas vender ljubiš!

Zares, preserčna duša, o Božji Zveličar, o predobrotljivi Bog! ki se zedinja s teboj tù na tvojih altarjih! Vdeležuje se tvojih djanj, tvojih zasluženj; o kolik dobiček! Ona moli nebeškega Očeta, kakor se njemu spodobi; časti tebe, kakor si ti vreden; saj moljenje in češenje tvoje je tudi njeno. V ti veseli, v ti tolaživni misli, o moj Zveličar! ti darujem vse želje svojega serca. Zedinim se z moljenjem in češenjem, s katerim ti svojega ne-

beškega Očeta tukaj v tem nar svetejšem Zakramentu poveljučuješ, in ga boš poveličeval do konca sveta. Sicer je vse to zasluženje res vse tvoje, pa, ker se ti ravno v ti skrivnosti meni daruješ, je taisto zares tudi moje.

O Gospod! da bi bil svojim učencem dopovedal srečo, katero so oni imeli, si jim enkrat rekel: „Blagor jim, kateri vidijo, kar vi vidite!“ te besede so pač tudi nam rečene; in še več, naj bo njih sreča kolikoršna koli, sreča naša je pa vender le še večji, zato ker je ta Bog med nami še bolj prečudno pričujoč, in ga mi lažje, bolj gotovo najdemo, se z njim pogovarjamo, kadar in kolikor in kakor hočemo; in pa, o neznana sreča, celo prejeti ga smemo; in ostal bo pri nas do konca, ter je nam tolažilo, moč in pribežališe v vseh potrebah našega revnega življenja.

O nezmernost, o čudež Božje ljubezni! Vse, o Gospod! vse je prečudno v tem Zakramentu, čudeži, ki jih tù delaš; gnade, ktere deliš; sladkosti, ktere vživati daješ. Pa noben čudež mi ni toliko nerazumljiv, ker po-

znam tvojo vsegamogočnost; ta edini pa mi je popolnoma nezapopadljiv: čudež namreč te tvoje vse božje ljubezni, in pa, da ti — Bog — delaš ta čudež tako revnim, tako hudobnim, tako nehvaležnim stvarém. Pa, oh! vem in spoznam, da tvoja ljubezen je tako velika, kakor je tvoje bitje; in to je neskončno, je večno! taka tudi tvoja ljubezen!

Pa, o moj Bog! to mi še ni zadosti, da bi le veroval in molil ta nerazumljivi čudež, temuč vdeležiti se moram tudi sadú, ktereга ta skrivnost natorno rodi. Ker se mi ti daruješ, in se mi daruješ tako prečudno, mi mora tudi kaj koristiti ta neskončno veliko vredni dar, in tudi jaz ti moram dati ljubezen za toliko ljubezen, in to ljubezen si hočem — si moram v svoje serce vsaditi tako globoko, da ne bo iz njega nikdar več prešla. In ravno za to ljubezen te prosim zdaj, o moj Bog! Vžgi v mojem sercu nebeški ogenj te svoje ljubezni, in večkrat hočem tù sem priteči, in zajemal bom iz te ognjene peči sladkosti tvoje ljubezni. Saj je

ta Zakrament tisto tolažilo, tista moč, tisto pribežališe, ktero si nam ti, o moj Bog zapustil. Tù si ti, Bog in človek skupaj, z dušo in s telesom, s Kervjo in z mesom, meni v zgled, meni v dar, meni v jed, meni v podporo, meni v tolažilo.

O za nas, na naših altarjih skriti, premili Jezus! sveto ogledalo duhovnega življenja! mir, sladkost in veselje pobožnih duš! ne bom več drugod stanoval, tukaj bom v tvojem svetišči, pri tvojih tabernakeljnih. Naj bo moje življenje skrito, v tem Zakramentu, zedinjeno zmiraj s teboj! O Božja ljubezen, prosim te, dodeli mi, da se, celo svoje življenje tukaj zedinujem s teboj, da bom nekda, gotovo sklenjen s teboj, te vekomaj vžival.

2. *Velika nehvaležnost človeška proti Jezusu Kristusu.*

Pridite, kristjanje, učenci Jezusa Kristusa, pridite! in molimo Sinu Božjega, ki je sama ljubezen; ki je z nebes prišel, da bi se nam ubogim daro-

val, ki je z naročja svojega očeta izšel, da bi v naših cerkvah stanoval: „Venite, adoremus!“ — Pridite, in molimo ga! — O nebeški Zveličar! kolika je tvoja ponižnost, da hočeš prebivati v hišah, ktere so postavile človeške roke, ktere so tvojemu veličastvu tako malo pristojne. Sicer te nebo in zemlja sprejeti ne more, vendar v svoji neskončni ljubezni hočeš prebivati prečudno na naših altarjih. Ni ti bilo zadosti, da si v svojem pozemeljskem življenji prebival med ljudmi, ki so te tako grozovito umorili; še potem si hotel med njimi biti, akoravno si vedil, da ti bodo tvojo ljubezen, tvoje dobrote, gerdo z mnogoterimi zaničevanji povračevali! O dobrota! o ljubezen! zares Božja dobrota, Božja ljubezen! ktere ljudje niso bili vredni! in je še dan današnji ne zaslužijo. „Procidamus ante Deum, ploremus coram Domino!“ Pokleknimo pred altarjem živega Boga, spoznajmo svoje pregrehe, objokujmo svoje hudobije. Med seboj imamo Boga, in mi smo, kakor da bi ga ne poznali. Pri

sebi imamo Boga, in še mar nam ni, Zapušamo ga in obiskovati ga se nam ne zdi vredno; ali, ako ga obišemo, smo razmišljeni, neobčutljivi, zaspani, brez vse ljubezni. Oh, še hujši! celo nespodobno, zaničljivo se obnašamo v pričo njega. In kako dalječ gre naša nezvestoba? celo do pohujšanja, do oskrunjenja, do Božjega ropa.

Stermite vé nebesa! kliče ta zaničevani Bog, in vé vrata nebeške se groze tresite zavoljo hudobij mojega ljudstva. Zaver glo, zapustilo me je, mene studenec žive vode, in kopálo si je kapnice, da zavdano vodo zajema iz njih.

Spoznamo, o Gospod! sramujemo se, ker žalili smo te in s svojimi hudobijami smo zaslužili, da bi tudi nas zadele tiste strašne besede prerokove, ktere je izrekel v tempelju pri tvojem darovanji, da boš namreč mnogim v pogubljenje. Zares, prelubeznjivi Zveličar! ti bivaš na naših altarjih, da bi bil zvestim dušam zaklad nebeških gnad — v večno življenje, oh, pa mnogim boš, ker sami hočejo, v strašno

pogubljenje! Če premišljujemo nespo-
dobnosti, ki so se zgodile in se godé
v tvoji hiši, in celo takrat, kadar se
ponavlja pred našimi očmi tista velika
daritev, nad katero stermijo vse nebesa;
če premišljujemo, bi rekel, čudež naše
nehvaležnosti in hudobije, ali se ne
bomo britko zjokali, in ali ne bo naše
serce žalosti se topilo?

Oh! ko bi mi, tako v svetih resni-
cah podučeni, kakor smo, tam na Kal-
variji bili priče tiste kervave daritve,
ktero je naš Božji Zveličar za nas tam
opravil, ali bi bili, ne bom djal, tako
merzli, tako razmišljeni, tako nepobožni;
temuč, ali bi bili tako nespodobni, tako
prederzni, tako brezbožni, kakor se ob-
našamo pred altarji Gospodovimi? Ali
bi ne bili polni hvaležnosti, polni če-
šenja, polni goreče ljubezni? — In
vender moli in se daruje za nas ravno
tisti Jezus tukaj na altarjih svoje lju-
bezni; zakaj nam ne obuja sveta vera
ravno tistih občutljejev? ali velikoveč,
ko smo toliko in tako lepo podučeni,
zakaj imamo vpričo svojega Boga tako
temu nauku nasprotne občutljeje?

Bojmo se saj pravične pa strašne šibe tako zaničevanega Boga, bojmo se neznanih nasledkov tako oskrunjene presvete daritve. Kri Jezusa Kristusa je sklicala milost ponižnemu, skesanemu razbojniku, tirjala je pa pravico nesporjenim terdovratnim Judom. Bog je slišal takrat ta glas; bojmo se, da bi ga tudi zdaj ne slišal, da bi ga ne slišal nam v večno pogubljenje.

O moj Bog! préd naj nas raji smert zadene! Oh milost, o Jezus! milost! odpusti nam vse grehe, s kterimi smo te razžalili v tej prečudni skrivnosti! — Odpusti nam našo gerdo nehvaležnost! — Odpusti nam našo pregrešno merzloto! — Odpusti nam našo toliko nespodobnost! — Odpusti nam vse pohujšanje, zavoljo kterega zdihuje tvoja sveta cerkev! — Odpusti nam vse oskrunjenje, Božje rope in vse grehe, ktere koli smo storili zoper ta Zakrament tvoje neskončne ljubezni! — Obžalujemo, prekličemo jih za zmiraj; radi bi jih omili s svojimi solzami, radi oprali s svojo kervjo.

Vi služabniki živega Boga, ki go-

rite za čast svojega Gospoda, zedinite se z nami, in objokujmo zasramovanja, ktere se godijo našemu Bogu celo v njegovih tempeljnih; s svojo sveto gorečnostjo nadomestite, kar manjka našemu kesanju, našemu obžalovanju.

Jaz, ubogi revež, o moj božji Zveličar! kaj hočem družega početi, kakor bitko objokovati svoje pregrehe? Darujem ti vse misli in želje, pa tudi vse nagnjenja svojega skesanega serca, ter za terdno sklenem, ti zvestejši služiti zanaprej.

Prav je, o Gospod! še potrebno zame, da na to mislim, to premišlujem, to za terdno sklenem. Oh, dozda sem le premalo živo veroval, ni mi bilo dosti mar za Boga, celo zaničeval sem ga, zametoval njegove darove, zaničeval njegove gnade, in oh! celo oskrunjeval morebiti njegove Zakramente; in kar mi je bilo namenjeno v posvečevanje, v zveličanje, sem obračal v svoje večno pogubljenje. — Oh, Gospod! zdaj pa spoznam svojo hudobijo, obžalujem, objokujem jo, in pripravljen sem popraviti vse svoje hudobije.

O skriti, za nas darovani Bog! o presveto, za nas zaklano Jagnje Božje! od zdaj zanaprej naj mi bodo tvoji sveti tempeljni podoba svetih nebes, naj mi bodo tvoji sveti altarji sedež tvojega usmiljenja in tvoje svetišče naj bo pribežališe, stanovanje moji ubogi duši. Moje življenje naj bo zanaprej skrito, s teboj sklenjeno v tem nar svetejšem Zakramentu. Večkrat se hočem tukaj s teboj radovati, ter želim nadomestiti svojo poprejšnjo lenobo, nespodobnost in nezvestobo, kolikor mi bo le mogoče.

Za vse svoje življenje za terdno sklenem, ne le ob nedeljah in praznikih, ampak kadar mi bo le mogoče, tudi ob delavnikih z vso nar večji spodobnostjo biti pri daritvi svete maše; večkrat hočem, kolikor moč, vredno pristopiti k Gospodovi mizi, hočem te tukaj na tvojih altarjih večkrat obiskati, te spodobno častiti, tvoje hiše po svoji moči lepotiti; druge ne le z zgledom, ampak tudi z besedo k ravno temu čenju napeljevati; z eno besedo, sklenem in hočem, te po svoji moči tako častiti, kakor sim te dolžan častiti, ka-

kor ti češen biti zaslužiš; in kar sem premalo storil dozdej, hočem nadomestovati zanaprej. O Gospod! poterdi me s svojo gnado v tem sklepu, zato, ker upam od tvoje neskončne milosti, da mi boš dovolil, te tukaj pred tvojim tabernakelnom zdaj spodobno častiti, da te tamkej z vsimi izvoljenimi nek-daj na vekomaj molim, hvalim in slavim. Amen.

4. Prošnja pred sv. Rešnjim Telesom.

O mogočni, o dobrotljivi, o mili moj Jezus! edini Sin večnega Očeta; o moj Bog! ki si skrit v revni podobi belega kruha, v svojih svetih tempeljnih velikrat ves zapušen od človeških otrok, večkrat žaljen v tem zakramentu svoje ljubezni, in z nehvaležnostjo, z neje-vero, z nespodobnostjo, z nezbožnostjo in hudobijo človeško toliko zaničevan; lej! tù pred teboj klečim, z britkim srcem spoznam in obžalujem vse te pregrehe, ter prosim milost za se in tudi za vse druge, ki so te z menoj

vred velikrat že vžalili v tem nar svetjšem Zakramentu. Oh, ljubi moj Jezus! ali si pač mislil na toliko našo nehvaležnost, ko si nam ravno v tem Zakramentu skazal polnost svoje neskončne ljubezni! ali si pač pričakoval kaj takega od nas? Ni ti bilo zadosti, da si za vse ljudi umerl na svetem križi, ni ti bilo zadosti, da si v naše odrešenje in posvečenje pretočil zadnjo kapljo svoje Rešnje Kervi; oh! to vse tvoji ljubezni do nas ni bilo zadosti; še zdaj se daruješ, celo dan na dan, o neprenehoma se daruješ na naših altarjih za nas; svoje presveto telo, svojo predrago Kri daješ v hrano našim dušam; noč in dan stanuješ v svojih svetih tabernakeljnih, da si tù v klavni dar za nas, da si tù nam zdravnik, pastir, srednik, svetovavec in tolažnik. Ali je mogoče veči čudež? Zares, tù je zlita vsa tvoja ljubezen čez nas! — Oh! ali pa ni naša nehvaležnost do našega Boga ravno tako velik čudež?

O moj Bog! angeli te molijo; sedeži se pred teboj ponižujejo; kerubini se v čudenji s perutami zakrivajo;

serafini se v plamenu ljubezni hrepen-
neče pogrezujejo; oh! i kaj je vender
človek, da te toliko vleče nase, in še,
ko dobro veš, koliko te ravno ubogi
človek zaničuje in ravno v tem Zakra-
mentu tvoje neskončne ljubezni? Ve-
liki Bog! večni Bog! Kralj vseh časov!
oh, da bi te vsi vstvarjeni duhovi v
nebesih in na zemlji slovesno prosili
odpušnja zavoljo vseh pregreh, ki so
bile kdaj storjene, in ki bodo še stor-
jene vpričo tebe zoper ta nar svetejši
Zakrament, zavoljo hudobij vseh krivo-
vercev, zavoljo brezbožnosti toliko ne-
jevercev, zavoljo oskrunjenja in Božjih
ropov toliko grešnikov! Z živo vero,
pa tudi z britkim srcem te ponižno
počastimo in te molimo v Zakramentu
tvoje moči in tvoje neskončne ljubezni.
Obljubimo ti, da ti hočemo v tvojih
svetih tempeljnih večkrat spodobno čast
skazovati. Oh, zakaj ne moremo tebi
dolžne časti nadomestiti s prelivanjem
svoje kervi? Saj ljubiti in častiti te
hočemo iz celega svojega serca. Pro-
simo te, pomagaj nam, podpiraj nas s
svojo mogočno gnado v tem terdnem

sklepu. To pričakujemo, to upamo od tvoje neskončne dobrote. Naj bo tako, naj bo, o Gospod!

5. Darovanje.

Na svoje grešne kolena padem pred tvoj altar, o moj Bog! Naj ti bo hvala in zahvala za vse dobrote, ktere si mi že skazal, in ktere mi še boš; tebi se zato vsega izročim, tvoj hočem biti na vekomaj, amen! Vzemi milostljivo ta dar! darujem ti sebe in vse, kar sem in kar imam. Nič naj mi ne ostane, kar bi ne bilo darovano tvoji ljubezni. Moje premoženje, moja prostost, moje zdravje in moje življenje, vse, vse naj bo tvoje; delaj ti z menoj in z vsem mojim, kakor ti hočeš. Vse ti dam, da bo vse tvoje; svoje premoženje, da bo dano ubogim, in se z njim zaljšajo tvoji sveti altari; svojo prostost, svoje zdravje in svoje življenje ti dam, da bo vse posvečeno le v tvojo sveto službo; vse moči svoje duše ti dam, da ti s taistimi zapoveduješ; vse hrepenenja svojega serca,

da jih ti čistiš; vse zadeve svojega zveličanja, da jih ti, kakor veš in znaš, vedno in vselej le v dobro ravnaš. Kako bi ti jaz svojega življenja ne daroval, saj si ti popred zame življenje celo na križi bil dal? In kaj bi bil zamogel še več storiti za zveličanje moje, ko si umerl zame, in se še zdaj na svojih altarjih vedno daruješ za me?

O ljubezen! o ljubezen neskončna! ktere moje ubogo serce nikoli poverniti ni v stanu; zgubljeni so vsi trenutki mojega življenja, zgubljeni vsi zdihljeji mojega serca, kateri niso bili tebi popolnoma darovani, o moj Bog! sprejmi saj te trenutke mojega življenja, ktere mi je še tvoja milost odločila; naj ti bodo popolnoma posvečeni. Če te ne morem tako ljubiti, kakor želim in kakor si ti vreden ljubljen biti, oh! naj te saj toliko ljubim, kolikor te ljubiti le premorem. Res, moj Bog! rad prevzamem britkosti in težave, nadloge in zaničevanje, da bom tako rekoč prisiljen, se vsemu posvetnemu odpovedati in tako zanaprej le tebe ljubim, le po

tebi hrepenim, le za te in v tebi samem živim na vekomaj! Amen.

(Duša, ktera resnično hrepení po svojem zveličanji in ravno zato svojega nebeškega ženina — Jezusa Kristusa — čez vse ljubi, taka duša tudi prav v živo spozná vse dobrote, ktere ji nebeški Zveličar delí, pa tudi nima nobene večí, nobene lepši želje, kakor z njim zedinjena biti; hrepeni po nezapopadljivi sreči, ga prejeti, ga posesti. To-rej, keršanska duša! hodi rada, pogostoma k sv. Obhajilu, pa le s tem pervim namenom, da bi Jezusa Kristusa častila, poveličevala, zmiraj bolj serčno ljubila; in s tem drugim namenom, da bi zadobila gnade, ki so ti potrebne, da se greha varuješ, v čednostih napreduješ in tako dosežeš svetost in čast, za ktero te je Bog vstvaril. Prosi z otročjim zaupanjem vseh teh gnad; saj on, ki se ti samega sebe vsega daruje, ti ne more nič odreči. Nar imenitniši, nar večí gnada pa, za ktero moraš zdajle, to uro, prositi, je gnada, da sv. obhajilo v svojem življenji vselej, pa tudi na zadnjo uro vredno prejmeš. In ravno zdaj, ko si tako blizo Jezusa, ko ga lahko prosiš, kar in kakor hočeš, zdaj je ravno nar bolj pripravno, da ga prosiš za to gnado; in uslišal te bo, uslišati te mora. Le serčno zdihtuj.)

6. Prošnja, da bi sveto Obhajilo vselej vredno prejeli.

O moj Bog! večkrat mi je pripušeno, pristopiti k sv. Obhajilu. To je tvoja gnada, o Gospod! za katero te nikoli dosti zahvaliti ne morem. Skerbí me pa, bojim se, da bi tega presvetega opravila prav ne opravil, da bi se prav k njemu ne pripravil. Kolika nesreča za me pa, o moj Bog! ako bi té Božje skrivnosti prav ne prejel; kolika nesreča še le, ako bi ta nezapopadljivi Zakrament nevredno — sebi v pogubljenje prejel. Groza in strah me je, ko to premišljujem.

Moj Bog, moj preljubeznjivi Jezus! zdaj sem pred teboj, zdaj sem pri tebi; nekako pravico, se mi zdi, imam, doželei kaj posebnega od tebe, in ti, to dobro, za gotovo vem, mi vse lahko daš. Veš, kaj imenitnega, kaj posebnega te prosim? pa ne le za enkrat, temuč za celo svoje življenje, pa tudi ne le poverhno, temuč preserčno, kolikor lepo le premorem, te prosim, o ne zameri mi, nadležno, silno te pro-

sim: daj mi gnado, da te vselej, celo svoje življenje vredno, tebi dopadljivo prejmem. Ti sam vselej pripravi moje serce, mojo dušo, kakor veš, da tebi dopade; daj, da vselej pristopim k ti presveti skrivnosti s tisto živo vero, s tistim terdnim zaupanjem, in s tisto gorečo ljubeznijo, z eno besedo, vselej tako pripravljen, kakor tirja svetost, kakor tirja vrednost tega nar svetejšega Zakramenta. Jaz pa tudi obljubim, da s tvojo gnado hočem vselej storiti, kolikor bo le v moji moči, da se pripravim, vselej tako se obhajati, kakor bi si želel zadnjo uro svojega življenja. Amen, o Gospod! Amen.

7. Prošnja, da bi tudi zadnjo uro sveto popotnico vredno prejeli.

Vem, o Gospod! da umreti bom mogel; zavoljo grehov naših nas je tvoja sveta pravica obsodila v smert. Tisti zadnji trenutek — kdaj bo? to samo ti veš! — v zadnji vojski tega revnega življenja bom bolj ko kdaj popred, bom nar bolj potreboval tvoje

pomoči zoper smertni strah in grozo njeno; zoper dušne sovražnike, ki si bodo na vso moč prizadevali, me pogubiti; tudi zoper svojo slabost, ktera, oh! je pač velika. Kaj ne? o moj Bog! da me takrat ne boš zapustil. Večkrat v življenji mi privoliš, da smem pristopiti k tvoji angeljski mizi in prejeti nerazumljive skrivnosti tvoje ljubezni; pri vsem tvojem usmiljenji te prosim, dodeli mi, da se vdeležim te velike gnade tudi konec svojega življenja. Oh, da bi bil tako srečen, da bi pred smertjo to sveto popotnico prejel s tako svetimi željami, s tako razumnostjo, s tako serčnostjo, kakoršne mi bo potreba, da se ti zadnjikrat vredno darujem, ter se s teboj, svojim Zveličarjem, ljubeznjivo sklenem, preden stopim pred té, svojega pravičnega sodnika.

Zdaj le, o Gospod! ti že naprej darujem za takrat svoje življenje, in voljno hočem sprejeti vse bolečine svoje zadnje bolezni in vse njene britkosti. Prosim te pa za gnado, da, preden zapustim to solzno dolino, se vredno s teboj sklenem, in v tebi tudi zado-

bim gotovo zastavo večnega življenja. Takrat mi pomagaj, o Gospod! takrat me poterdi, me očisti, mi polajšaj britkosti mojega ločenja, ter me sprejmi po poti v neznano večnost. S tem še le boš postavil krono vsemu, karkoli si mi dobrega storil v vsem mojem življenji, ko boš namreč moj zadnji zdihljaj posvetil in me med svoje podložne milostljivo sprejel. Amen.

8. Prošnja za pomoč zoper skušnjave ali zoper poglobitno pregreho.

O predobrotljivi Bog! ki si tukaj pričujoč in vidiš dno mojega serca, glej britkost, v kateri sem, glej vojsko, ki me vedno obdaja! Ali je mogoče, da, ko si mi že toliko dobrot skazal, ali je mogoče, da bi me prepustil mojim sovražnikom? Ne, o Gospod! akoravno sem bil tebi res nezvest, akoravno sem res tvojo gnado že velikrat zapravljal, vendar sem še tvoj; saj se zame daruješ tù na tem altarlji, saj mi pripustiš, saj me še celó vabiš, naj pridem tù sem

k tebi. Akoravno me na videz skoraj zapustiš, in to po pravici, zavoľjo moj-
jih grehov, vender tvoj serd ne bo ve-
komaj. Sicer me neka temota obdaja,
mi strah in grozo dela, pa mi vender
ni zakrita svetloba, ktera je vodila
dozdaj moje dobro djanje in nehanje.
Ali je mar mogoče, ker si me že toli-
krat rešil iz rok mojega dušnega so-
vražnika, ali je mogoče, da bi me zdaj
njemu prepustil, da bi se polastil serca,
ki je le za te vstvarjeno, in ktero je
bilo že tolikrat posvečeno z gnado nar
svetejšega Zakramenta. Ne, o moj Bog!
tega ne! Če tudi pripustiš, da me
skušnjavec skuša, tega pa ne boš pri-
pustil, da bi me premagal; pa tudi ne
boš pripustil, da bi privolil v greh, ki
ga sovražim bolj, ko satana; ki se ga
bojim bolj, ko pekla. Gospod! ozri se
na me reveža, s tistim milim očesom,
ki prežene vso, še tako černo temoto!
Osramoti moje sovražnike; podpiraj mojo
slabo voljo in usliši pohlevno molitev
potertega serca, ki le v té stavi svoje
zaupanje, od tebe pričakuje svojega
zveličanja, in bo vekomaj povelicevalo

tvojo milost, ki mu bo v pomoč zoper vse dušne sovražnike. Amen, o Gospod! Amen.

9. Litanije v čast sv. Rešnjemu Telesu.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeški, vsegamogočni Bog,

Sin, vsega sveta Rešnji Bog,

Sveti Duh, resnični Bog,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Jezus, kateri si pri zadnji večerji
samega sebe svojim učencem za-
vžiti dal,

Jezus, kateri si v presvetem Zakra-
mentu resnično pričujoč z dušo
in s telesom, s Kervijo in z Me-
som, po Božji in človeški natori,
Jezus, živi kruh, kateri si z nebes
prišel,

Jezus, kruh angeljev,

Jezus, kruh izvoljenih,

usmili se nas!

Jezus, kruh močnih,
 Jezus, kruh čeznatorni,
 Jezus, skriti Bog in Zveličar,
 Jezus, studenec vsih gnad,
 Jezus, vedni in nar čistejši dar,
 Jezus, nekervavi dar nove zaveze,
 Jezus, nedolžno Jagnje Božje,
 Jezus, skrita mana,
 Jezus, Beseda, ktera je meso po-
 stala, in vedno med nami prebiva,
 O naj svetejši Zakrament,
 Naj večí skrivnost Božja,
 Spomin naj večih čudežev Božjih,
 Prečudno znamenje naj večí ljubezni
 Božje,
 Zakrament večne ljubezni,
 Skrivnost vere,
 Dar sprave za žive in mertve,
 Naj večí moč v skušnjavah,
 Naj močnejši orožje zoper hudob-
 nega sovražnika,
 Naj imenitnejši vsih darov Božjih,
 Presveti spomin Gospodovega ter-
 pljenja in njegove smerti,
 Presveta Gospodova večerja, pri
 kteri angelji strežejo,
 Naj večí veselje pobožnim dušam,

usmili se nas!

- Z ljubeznijo, s katero tudi nas s svojim
 presv. Rešnjim Telesom poživljaš,
 Z ljubeznijo, s katero se v tem pre-
 svetem Zakramentu za nas da-
 ruješ,
 Z ljubeznijo, s katero v tem daru
 Božji pravici zadostuješ,
 Z ljubeznijo, s katero nevrednim
 kristjanom zanašaš,
 Z ljubeznijo, s katero v tem pre-
 svetem Zakramentu tolikanj ne-
 časti terpiš,
 Z ljubeznijo, s katero s stola svoje
 milosti tako usmiljeno na nas
 gledaš,
 Z ljubeznijo, s katero nas tako do-
 brotljivo poslušaš,
 Z ljubeznijo, s katero v tem pre-
 svetem Zakramentu tolikanj gnad
 izkazuješ,
 Z ljubeznijo, s katero v tem presvetem
 Zakramentu do konca sveta pri nas
 ostaneš, reši nas, o Jezus!
- Mi ubogi grešniki,
 Da nam zaneseš,
 Da nam vse naše grehe
 odpustiš,
- } prosimo
 te,
 usliši nas,
 o Jezus!
- reši nas, o Jezus!

Da nas v živi veri v ta presveti
 Zakrament poterdiš in obderžiš,
 Da v naših sercih terdno zaupanje
 v ta najsvetejši Zakrament obudiš,
 Da v naših sercih gorečo ljubezen
 do tega najsvetejšega Zakramenta
 pomnožiš,
 Da naše češenje in našo pobožnost
 k temu presvetemu Zakramentu
 pomnožiš in ohraniš,
 Da nam gnado daš, vselej z dobro
 pripravo k tvoji Božji mizi pri-
 stopiti,
 Da nam sad tega presvetega Za-
 kramenta obilno dodeliš,
 Da resnično češenje tega naj ča-
 stitljivšega Zakramenta med nami
 pomnožiš,
 Da vso nečast od te najčastitljivši
 skrivnosti Božje zavaruješ in od-
 verneš,
 Da svojo sveto cerkev višaš in
 ohraniš,
 Da vsim nevernikom luč prave vere
 dodeliš,
 Da naše misli k nebeškim željam
 povzdigneš,

prosimo te, usliši nas, o Jezus!

Da naše serca s svojim milostljivim
obiskovanjem razveseliš in očistiš,
Da nam vselej veselje nad tem pre-
svetim Zakramentom daš,
Da vedno v nas ostaneš, in mi v tebi,
Da nas konec našega življenja s
to nebeško popotnico previdiš in
oveseliš,

Da nas poslednji dan k večnemu
življenju obudiš,

Da vsim dušam večni mir in pokoj
dodeliš,

Da nas na sedeži svoje milosti do-
brotno uslišiš!

Jezus, Sin Božji,

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
zanesi nam, o Jezus!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
usliši nas, o Jezus!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
usmili se nas, o Jezus!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš. Češena si Marija.

prosimo te, usliši nas, o Jezus!

- V. Dobrotljivi in usmiljeni Gospod je spomin svojih čudežev storil.
- O. Dal je hrano njim, ki se ga boje.
- V. Kruh z nebes si nam dodelil.
- O. Ki vse razveseljenje v sebi ima.
- V. S tvojega altarja, o Gospod! prejemamo Kristusa.
- O. Nad katerim se razveseljujeta naša duša in naše telo.
- V. Gospod, usliši mojo molitev.
- O. In moje vpitje naj do tebe pride.

M o l i m o.

O Bog, kateri si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil; daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

10. Molitev iz 33. psalma.

Kako mile, kako ljube so mi tvoje prebivališa, o Gospod vojskinih trum!

Moja duša hrepeni in koperni po tebi, da skorej omaguje.

Ti, o živi Bog, o vir življenja! bivaš tù pri nas, in le za nas, zato se širi moje serce in moje meso se veseli v živem Bogu. Ali je kje veči sreča, kakor noč in dan Boga imeti pri sebi, noč in dan bivati pri svojem Bogu?

Naj si iše in najde tica svoje zavetje in gerlica svoje gnjezdo, kjer izvali svoje mladiče:

Jaz pa, o Gospod, vojskinih trum! si izvolim tvoje altarje v svoje zavetje, v svoje pribežališe. Saj tù najdem svojega Boga, in ga molim; tù najdem svojega kralja, in se mu poklonim; tù najdem svojega očeta, in ga serčno objamem! tù najdem svojega prijatla, in mu odkrijem svoje tožno sercé, tù najdem tudi klavni dar, in ga darujem v zadostenje svojih grehov.

Blagor jim, kateri prebivajo v tvoji hiši, o Gospod! ktera je veličastniši, kakor kraljeve poslopja; tù je podoba sv. nebes, nebeški Jeruzalem. O pač blagor meni, ko bi mi bilo dano, vedno tù biti, vse dni svojega življenja pre-

živeti v družini nebeških duhov, kateri zmiraj tukaj molijo tebe, svojega Boga.

Blagor človeku, ki ima pomoč od tebe, ki iše tolažila le pri tebi; v svojem srcu si napravlja stopnice, po katerih se povzdiguje iz te solzne doline proti nebeški domovini, po kateri hrepení, kjer vekomaj biti želi.

Začetnik in dajavec postave daje obilno svoj blagoslov njim, ki ga išejo v duhu in v resnici. Vedno močnejši prihajajo in stopajo od čednosti do čednosti, da bodo nekdam pripravni, gledati od obličja do obličja Kralja vseh kraljev, Boga edino pravega v blišobi njegovega veličastva, ki ga tukaj molijo le v zagrinjalu njegovega poniževanja.

Oh, Gospod, Bog vojskinih trum! naj bom tudi jaz med temi srečnimi, med temi izvoljenimi! O Bog Izraelov, Bog Jakobov! usliši mojo molitev, in milostno poslušaj moje revne prošnje; moji zdihljeji naj ti bodo ljubeznjivo kadilo, proti tebi puhteče.

O nebeški Oče, vsegamogočni Bog! bodi nam varh, bodi nam bramba! Glej obličje svojega maziljenca, glej svojega

Sina; in poglej, kam ga je pripravila njegova ljubezen do nas, in kam ga je pripeljalo hrepenenje, povikševati tvojo čast!

Res, moj Bog! boljši je en sam dan pred tvojim altarjem, kakor cele leta, kakor milijone let v hišah posvetnih, v nečimernem razveseljevanji. Spoznal sem njih prazno minljivost. Gorje mu, kdor je še navezan na nje!

Zvolil sim si, hrepenim biti v tvojih svetih hišah nar manjši, tudi zaničevan. Ljubši mi je to revno stanovanje, kakor mogočne pohištva grešnikov; ljubši kakor vsi šotori, vse poslopja posvetnjakov.

Svet je krivica, nečimernost in laž. Bog pa, ki ga molim v njegovih svetiših, je Bog usmiljenja. Njegove besede so sveta resnica; njegove obljube resnične in zveste. Tukaj nam deli svoje gnade, tam pa nam pripravlja večno veličastvo. Kaj hočemo še več!

Hodimo torej po poti pravice in nedolžnosti, in pravičnim in nedolžnim obljubljeni plačilo bo nekdan naš delež. O Bog vojskinih trum! srečen je tedaj

človek, kteremu se studijo pozemeljske reči in edino le v tebe zaupa. Tebi se torej darujem, o Gospod! sprejmi milostno ta dar v čast, ktero ti skazati želim in vekomaj me ohrani.

Čast bodi Očetu i. t. d.

II. Prošnja za tiste, za ktere smo posebno dolžni moliti.

Ne le za se, tudi še za druge te moram prositi, o moj Bog! Akoravno nevreden, pa vender v zaupanji na tvojo neskončno milost, zlasti zdaj, ko sem tako blizo tebe, te prosim za vse tiste, za ktere moliti me ljubezen veže, kateri so z menoj še posebno sklenjeni ali po veri ali po natori.

Ker sem ud tvoje svete katoliške cerkve, te prosim naj pred za njenega vidnega poglavarja, tvojega namestnika, našega rimskega papeža Leona. Ohrani ga, o Gospod! oživljaj in osreči ga na zemlji, in ne daj ga v voljo njegovih sovražnikov. — Prosim tudi za našega škofa Janeza Krizostoma. Gospod! ohrani in obvaruj ga vsega hudega. — Prosim

te pa še dalje za vse druge tvoje namestnike, za naše dušne pastirje, za svojega spovednika, za vse pridigarje, mašnike in vse cerkvene učenike. Gospod! daj jim svojo pomoč, da sebe in nas vse pripeljejo srečno skoz to nevarno, solzno dolino tje v našo pravo domovino, k tebi v svete nebesa. — Razlij svojega svetega Duha čez celo keršansko, apostoljsko cerkev, preoberni vse krivoverce, pripelji v njo vse nejeverce, in tiste, ki so od sv. cerkve ločeni, da bo le en hlev, kakor je en sam višji pastir! Obvaruj vse pravoverne tiste nesrečne merzlote do svetih reči, tistega zaničevanja in zasramovanja svetih resnic, ktero zlasti današnji dan hoče okužiti vesoljni svet. Gospod! daj vsim vernim kristjanom gorečnost, daj jim ljubezen do tvojih svetih nauk, da v ponižnosti verujejo skrivnosti tvojega razodenja in spolnujejo tvoje zapovedi. Daj vsim grešnikom gnado resničnega spreobrnjenja. — Posebno pre-serčno te prosim za nedolžne. Oh, Gospod! ti veš, koliko prežé pomagavci satanovi na njé, ti veš, v koliko nevar-

nostih oni živé; Gospod! varuj jih; sej oni so lepoticje tvoje svete cerkve. Ohrani tudi vse spokornike v vedni stanovitnosti, da srečno končajo svojo vojsko in krono nebeško dosežejo.

Ker sem pa tudi ud keršanskega cesarstva, te prosim ob enem za našega cesarja Frančiška Jožefa. Gospod! stori ga srečnega, in usliši nas v dan, ko te zanj prosimo. Vodi, razsvetljuje vso našo deželsko gosposko, da nas le na to napeljuje, kar je k tvoji Božji časti in nam vsem v zveličanje. — Še te prosim za našo domačo deželo. Gospod! ne odvzemi nam zavoljo naših pregreh luči svete vere; ne daj, da bi se kriva vera širila po naši lepi deželi; ne pripusti nobenih razpertij med nami, temuč dodeli nam svojega Duha, da nas edini in vodi po poti keršanske ljubezni v sveti raj. Gospod! posveti, zveličaj nas vse; tega te prosim po tvojem neskončnem usmiljenji, ki je edino upanje naše.

Še te prosim, Gospod! za svoje starše, brate in sestre, znance in prijatelje, žlahtnike in dobrotnike, tudi za

svoje sovražnike. Zedini nas vse z vezjo svoje čiste ljubezni, da spolnujemo na tanko vse tvoje zapovedi in te nekdanj v nebesih na vse vekomaj hvalimo in častimo, slavimo in uživamo.

O Jezus! ti naš srednik! ki si tukaj v tem nar svetejšem Zakramentu resnično pričujoč, moje molitve bodo pri tvojem nebeškem Očetu še le zasluženje imele, če bodo zedinjene s tvojim neskončnim zasluženjem, združene s tvojimi prošnjami; zato, o moj Jezus! prosi za me, prosi z menoj za me in za vse, za ktere sem dolžan moliti. O da bi bila moja uboga duša, ki je bila tolikrat tvoje stanovanje, sedež tvojega nezmerjenega usmiljenja. Naj gre mogočni glas tvoje Rešnje Kervi od tukaj, iz tega tabernakelja tje v nebese pred sedež Božji, da mi zadobi gnade, za ktere sem prosil za se in za vse druge. Amen, o Gospod! Amen.

Še nekaj imam na sercu, o Gospod! prosim te za tiste, ki so v bližnji nevarnosti, zgubiti svojo dušo; prosim te prav priserčno za terdovratne grešnike,

kteri za nobene opomine nič ne marajo. O Gospod! zavoljo svojega svetega Imena se jih usmili, ne zapusti, ne zaverzi jih! Cena tvoje Kervi so. In ako ni drugač, tukaj jih raji tepi, da le rešiš njih uboge duše! Gospod! té ti posebno priporočim.

12. Molitev za ude naše bratovšine.

Ako že za druge molim, o moj Bog! moram še tudi posebej prositi za nje, s kterimi sem sklenjen v ti lepi bratovšini. Ker smo se zedinili, da bi tebe, o večni Bog! častili in vedno molili v tem nar lepšem Zakramentu tvoje neskončne ljubezni, da bi tvojo čast z lepšanjem tvojih svetih tempeljnóv povikševali, o tedaj se pač spodobi, da so tudi naše molitve nekako zedinjene, da tudi po duhovno združeni eden drugemu pomagajmo, povikševati tvojo čast in slavo. Prosim te torej, o Gospod! za vse ude naše lepe bratovšine, kakor tudi zase; skaži nam obilno svojo milost, dodeli nam potrebnih gnad; zlasti to gnado, da te vselej vredno častimo in molimo, kadarkoli se znajdemo pred

tvojimi altarji, da ne bomo nikoli pešali v tvoji službi, temuč da bomo vedno vneti za tvojo čast; potem te prosim, dodeli nam gnado, da se vsega greha skerbno varujemo, svoje serce posvetnim nečimernostim vedno bolj odtegujemo, da vse britkosti in težave voljno prenašamo, tvojo voljo v vsem na tanko spolnujemo, se v vsem tvoji previdnosti radi podveržemo, nar bolj pa, o Gospod! te prosim, daj nam vsem, da te zares čez vse ljubimo!

Oh, kolika sreča za me! ker sem sklenjen s tolikimi svetimi dušami, ter sem deležen vseh njihovih molitev in zasluženj! O moj Bog! kadar so tukaj pred teboj, te molijo, in te molijo tako priserčno, tako pobožno, so v tebe vsi zamišljeni; oh, jaz pa sem vpričo tebe tako mlačen, tako raztresen, tako nepopolnoma. Upam pa, o Gospod! da njih gorečnost bo nadoméstila mojo mlačnost, mojo nepopolnamost. Saj tudi zame molijo, upam da lepši, kakor jaz. Razlij tedaj, o Gospod! svoje gnade čez nas vse, ker smo tukaj na zemlji združeni pred tvojimi altarji, da bomo

tudi združeni nekdam tam v naročji tvojega veličastva, te vekomaj od obličja do obličja molili in častili. Amen.

13. Za duše v vicah.

129. *Psalm.*

Iz globočine vpijem k tebi, o Gospod! — Gospod, usliši moj glas! Naj poslušajo tvoje ušesa glas moje prošnje. — Gospod! ako boš na pregrehe gledal, kdo bo obstal, o Gospod! — Toda, pri tebi je sprava, in zavoljo tvoje postave čakam tebe, o Gospod! — Moja duša čaka njegove besede, moja duša v Gospoda upa. — Od jutranje straže do noči naj Izrael v Gospoda upa. — Ker pri Gospodu je usmiljenje, in pri Njem obilno odrešenje. — In on bo rešil Izrael vseh njegovih hudobij. — O Gospod! daj jim večni mir in pokoj, in večna luč naj jim sveti!

Oče naš. Češena si Marija . . .

Gospod! usmili se jih, ki tolikanj hrepené po tvojem obličji; prizanesi jim in reši jih iz ponočne temote! Zlasti

te prosim za duše mojih ranjcih žlahtnikov, dobrotnikov, znancev in prijatlov, in za vse tiste duše, za ktere sem dolžan moliti, za ktere moliti je tebi nar bolj dopadljivo. In zato, o moj Bog! ti za uboge duše v vicah darujem skoz Marijine roke vse svoje zadostivne dela in tudi vse dobro, kar bi drugi meni v življenji ali še po smerti storili, zedinjene z zasluženjem Jezusa Kristusa, Marije prečiste Device in vseh tvojih svetnikov. Amen.

(Za to obljubo, ki se imenuje: „Velikoserčna ljubezen do ubogih duš v vicah“, so umerli Papež Pij IX. 20. listop. 1854 podelili tele odpustke: 1. Vselej, kadar se vredno sv. Zakramenti prejmejo, popolnoma odpustek za duše v vicah. 2. Vsak ponedeljek (ponedeljek je še posebej dušam v vicah posvečen) tudi popolnoma odpustek, kdor pobožno sv. mašo sliši, še celo, ako bi ne mogel v ponedeljek biti pri sv. maši, se tega vdeležiti zamore tudi v nedeljo. Se ve, da mora biti v stanu gnade Božje in navadne molitve za odpustike opraviti. 3. Kdor to obljubo stori, zamore vse odpustike, kakoršne bratovšine koli, za duše v vicah obrniti.)

14. Serčni zdihljeji pred Jezusom v nar svetejšem Zakramentu.

1. Kako svet, kako veličasten je ta kraj! Hiša Božja je, in vrata nebeške. Angeli Gospodovi molijo tukaj svojega Boga.

2. O Božji Zveličar! ki si tukaj pričujoč, milostno se ozri na me! Ti veš uboštvo moje duše, ti vidiš revšino mojega serca; oh očisti, posveti me, vleci me, naveži me vsega na-se!

3. O da bi moj jezik vedno in le Gospoda častil, in nikdar ne odjenjal ga slaviti v tempeljih njegovih!

4. Tvoje prebivališče, o Gospod vojskinih trum! naj razveseljuje moje serce. O kako prijetno, kako ljubeznjivo, kako lepo je tukaj pri tebi! Moja duša vedno sem hrepeni.

5. Sto- in stokrat hvala naj ti bo, o Gospod! za ta veliki čudež tvoje ljubezni!

6. Angeli Božji! zedinite se z menoj, ali prav za prav, pripustite, naj se jaz vam pridružim, da združeno častimo svojega Boga!

7. O vé vse ljudstva vesoljnega sveta, pridite in molite svojega tako dobrega Boga!

8. Moj Bog! ti si moj Odrešenik, moj Zveličar, moj varh, moj tolažnik in moje vse. Kaj hočem še iskati na svetu, kadar sem pri tebi?

9. Gospod za tvojo hišo gorim, in ker vem, kako si tudi tukaj zaničevan, to neizrečeno žali moje serce.

10. Zakaj mi vender ni mogoče, pripeljati lesëm vseh človeških serc, jih postaviti pred tebe, da bi jih vnel z ognjem svoje nebeške ljubezni! Res, svoje serce ti darujem; o Gospod! naj neprenehoma gori v tem ognji tvoje ljubezni!

11. Jezusovemu imenu naj se pripogujejo vse kolena v nebesih, na zemlji in pod zemljo!

12. O sveti Bog! Ali te smem res pogledati, jaz zaveržena, hudobna stvar? — Oh, ne le privoliš, celo vabiš me. Ali smem biti tako nehvaležen, da bi te ne poslušal in ne prišel k tebi?

13. Moj Bog, moje vse, zakaj nimam serca, ki bi bilo tebe vredno!

— Vender, če še tako ubogo in revno, vender ti ga darujem; stori ga ti vrednega!

14. Ves sem tvoj, ljubi moj! in ti ves moj! Kaj išem še družega na zemlji?

15. Kdo? kaj me bo ločilo od tvoje ljubezni? — Res nič ne! ne britkost, ne težava, ne lakota, ne meč, ne terpljenje, ne smert, nič me ne bo ločilo od tebe, Bog mojega serca!

16. Vse stvari preidejo, vse posvetno je minljivo, le ti vekomaj ostaneš. Na koga bom navezaval svoje serce tu na zemlji? saj bom mogel vse zapustiti.

17. Sveto pismo pravi: Dnevi človekovi so kratki; meni se pa moji dolgi zdijo. Kdaj bom končal tek svoje revšine, da se sklenem s svojim Bogom tam v pravi domovini, v nebesih.

18. Ako mi britkost napolnuje serce, zakaj bi ne pil keliha, ki mi ga pošlje moj Bog; saj je vender njegov Sin veliko britkejšega pil za moje zveličanje?

19. Stori z menoj, o Gospod? kar ti je ljubo; kušniti hočem roko,

ktera me tepe; k Bogu, svojemu tolažniku, se bom zatekel; pri njegovih altarjih bom vselej pomoč najdel.

20. O kako dobro je, na Boga zaupati! On je pribežališe ubogim, tolažilo žalostnim.

21. Dobri, dobrotljivi, usmiljeni Bog se imenuje. Tolikanj dobrot nam skazuje! kako poterpežljiv je z nami! kako rad nam odpusti! kako željno nas sprejme!

22. O moj Bog! pred teboj ponižno klečim. Spoznam v britkosti vse pregreške svojega življenja. Preljubi zdravnik, oh! ozdravi vender mojo bolno dušo; reci le eno besedo, in ozdravljena bo.

23. O Gospod! kaj je vender človek, da se mu ti razodevaš, da se celo z njim milostno skleneš? V sve-tišče svoje ga pelješ in tam ga preob-lijesh z nebeškimi razveseljevanji.

24. O duša moja! ko bi kdaj zapustila Gospoda, svojega Boga, kako bi bila vender nehvaležna! kako pa tudi nesrečna! Ali bi bil pač pekel dosti hud za te?

25. Rekel sem in pri tem ostanem: Od zdaj za naprej se hočem vsega svojemu Bogu dati. Gospod! daj, da bo ta moj sklep tako dolg, kakor dolgo bo moje življenje!

26. Bodi mi pomočnik, bodi mi varh v vsem boju, ki me še čaka! Oh, kaj premorem sam? Žalostno me le preveč tega uči lastna skušnja.

27. Nebeški Zveličar! zveličaj mojo dušo, za katero si vso svojo Kri prelil, in katero si tolikrat s svojim presvetim Telesom nasitil.

28. O vsegamogočni Bog! z daritvijo tvojega Sina želim skleniti darovanje samega sebe: naj ti bo zato dopadljiv moj dar!

29. O blagor meni, o moj Bog! da sem tu! Zakaj ne morem zmiraj tu biti! zakaj ne morem tu umreti iz ljubezni do tebe?

30. O Jezus usmili se me! — O Jezus, sliši me! — o Jezus, usliši me!

15. Sklep te ure.

Preden se ločim od tebe, o moj Bog! te prosim, odpusti mi vse raz-

mišljenosti, vso mlačnost, in vse druge pregreške, katerih sem se vdeležil to uro pri tebi. Grem sicer zdaj od tod; pa moje serce naj tu ostane; napolni ga s svojo gnado, s svojo ljubeznijo. Ne grem pa pred od tod, da me še blagosloviš. Prosim te, blagoslovi me za zdaj, za vselej, za celo moje življenje, da zanaprej živim le za te. Amen.

Moj Bog in moj Zveličar! ki si ta nar svetejši Zakrament postavil, da bi potolažil z našimi grehi svojega razžaljenega Očeta; oh molim te v ti presveti skrivnosti, ter ti ponižno še enkrat darujem to uro, ki sem jo v tvoje počenje odločil. Posveti jo, o Gospod in sprejmi jo zame in za vse, za ktere sem te prosil v tem srečnem trenutku. Vnemi moje sercé z ognjem svoje ljubezni, da bo vedno v tem ognju gorelo. Amen, o Gospod! Amen

16. Zdihljej k Materi Božji.

Presveta in prečista Devica Marija, preljubeznjiva moja Mati! jaz med vsemi grešniki nar revniši, danes k tebi pri-

bežim; saj ti si Mati mojega Zveličarja, kralja nebes in zemlje, nar mogočniši pomočnica za Bogom, upanje in pribežališe vseh grešnikov. — Pred teboj, o visoka Kraljica! se priklonim s ponižnim počešenjem, ter te priserčno zahvalim za tolikanj gnad in dobrot, ki si mi jih že do zdaj sprosila od Boga; posebno pa, ker si me tolikrat s svojo mogočno prošnjo obvarovala peklenškega ognja, kterega sem s svojimi velikimi grehi že tolikrat zaslužil. — Ljubim te, o preljubeznjiva Mati in Gospa; in iz čiste ljubezni do tebe sklenem za terdno tebi zmiraj in vselej zvesto služiti, in kolikor bom premogel, tudi druge napeljevati, da te ljubijo in tebi služijo. Za Jezusom, tvojim ljubim Sinom, stavim vse svoje upanje na té, in s tvojo pomočjo upam tudi zadobiti večno svoje zveličanje. Vzemi me v število svojih služabnikov, o Mati milosti Božje! in ohrani me vedno v svojem mogočnem varstvu. Ker vem, da vse premoreš pri Bogu, zato zdi-hujem in milo kličem k tebi: Reši me vseh skušnjav, ali pa mi vsaj sprosi

potrebno pomoč, da jih premagovati
 zamorem do konca svojega življenja.
 Od tebe pričakujem prave ljubezni do
 Jezusa, upam pa tudi, da bom s tvojo
 pomočjo srečno sklenil svoje življenje.
 O moja preljubeznjiva Mati! pri tvoji
 veliki ljubezni do Boga te prosim, stoj
 mi vedno na strani, zlasti pa v moji
 zadnji uri, ko bo šlo za moje večno
 zveličanje. Nikar me ne zapusti, dokler
 me ne vidiš med zvoljenimi tam v ne-
 besih. Tam te bom častil, tam bom
 tvojemu usmiljenju večno slavo prepeval.
 Tako upam, tako naj tudi bo. Amen.
 (Sv. Ligvori.)

Spomni se, o premila Devica Ma-
 rija! da se še nikoli ni slišalo, da bi
 bil kdo kdaj od tebe zapušen, ki se je
 k tebi zatekal, se tvoji prošnji pri-
 poročal in tebe pomoči prosil. S tem
 zaupanjem napolnjen, pribežim k tebi o
 devic Devica in Mati Jezusa Kristusa!
 K tebi pridem, k tebi hitim in kakor
 grešnik zdihovaje in trepetaje pred teboj
 stojim. O ti Kraljica zemlje in Mati
 večne Besede! ne zaverzi moje prošnje,
 temuč poslušaj me dobrotljivo, in usliši

me reveža, ki iz te solzne doline pri tebi pomoči išem. Pomagaj mi v potrebah zdaj in vselej, posebno o smertni uri, o dobrotljiva, o milostljiva, o sladka Devica Marija! Amen. (Sv. Bernard.)

O Marija! ti nas poblagoslovi s svojim preljubim detetom Jezusom Kristusom! pred vsem hudim nas obvaruj, pred naglo in neprevideno smertjo, pred smertnim grehom. — Češeno bodi sveto in sladko ime: Jezus, Marija in sv. Jožef! — Češena bodi vsa nebeška družba zdaj in vselej in na vse večne čase. Amen.

Po svojem devištvu in čistem spočetji, o Devica! očisti naše duše, naše serca. Amen.

**„Bodi češen in hvaljen vsaki čas —
Nar svetejši in Božji Zakrament!“**

Amen.

Serčni zdihljeji

k

J E Z U S U

v zakramentu

svetega Rešnjega Telesa.

(Ti zdihljeji so prav pripravi za sv. Obhajilo pred ali potlej; tudi pri sv. maši, ali véliki teden, ali pri popoldanski službi Božji, ali sploh pri obiskovanji sv. Rešnjega Telesa.)

1.

„Pridite, sionske hčere, in pogledjte kralja Salomona s krono, s katero ga je kronala njegova mati dan njegovega zaročenja in dan veselja za njegovo serce“. (Vis. pes. 3, 11.)

O vé hčere, ki ste v gnadi Božji, vé bogoljubne duše! pridite iz temote tega svetá, in pogledjte Jezusa, svojega Kralja, kronanega s sramotno, bolečo, ternjevo krono, s katero ga je kronala njegova mati, to je, brezbožna shodnica ali judovska cerkev, dan njegovega zaročenja, to je, dan njegove britke smerti, ko se je na križi zaročil z vašimi dušami. Pridite zdaj in pogledjte tù njega premilega,

preljubeznjivega, ki je prišel, da bi se zaročil z vami v tem zakramentu svoje neskončne ljubezni.

O moj preljubeznjivi Jezus! toliko si tedaj storiti mogel, da bi se sklenil z nami v tem presvetem zakramentu! Tako sramotno, pa tako britko smert si si zvolil! O pridi, hitro pridi in skleni se z mojo dušo! Res je bila popred tvoja sovražnica, zdaj pa bo s tvojo gnado tudi nevesta tvoja. Pridi, o nebeški Ženin! obljubim ti vedno zvestobo; pa tudi ti obljubim, da te hočem ljubiti, kot resnična nevesta, in da hočem le to misliti, kar tebi dopade. Tebe edinega hočem ljubiti, tvoj hočem popolnoma biti. O moj Jezus! ves, ves hočem biti tvoj.

2.

„Moj ljubi mi je, ko šopek mire, ki mi v nederji tiči“. (Vis. pes. 1, 12.)

Ako se šopek mire odreže, teče iz njega zdravilno mazilo. Naš preljubeznjivi Jezus je hotel na svojem presvetem telesu ranjen biti, ter vso svojo presveto Kri preliti, da nam jo more podeliti v tem kruhu večnega življenja.

O predragi šopek mire! o ljubezni polni Jezus! pridi k meni. Ako te pre-mišlujem na križi ranjenega, te milujem; ko te pa v tem presladkem Zakramentu prejemem, si mi ljubeznjivši, prijetniši, kakor naj žlahtnejši grojzd žejnemu človeku. Pridi v mojo dušo, okrepčaj, nasiti jo s svojo sveto ljubeznijo. O koliko veselje me navdaja, če pomislim, da bom zdaj prejel v svoje sercé tistega Zveličarja, kateri je zavoljo mojega zveličanja vso svojo Kri prelil, na križi umorjen bil. O moj Jezus! ne dopusti, da bi te še kdej pregnal iz svojega serca, da bi te še kdej posilil, mene spet zapustiti. Zmeraj te hočem ljubiti, zmeraj s teboj zedinjen, sklenjen biti. Zmeraj hočem biti Jezusov, zmeraj naj bo on moj, zmeraj, zmeraj.

3.

„Kadar je kralj na svojem ležišču, daje svoj duh moja narda“. (Vis. pes. 1, 11.)

Kadar pride Jezus pri sv. Obhajilu v kako dušo, o kako na tanko vidi in spozná ta duša svojo revšino, svojo uboštvo; ker razsvetljenja je z lučjo, ki jo je prinesel seboj nebeški Kralj. Kakor je narda revna

cvetica, tako se poniža tudi duša; in ravno to poniževanje daje prijetni duh, ki toliko dopada Božjemu Kralju. In to ravno zato vabi tako dušo, da se sklene ž njim vedno bolj in bolj.

Moja duša! ako želiš, da bi Jezus v tebi prebival, dobro premisli svojo revšino, svoje uboštvo, — kdo da si, in kaj si zaslužila. Ponižuj se, kolikor le premoreš; preženi iz svojega serca vse svoje lastno čislanje, ktero Jezusa odvrčuje, k tebi priti in v tebi prebivati. — O preljubi moj Zveličar! oh! pridi, pridi s svojo nebeško svitlobo, in mi pokaži, da popolnoma spoznam, kako reven, kako ubožen, kako slab sem, da boš mogel z dopadajenjem v meni prebivati in me nikdar več ne zapustiš.

4.

„Mislite dobro od Gospoda“. (Modr. 1, 1.)

Zakaj, moja duša! si tako klaverna, zakaj tako maloserčna? Saj vidiš neskončno dobroto in ljubezen svojega Zveličarja. Zakaj mu ne zaupaš? — Zdaj, ko si pripravljena, sprejeti Jezusa Kristusa, se mora tvoje mišljenje strinjati z neskončno dobroto tvojega Boga, ki se ti samega sebe popolnoma

dá. Zaupaj! Res so njegove sodbe strahovite napuhnjenim in terdovratnim; mile in ljubeznjive pa so vsim ponižnim in skesanim, ki ga ljubiti hočejo, ki njemu dopasti želijo. Te sodbe izvirajo iz serca, ki je prenapolnjeno z očetovsko ljubeznijo in z Božjo dobroto. Ko jih je David premišljeval, je zaklical ves vesel: „Na tvoje pravice se popolnoma zanesem“. — „Tvoje pravice so prijetne“. — „Spominjam se tvojih sodbá od nekdanj, in se tolažim“. (Ps. 118.)

O, naš véliki Bog je čez vse ljubeznjiv in prijazen vsacemu, ki ga iše z ljubijočim sercem. O kako dober je Bog vsim, ki si prizadevajo njegovo voljo spolnovati, njemu dopasti!

O moj Bog! moje upanje, moja ljubezen! ne želim nič drugega in ne hrepenim po ničemur drugem, kakor le tebe resnično in vselej ljubiti, le tebi dopasti in spolnovati tvojo presveto voljo. Daj mi gnado, da to v resnici storim, in te nikdar več ne zapustim!

5.

„Moje serce čuje. Glas mojega ljubega je, ki terka!“ govori nevesta. Ženin pa ji pravi: „Odpri mi, moja sestra, moja prijateljica, golobica moja, neomadežana moja!“ (Vis. pes. 5, 2.)

Tako kliče Jezus v presvetem Zakramentu in terka na serce tistega, ki njega ljubi in iše. Odpri mi, duša moja! svoje serce, ji pravi, da vanj grem in se sklenem ž njim, da boš meni podobna, in po tej podobnosti „moja sestra;“ da boš po prejetih mojih darovih „moja prijateljica;“ da boš po svoji keršanski priprostosti „golobica moja“, in da boš po čistosti svojega sercé, ki jo boš od mene prejela, „neomadežana moja“.

In še dalje kliče: „Odpri mi, ker moja glava je polna rose, in moji lasje polni nočnih kapelj“. (Vis. pes. 5, 2.) Kakor da bi hotel reči: Lej ljuba duša moja! Vso noč tvojega pregrešnega življenja sem čakal — do danes. Poglej me zdaj: Ne pridem, da bi te tepel s svojo pravično jezo; pridem pa v tej skrivnosti z lasmi prenapolnjenimi nebeške rose, da bi v tebi nečisto ljubezen do stvari pogasil, in zažgal ogenj svete, čiste ljubezni do mene.

Jezus, lej! odperte so vrata v moje serce. Pridi, le pridi, pa pridi urno, in delaj v meni, kar ti dopade! Odpovem se vsaki drugi ljubezni, da bom ves tvoj; in stori z menoj, kar želiš; da me za svoje svete namene vsega popolnoma prenarediš.

6.

„Naj pride moj ljubi na svoj vert, in naj je sad svojih jabelk“. (Vis. pes. 5, 1.)

S temi besedami vabi duša Jezusa, ki ga v sv. obhajilu želi prejeti. Pridi, moj ljubi! v moje serce, kjer so bili popred sovražniki tvoji, z gnado tvojo pa so izgnani, in serce je za te pripravljeno. „Naj pride in je sad svojih jabelk“.

Pridi in okusi sad tistih čednost, ktere boš sam seboj prinesel! O Gospod, moj Bog! očisti mojo dušo, ker to tirja tvoja čast, čast tvojega veličastva; ozaljšaj jo, da ima sladki sad, prijetni duh tvoje ljubezni. Stori jo dopadljivo tvojim očem, da ti bo vedno pripravno stanovanje, te v sé sprejeti.

7.

„Na persih vas bodo nosili“. (Iz. 66, 12.)

Te ljubeznjive besede govori Jezus našim dušam v naj svetejšem Zakramentu. Pridite in nasesajte se na persih mojih Božjega mleka, ktero vam ponujam v tem zakramentu, v katerem vam dajem piti svojo lastno Kri. — Kje je pastir, vpraša sv. Krizostom, ki bi redil svoje ovce s svojo kervjo? Dojnicam

prepušajo matere svoje otroke, da jih redijo; ti pa, o božji Pastir! hočeš v svoji preveliki ljubezni napajati naše duše z lastno Kervjo. — O kako prav in kako dobro je delala sv. Katarina Sienska! Kadar je šla k sv. Obhajilu, je takó hrepenela po Jezusu, kakor hrepeni lačno dete po maternih persih. Prav ima tudi sveta nevesta v visoki pesmi, sleherna pobožna duša, ki čez vse pozemeljske sladkosti visoko ceni nebeške gnade, ki nam tečejo iz presladkega serca Jezusovega v tem naj svetejšem Zakramentu.

O Jezus! ti me hočeš v sv. Obhajilu napojiti s svojo lastno Kervjo. Spodobi se, da ti zato tudi jaz darujem vse veselje in sladkosti, ktere in kakoršne mi ta svet dati premore. Darujem ti jih, pa tudi te zagotovim, da raji preterpim vse hudo, da sem le sklenjen s teboj, kakor da bi vžival vse dobro, pa bil ločen od tebe. Dovolj, čez vse dovolj mi je, da le tebi, o moj Bog! dopadam, da le tebe razveseljujem. Saj ti sam si tega vreden. Za se prosim le tvoje gnade, le tvoje svete ljubezni; in dovolj sem bogat. (Sv. Ignacij.)

8.

„*Jejte priyatli, in pite, in napite se, spre-
ljubi!*“ (Vis. p. 5, 1.)

Kteri so še le postali priyatli Božji, in so še le nastopili pot čednosti, taki si morajo pri sv. Obhajilu, pri prejemi presvetega Rešnjega Telesa, z vso močjo prizadevati, da jim bo ta Božja jed teknila v večno življenje. Kteri so pa na poti čednosti dalje prišli, ne potrebujejo tolikega prizadevanja. Popolni pa, ki so ljubljenci Božji, to je, v čisti ljubezni Bogu vse vdane, od Boga preserčno ljubljene duše, te se pri zavživanji te Božje hrane, zavoljo močne ljubezni, tako rekoč vpijanijo, tako da pozabijo vse posvetno, tudi sebe, in so v Boga samega vse vtopljene, ter nič drugega ne mislijo kakor le, da bi Bogu dopadle.

Preljubeznjivi moj Jezus! tako popolnoma pač jaz nisem. Ti pa me lahko storiš tako popolnega. Zavoljo velikih pregréh in mnogih svojih pomanjkljivost se ne morem šteti med tvoje ljubljence. Lahko pa je tebi, da tudi mene deneš med te srečne. O kraljeva ljubezen! pridi in posedi vso mojo dušo. Napravi in vterdi v moji duši kraljestvo svoje ljubezni, da mi le ona zapoveduje, da pa tudi le njo poslušam in sem le nji

pokoren. Vzemi me meni in pridruži me sebi. Stori, da pozabim vse stvari, vse pozemeljske veselja, da pozabim tudi sebe in vse svoje želje, da ne poželim nič drugega, kakor le tebe in kar je tebi dopadljivega. O edina dobrota moja, o neprecenjeni moj zaklad, moj Bog in moje vse! To prosim, to želim od tebe po zasluženji tvojega britkega terpljenja in tvoje smerti.

9.

„Podpirajte me s cvetlicami, osujte me z jabelki; ker od ljubezni omedlujem“. (Vis. pes. 2, 5.)

Duša, pozabivši sebe in vse svoje, omedluje in le misli, ker je slaba, kako da bi s svetimi željami, ki so cvetlice, in z dobrimi deli, ki so sad ljubezni Božje, novo moč dosegla.

O moj, tukaj v presvetem Zakramentu skriti Bog! Ker hočeš, da sem ves tvoj! stori z menoj, kar ti dopade. Naj vse pozabim, kar me ne pelje k tvoji ljubezni. Pomnoži mi želje, da tebi dopadem. Pa dodeli mi tudi, da to cvetje ne ostaja le cvetje, temuč da sad obrodi, da iz ljubezni do tebe veliko storim, veliko terpim, ker si ti za me

toliko storil, toliko terpel. Daj mi gnado, o Bog! da te ljubim, preden smert pride; pa da te ljubim resnično; ne le z besedo, ampak tudi v djanji.

10.

„Moj ljubi je bel in rudečkast, zbran izmed tisočev“. (Vis. pes. 5, 10.)

Naš ljubi Jezus je ves bel v svoji nedolžnosti in čistosti; je pa tudi rudečkast v ognji svoje Božje ljubezni. O moje nedolžno, neomadežano, v ljubezni do mene goreče Jagnje Božje! kdaj vendar me boš storilo sebi podobnega! Kdaj bom čist, kakor si ti čist, enak sneženo-beli liliji. Kdaj se bom vnel v ljubezni do tebe, kakor ti goriš v ljubezni do mene? Odpovem se vsi drugi ljubezni, in zvolim si tebe, naj veči, naj boljši dobroto. Bežite, vé stvarí! kaj hočete od mene? Poberite se, naj vas ljubi, kdor vas iše! Jaz pa išem in želim le Boga samega. Njegovo je moje serce in moja ljubezen.

11.

„Prikazala se je dobrota in ljubezen Boga, našega Zveličarja“. (Tit. 3, 4.)

Ko se je Sin Božji včlovečil, je pokazal svojo dobroto vsemu svetu. Ko je pa priču-

joč v tem zakramentu, o kam ga je peljala njegova mila ljubezen? Sv. Avguštin pravi: „Komur vere manjka, ali se mu ne bodo neumne zdele besede: Jejte moje Telo in pite mojo Kri?“ O ljudje! hoče Jezus reči, da bote vender spoznali, kako močno vas ljubim, pridite in se nasitite z mojim lastnim Mesom. O sveta vera! kdo izmed nas bi bil kdaj kaj tacega želeli, kdo le misliti mogel, ako bi ne bil Jezus Kristus sam tega hotel, sam tega storil? Kadar so slišali Kristusovi učenci iz njegovih ust, da jim hoče dati svoje Telo v jed, se jim je zdelo terdó to govorjenje, kakoršnega niso mogli poslušati, še manj pa verjeti. „To govorjenje je terdó, in kdo ga more poslušati?“ (Jan. 6, 61.) Zato so ga celo nekteri zapustili, — in vender je to govorjenje gotova resnica, ki jo vsi verovati moramo.

In kaj hoče Jezus Kristus za vse to, kar nam je storil? Nič družega ne, kakor da ga ljubimo. Gospod Bog je nekđaj rekel: „In zdaj, Izrael, kaj hoče Gospod tvoj Bog od tebe, kakor da ga ljubiš, mu služiš iz vsega svojega serca, in iz vse svoje duše?“ (5. Mojz. 10, 12.)

O prelubeznjivi moj Jezus! Kaj ti vse obetaš, kaj ti vse ponujaš njemu, ki te ljubi? Ti ga zagotoviš svoje nasprotne ljubezni. „Ljubim njé, ki mene ljubijo“. (Prip. 8.) Obetaš mu, da ga

hočeš prijazno, ljubeznjivo objeti, ako bi se bil tudi popred od tebe obernil. „Spreobernite se k meni, in se bom k vam obernil“. (Cah. 1, 3.) Obetaš, da hočeš z Očetom in s sv. Duhom k njemu priti, in v njegovem sercu stanovati. „Kdor pa mene ljubi, bo ljubljén od mojega Očeta . . . in bova k njemu prišla in pri njem stanovala“. (Jan. 14, 21. 23.) Kaj bi bil še obljubiti zamogel, da bi ljudi bolj k sebi vabil? O moj preljubeznjivi Bog in Gospod! zdaj spoznam, da hočeš, naj te tudi jaz ljubim. O moj Bog! naj se to zgodi! Ljubim te, kolikor te moje serce ljubiti premore. In če te ne ljubim prav, uči me, kako naj te ljubim, in daj mi gnado, da te ljubim, kakor ti ljubljén biti hočeš!

12.

„Ne glejte me, da sem zagorela, ker solnce mi je barvo vzelo“. (Vis. pes. 1, 5.)

Prevelika vročina mi je barvo vzela, pravi sv. nevesta. Jaz pa, o moj preljubeznjivi Jezus! moram reči: Moje pregrešne nagnjenja so me ogerdile in

počernile. „Črna sem, pa vender lepa“. (Vis. pes. 1, 4.) Tudi jaz moram to spoznati: Čern sem zavoljo svojih djanj, pa lep sem zavoljo tvojega zasluženja, moj božji Zveličar! Čern, gerd sem bil tisti nesrečni čas, kadar sem se ločil od tebe; zdaj pa, s teboj sklenjen, me je tvoja gnada, tvoja ljubezen lepo prenovila. Češen in hvaljen bodi zato, o moj Jezus! Ne pripusti pa, da bi še kdaj zgubil svojo sedanjo lepoto, ali da bi se omadežal še kdaj! Ljubim te, o nevstvarjena, neskončna lepota! želim in hrepenim, da bi se ta lepota moji duši zmeraj bolj in bolj vcepila, da bi vedno bolj dopadel tvojim božjim očem, da bi me ti vedno tudi ljubil.

13.

„Vleci me! za teboj potečemo, za duhom tvojih mazil“. (Vis. pes. 1, 3.)

Ker se v tem sedanjem življenji, o moj Jezus! ne morem k tebi v nebesa povzdigniti, zato si pa ti z nebes prišel, da se v tej skrivnosti neskončne ljubezni s teboj skleniti morem. Vleci me tedaj popolnoma k sebi, o neskončna dobrota

moja! Ne prosim te, da bi me zato potegnil k sebi, da bi se s teboj veselil, radoval; prosim te pa, da me s svojo sladkostjo potegneš na se zato, da bi zanaprej nič drugega ne želel, nič drugega ne počel, kakor da spolnujem tvojo presveto voljo. Saj se tudi spodobi, da se v vsem vsega podveržem tvojim premodrim naredbam. Terdno me združi seboj, da bom, rešen pozemeljskih želj, hodil s teboj po potu svetih čednost, in našel mir v spolnovanji tvoje presvete volje, da bom tukaj in tamkaj srečen.

14.

„Peljal me je v vinski hram, in je ljubezen v meni vredil“. (Vis. pes. 2, 4.)

Sveti Bonaventura pravi, da ta vinski hram je sv. Obhajilo. Duša, ktera se tukaj zedini z božjim Kraljem, pokuša in pije vino ljubezni Božje, ki v nji slabí želje po stvaréh, nasproti pa oživlja v nji pravo ljubezen, da sama sebe zmerno ljubi, svojega bližnjega v djanji, kakor samo sebe, Boga pa iz vsega serca, čez vse.

O preljubeznjivi moj Jezus! o Gospod in Kralj moje duše! peljal si tudi mene v hram svoje ljubezni, namreč v

sé, ki si se v tem zakramentu sklenil z menoj. O moj Bog! čutim, da je drugačno moje serce, da se je prenaredilo. Nekako sveto željo čutim v sebi, ki me mirnega dela, mi nečisto ljubezen pristuduje, ter v meni sveto ljubezen do tebe, o Jezus! vnema. O predobrotljivi Jezus! ker si mi dovolil priti v ta presrečni hram, ne dopusti, da bi ga še kdaj zapustil. Vleci me zmeraj bolj od pozemeljske ljubezni, in zveži me zmeraj terdneje seboj, da se tako kdaj približa tisti srečni dan, ko bom s teboj v nebesih vekomaj zedinjen. In tam te bom gledal od obličja do obličja, te vžival brez nehanja, te ljubil vso dolgo večnost.

15.

„Moj ljubi je šel doli na svoj vert k gredici dišav, da bi se na vertu pasel, in lilij natergal“.
(Vis pes. 6, 1.)

Presladki Zveličar moj! stopil si iz nebes v mojo dušo. S svojo gnado jo naredi sebi v prijeten vert, kjer si boš natergal lepih lilij (lepih čednost) in sadú (dobrih del). Odpusti mi, ker sem te bil zapustil. Sprejmi me, akoravno sem

ti bil nezvest; saj pridem skesan k tebi. Daj mi tako čistost sercá, kakoršno od mene hočeš. Daj mi pa tudi moč, da storim vse, kar tirjaš od mene. Daj mi svojo sveto ljubezen, potem ti bom gotovo tudi dopadel. Vsega se ti darujem in hočem in želim le samo tebi dopasti.

16.

„On je ves zaželen“. (Vis. pes. 5, 16.)

Jezus je dušam, ki ga ko svojega ženina ljubijo, ves zaželen, naj jih že tolaži, ali pa naj jim pošilja britkosti in težave; vselej jim je zaželen; ker dobro vedó, da stori vse zato, ker jih ljubi in zato, da bi ga one ljubile.

Zato, o Jezus! delaj z menoj, kakor ti je všeč. Ljubil te bom, zmeraj in resnično te bom ljubil, ali me nebeško tolažiš ali pa mi britkosti in terpljenje pošiljaš. Vem, da vse pride iz tvojega preljubeznjivega serca, ktero mi zmeraj le dobro hoče. Pripravljeno je moje serce, moj Bog! pripravljeno je. Poglej me! vse mi je ljubo, kar mi ti poslati hočeš. Vedno bom hvalil svojega Gospoda. Kadar se mi bo dobro godilo, pa tudi kadar se mi bo hudo godilo, vselej te bom hvalil in ljubil, moj Bog,

moj Gospod! Ne hrepenim po tvoji tolažbi, ker je ne zaslužim. Le to hočem, kar ti hočeš. Ako je tebi ljubo, moj Bog! sem zadovoljen z revšino in uboštvom. Jezus, moj Jezus! bodi si, kjerkoli hočeš, blizo ali dalječ, vedno si mi ljubeznjiv, vselej zaželen. Nikoli ne bom jenjal te ljubiti, te hvaliti in slaviti.

17.

„Kdo je ona, ki pride iz pušave, polna oveseljenja, naslonjena na svojega ljubega“. (Vis. pes. 8, 5.)

Kje so tukaj na zemlji take duše, ki to zemljo za pušavo imajo, ki so vse pozemeljsko slekle, le za boga živijo, le od Boga vedo, le njega ljubijo, le njemu v vsem dopasti želijo? Kje so, ki se povzdignejo čez to zemljo in uživajo veselje, kakoršno okušajo le one, ktere samo Boga išejo, le v njega samega zaupajo?

Ktere so vender tiste srečne duše? Morebiti oné, ki se pogostoma s čisto, resnično ljubeznijo z Jezusom v naj svetjšem Zakramentu sklepajo? O moj Bog! te so tiste srečne duše. Oh, da bi bil tudi jaz njim prištet! da bi tudi jaz s tvojo gnado se odtergal vsemu pozemeljskemu, da bi bil tvoje posestvo! Bodi

mi od zdaj zanaprej ta svet pušava! V tej pušavi ne bom nič družega želel, nič družega mislil, kakor le na tebe, moj Bog! kakor da bi ne bilo tukaj nič družega, kakor le ti, moj Bog, in jaz, tvoja stvar! Na - te popolnoma zaupam. V té naj bo obrnjena vsa moja ljubezen, o Bog mojega serca, o moje upanje o moja preljubeznjiva dobrotà, o moje vse!

18.

„Ako je zid, zidajmo na njo sreberne branila; ako je ko vrata, izdelajmo jih s cedrovimi deskami“.
(Vis. pes. 8, 9.)

Kar pripoveduje tù ženin od svoje, svete ljubezni polne neveste, to stori Jezus duši, ko pride v sv. Obhajilu k nji. On vidi, kako slaba je duša, da bi se peklenskim naklepom vstavljati zamogla; zato jo vterdi, ji zida sreberne branila, to je, razsvetljuje jo s svojim Božjim razsvetljenjem. Vidi, da je podobna červivim vratom, ki se podirajo; zato jo izdelà s terdnimi močnimi cedrovimi deskami, ki nikdar ne strohnijo, to je: on jo napolni s strahom Božjim, z velikim studom do vsega posvetnega, ji dá veselje do molitve, svete želje, pred vsim pa svojo Božjo ljubezen, in s tem jo poterdi v srečni stanovitnosti.

Oh, moj Jezus! je li še kdo slabši, nezvestejši, kakor jaz? Ti dobro veš,

kolikokrat me je sovražnik premagal in se mojega serca polastil. Kolikokrat je poderl moje vrata; to je, moja voljo, in je prišel v moje serce, ter me je oropal tvoje prijaznosti, me vsega razdjal. Oh, prosim te, vterdi me s svojimi navdihljeji, s svojimi gnadami, da se mi ne zgodi nikdar več taka nesreča. Moj ljubeznjivi Gospod in Zveličar! ko bi te utegnil še kdaj žaliti, naj raji umerjem ta trenutek, ko vender upam, da sem v gnadi Božji! Nikakor nočem več živeti brez tebe, o preljubi Jezus! Pa sam sebi nič več ne zaupam. Dokler tukaj na zemlji živim, sem spremenljiv; in ti lahko spet nezvest postanem. Torej mi ti pomagaj, stoj mi na strani, bodi mi milostljiv! — O pre-sveta Devica, o Mati usmiljena! sprosi mi od svojega Jezusa gnado stanovitnosti. S terdnim zaupanjem jo pričakujem od tebe; s tvojo priprošnjo jo dobiti upam.

19.

„Našla sem njega, ki ga moja duša, ljubi; prišla sem ga in ga ne izpustim“. (Vis. pes. 3, 4.)

Tako naj govori vsaka duša, ki se z Jezusom sklene v naj svetejšem Zakramentu. Proč, vé stvarí; bežite vse iz mojega serca;

ljubila sem vas nekoliko časa, toda takrat sem bila preslepljena. Zdaj pa se popolnoma od vas odtergam, ne morem vas več ljubiti; ker sem dobila družega, ki je neskončne ljubezni vreden; dobila sem v svoje serce Jezusa, ki je s svojo lepoto toliko ljubezen v mojem sercu vnel, da sem se mu popolnoma vdala. Vzel me je ko svojo preljubljeno nevesto. Zato nisem več sama svoja; in seboj ne morem zapovedovati. Spravite se torej, vé stvarí, vé nimate nič pri meni; pa tudi nikoli več nič imele ne bote. Sem in hočem vedno biti le Jezusova. Tudi on je moj in naj bo na vekomaj moj! „Prišla sem ga in ga ne izpustim“. V svetem Obhajilu sem se sklenila ž njim, in v ljubezni se ga držim, in ne pustim, da bi se kdaj od mene ločil.

O moj preljubeznjivi Zveličar! dovoli mi, da se te oklenem, tako, da se nikdar več ne ločim od tebe. Glej, o Jezus! moje serčne želje, glej bolj na zdihtovanje mojega serca, kakor na besede moje; ker tega nikakor dopovedati ne morem, kar čutim v svojem sercu. Ljubim te, o Jezus! — ljubim te, o Jezus! — in želim te ljubiti, kakor zaslužiš ljubljén biti. To naj bo moje veselje, to naj me vpokoji, da te ljubim, da se vedno prizadevam tebi dopasti. Zapovej,

o moj Bog! vsem stvarer, da naj me pri miru pusté, in ne podirajo mojega mirú. Reci jim: „Zarotim vas, ne zbuja jte in ne predramuj te (moje) ljube!“ (Vis. pes. 2, 7.) Kaj pa pravim? Če sam nočem, saj me vse stvari ne morejo nikdar prisiliti, da bi te zapustil. Zato te prosim: Le poterdi in vterdi mojo voljo. Zedini moje serce s svojim Božjim sercem, da želim le to storiti, kar je tebi dopadljivega. Tako upam, o moj Bog! tako naj se tudi zgodí!

20.

„Sever, vzdigni se, in pridi jug! prepihuj moj vert in cedé naj se njega dišave“. (Vis. pes. 4, 16.)

Beži od mene, škodljivi in pokončavni veter pozemeljskega nagnjenja, in pridi, o pohlevni in gorki jug ljubezni sv. Duha, ki pihljaš iz serca mojega Jezusa, skritega v naj svetejšem Zakramentu. Ti prepihuj, ti ogrevaj moje revno serce, ki si ga je Jezus zvolil za vert, da v njem prebiva. Prepihuj ga

ti, moj Jezus (s svojo gnado)! potem bo nov lep duh svetih čednost iz mene izhajal. Tebi, o Jezus! je lahko mogoče to storiti. To od tebe jaz terdno upam zadobiti.

21.

„Požel sem svojo miro s svojimi dišavami“.
(Vis. pes. 5, 1.)

Duša, ki je prejela Jezusa, naj le to misli, kako bi si nabrala mire, da vedno diši iz nje duh tistih čednost, ktere so nasledek zatajevanja. „Jedel sem satovje s svojim medom“. (Vis. pes. 5, 1.) Bogoljubna duša ni zadovoljna s samim medom, ona hoče tudi satovje; zato pravi svojemu Jezusu:

O Gospod! tvoje tolažbe me ne nasitijo, ako se mi ti samega sebe ne daš; ker le v tebi samem je vsa tolažba. Kaj mi pomaga sladkost tvoje ljubezni, ako se mi pa ne daš samega sebe, ki si zapadek moje ljubezni? Zatorej ti rečem, o moj Jezus! Le ti sam si mi zadosti. Zato sem pripravljen se odpovedati vsem tolažbam, ako imam le tebe, svojega Boga, svojo naj večí dobroto! Ljubim te, moj Bog! pa ne išem svojega dobička, ne svojega tolažila. Ljubim te, pa le

zato, ker hočeš ljubljen biti, in si vreden, da te ljubijo vse duše, pošiljaj jim že sladkosti ali britkosti.

22.

„Nič mi ne bo manjkalo; na pašnik tje me je postavil“. (Ps. 22, 1. 2.)

O predobrotljivi Jezus! kaj bi mi manjkalo, ker me povabiš k mizi svoje ljubezni, kjer me nasituješ s svojim lastnim mesom? „Gospod je moja luč, moja pomoč; koga se bom bal?“ (Ps. 26, 1.) Oh, spremljaj me s svojo gnado in s svojo ljubeznijo, in potem delaj z menoj, kar hočeš. Terdo delaj z menoj, celo, kakor da bi bil jezen na - me; pošlji mi, kar hočeš, tudi nesrečo, celó smert; vedno bom klical s pobožnim Jobom: „Ako bi me tudi umoril, bom vanj zaupal“. (Job. 13, 15.) Če sem le tvoj, če le tebe ljubim, sem prav zadovoljen, če tudi še tako terdo delaš z menoj, če me tudi popolnoma vničiš, če po tem tebi dopadem.

23.

„Glej, na svoje roke sem te zapisal; tvoji zidovi so vedno pred mojimi očmi“ (Izaj. 49, 16.)

Lej! kako skerbí Bog za dušo, ktero si je zvolil. Na svoje roke si jo je zapisal, da bi je ne pozabil. Celo pravi, da popred bi pozabila mati svojega deteta, kakor bi on pozabil duše, ki je v njegovi gnadi. „Ako ga tudi ona pozabi, te jaz ne bom pozabil. — Tvoji zidovi so vedno pred mojimi očmi“. Vedno čuje s svojim Božjim očesom nad tako dušo, da bi ji sovražniki kaj ne škodovali. Naš dobri Bog nas obdaja s svojo voljo, kakor z nepremagljivim oklepom, ter nas varuje vsih nevarnost: „kakor s škitom si nas kronal s svojo dobro voljo“. (Ps. 5, 13.)

O moj Bog, moja neskončna dobrota! ki me bolj ljubiš, kakor vsi drugi, ki le moje zveličanje želiš, tebi se vsega izročim. Naj mi zgine vse posvetno upanje, ako si le ti z menoj. Pa tudi jaz si moram prizadevati, da spolnujem tvojo presveto voljo. Torej: O Gospod! kaj hočeš, da naj storim?“ — Jaz družega ne vem. Lej, pripravljen sem storiti le to, kar je tvoji presveti volji všeč! „Gospod, tvoja volja naj se zgodi!“ Nočem družega, kakor le, kar ti hočeš; pa pomagaj mi,

sicer ne premorem nič dobrega storiti. Pokaži mi, ne le, kar hočeš, da naj storim, ampak stori tudi v meni, da premorem to storiti. „Uči me spolnovati tvojo voljo“. O nebeški Oče! o da bi tudi jaz v resnici mogel reči, kar je rekel Jezus, tvoj ljubeznjivi Sin, ko je tù na zemlji bil: „Jaz vselej storim voljo svojega nebeškega Očeta!“ To, o moj Bog! in le to je, kar jaz želim. In to upam od tebe, po zasluženji Jezusa Kristusa, Sinu tvojega, in po priprošnji presvete Device Marije.

24.

„Daj mi, moj sin! svoje serce!“ (Preg. 23, 26.)

Duša moja, lej! kaj želi Bog od tebe, kadar pride te obiskat; on hoče tvoje sercé, tvojo voljo. On se ti vsega dá, nič si ne prihrani; kaj ni pravično, kaj se ne spodobi, da se mu tudi ti vsega daš ter si prizadevaš, vselej spolnovati njegovo sveto voljo? „Gospod se bo k tebi vernil, in se bo veselil nad vso tvojo srečo“. (5. Mojz. 30, 9.) Spolnuj tedaj Jezusovo voljo, da se te bo veselil, kadar te bo vnovič obiskat prišel.

O moj Jezus! prizadevati si hočem, da ti v vsem dopadem. Podpiraj me le

s svojo gnado, in delaj z menoj, kakor ti je dopadljivo.

25.

„Kaj bi bil mogel svojemu vinogradu še storiti, in nisem storil?“ (Iz. 5, 4.)

Le poslušaj, duša moja! kaj pravi tvoj Bog: Kaj bi bil še več storiti mogel, in nisem že storil? Iz ljubezni do tebe sem človek postal; iz Gospoda hlapec. Tako dalječ me je gnala ljubezen, da sem hotel rojen biti v hlevu, kjer biva le uboga neumna živina. Ponizal sem se do smerti, do smerti na križi. Kaj bi ti mogel še več storiti, da bi ti bil pokazal svojo ljubezen, ko sem dal svoje življenje za té? — In vender! še dalje me je gnala ljubezen moja. Po svoji smerti sem hotel v tem zakramentu še hrana tebi biti. In zdaj mi povej: kaj bi bil mogel še storiti, da bi te nagnil, da resnično mene ljubiš?

Oh, moj Gospod, moj Zveličar! resnico govoriš. In kaj ti hočem odgovoriti? Nimam je besede. Predober, neskončno radodaren si mi bil; jaz pa sem ti bil le nehvaležen. Ne morem se dovolj čuditi nad tvojo neskončno dobroto; tudi ne vem, kako da sem tako nehvaležen biti mogel. K tvojim presvetim nogam se veržem in britko zdihujem:

Milost, o Gospod! milost, o Jezus! usmili se me grešnika, ki sem ti tvojo neskončno ljubezen povračeval s toliko nehvaležnostjo. Mašuj se nad menoj, mašuj se in tepi me; pa ne tako, da bi me zapustil. Kaznuj me; pa ob enem me tudi spreoberni. Ne dopusti, da bi te zopet žalil. Daj, da te saj iz hvaležnosti ljubim; in preden umerjem, naj saj nekoliko povernem tvojo preveliko ljubezen.

26.

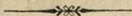
„Deni me, ko pečat, na svoje serce“. (Vis. pes. 8, 6.)

Moj preljubi Jezus! v znamenje svoje ljubezni si me globoko vtisnil v svoje Božje serce; naj pritisnem tudi jaz tebe ko pečat ljubezni na svoje serce, saj sem ti ga z vsemi željami vred dal, da bo tako zapečateneno ter zaperto vsi posvetni ljubezni, in da s tem pokažem vsem stvarjem, da je moje serce tvoje posestvo, da le sam ti vsega v lasti imaš. Pa, o moj Bog! slaba in revna je ta moja volja, slaba in revna obljuba in želja moja, ako mi ne pomagaš ti s svojo mogočno gnado. Jaz,

uboga in revna stvar, nič ne premorem; samo da ti dam svoje ubogo sercé, ti pa delaj ž njim, kakor ti je drago. Lej, tukaj pred tvojimi nogami je, tebi ga darujem, in nočem ga več nazaj. Če ga ljubiš, ga boš tudi varoval. Naj ne bo nič več moje, naj nimam nobene oblasti do njega; sicer bi ti ga spet vzel.

O preljubeznjivi moj Bog! o čista, sveta ljubezen! naj živim samo zato, da tebe ljubim, in s tem dopolnujem tvojo voljo. Ker si že čudež storil, da bi v tem zakramentu bil meni v duhovno jed; stori še tudi ta čudež nad menoj, da se ti vsega dam v posestvo, v lastino; pa prav vsega, popolnoma, brez izjeme, tako da tukaj na zemlji in vso večnost govorim: Ti si moj Bog, Gospod mojega serca, moj preimenitni delež, moje neskončno bogastvo!

O Marija! Mati moja! upanje moje! pomagaj mi, in potem bom gotovo uslišan. Amen.

Molitev

k

J E Z U S U

v

naj svetejšem Zakramentu.

Sv. Alfonza.

(Posebno lepa po sv. Obhajilu.)

O moj Jezus! ki si edino pravo življenje, ker si prišel v moje serce, stori tudi, da odmerjem temu svetu in živim le tebi, o moj Zveličar! požgi s svojo gorečo ljubeznijo v mojem sercu vse, kar tebi ne dopade, in vnemi v meni pravo željo, le tebi v vsih rečeh dopasti.

Daj mi pravo ponižnost, da ljubim vse zaničevanje in zasramovanje; da nikdar ne želim pred svetom kaj veljati. Daj mi duha zatajevanja, da se odpovem vsemu, kar ne pelje k tvoji ljubezni, in da mi bo ljubo vse, kar je zoperno mojemu poželenju. Daj mi, da se popolnoma vdam tvoji sv. volji, da rado-

voljno sprejemem bolečine in bolezni, britkosti in težave; da mi ne bo hudo, ako tudi vse posvetno zgubim, ako me tudi vse zaničuje, vse zasramuje, da le vem, da ti to hočeš. Vsega se ti dam, da z menoj delaš po svojem dopadajenji. Daj mi tudi to gnado, da večkrat ponovim ta svoj sklep, zlasti ob smertni uri! Daj mi, da ti takrat darujem, vse svoje življenje, z vsim svojim nagnjenjem, in da ta svoj dar sklenem s tistim darom tebe samega, katerega si ti daroval svojemu večnemu Očetu. O moj Jezus! razsvetli me, da spoznam tvojo dobroto in svojo dolžnost, te ljubiti zlasti zavoljo tvoje ljubezni, ker si me tako ljubil, da si za-me umerl, in da si se mi samega sebe dal v zakramentu sv. Rešnjega Telesa.

Prosim te, razsvetli tudi vse nevernike, ki te ne poznajo, tudi krivoverce, ki niso v tvoji sv. cerkvi, in vse grešnike, ki ne živijo v tvoji gnadi. O Jezus! daj se jim spoznati! stori, da te ljubijo! Priporočim ti tudi vse uboge duše v vicah; posebno pa te duše: I. I. Polajšaj jim bolečine, okrajšaj jim njih terpljenje, da te pred vidijo in uživajo.

stori jim to zavoljo svojega zasluženja, in zavoljo zasluženja presvete Device in vsih svetnikov.

O moj Bog! vžgi me s svojo sveto ljubeznijo, da ne išem nič družega, kakor le tebi dopasti; da mi nič družega ne dopade, kakor samo to, kar dopade tebi, in da preženem iz svojega serca vse, kar se tebi studi. Stori, da iz vsega serca reči zamorem: Moj Bog, moj Bog! le tebe hočem in nič družega ne. O moj Jezus! daj mi tudi gnado, da premišljujem tvoje presveto terpljenje, ter vedno pred očmi imam tvoje terpljenje in tvojo smert; da se bom potem vnel v ljubezni do tebe in ti saj nekoliko povernem tvojo neskončno veliko ljubezen. Daj mi tudi preserčno ljubezen do naj svetejšega Zakramenta, kjer nam kažeš svojo neskončno, nezapopadljivo ljubezen.

Potem te še to prosim, daj mi tudi pobožno ljubezen do svoje presvete Matere Marije. Daj mi gnado, da jo zmeraj ljubim, ji zmeraj služim, se zmeraj spominjam njene mogočne priprošnje, in da tudi druge napeljujem, da ljubijo tvojo Mater, da k nji pribežijo, in da zaupajo

na njeno moč. Meni in vsim daj, da terdno zaupamo na tvoje zasluženje in na Marijno priprošnjo.

Prosim te tudi, moj Bog! daj mi, da srečno umerjem. To mi daj, da te takrat z veliko ljubeznijo prejmem v sveti popotnici, da te preserčno objamem, s sveto ljubeznijo vžgan po tvojem obličji hrepenim, in ko tako zapustim ta svet, se pri tvojem pogledu veržem tebi k nogam.

Čez vse te pa zdaj še prosim, daj mi gnado molitve, da se vedno priporočujem tebi in tvoji presveti Materi, posebno pa, ko me nadlegajo skušnjave. Tudi te prosim, zavoljo svojega zasluženja mi daj gnado stanovitnosti, in svoje svete ljubezni. Blagoslovi me, o moj Jezus! blagoslovi mojo dušo in moje telo; blagoslovi vse moje čutila, vse dušne in telesne moči. Pred vsim blagoslovi moj jezik, da le to govori, kar je tebi v čast. Blagoslovi moje oči, da nič ne gledajo, kar bi me zapeljevalo ali kar bi tebi ne dopadlo. Blagoslovi moje gerlo, da te ne žalim s požrešnostjo ali pijanostjo. Blagoslovi vse moje ude, da vsi tebi slu-

žijo, da te nobeden ne žali. Blagoslovi mi spomin, da mislim le na tvojo ljubezen, na tvoje dobrote. Blagoslovi moj um, da spoznam, kako si mi dober, pa tudi kako sem dolžan te ljubiti; da spoznam, kaj mi je storiti, kaj opustiti, da bom vedno delal po tvoji sv. volji. Blagoslovi tudi mojo voljo, da noče nič drugega, kakor le tebe ljubiti; da ne poželi nič drugega, kakor le tebi dopasti; da se ne veseli nič drugega, kakor le tvoje časti.

O moj Kralj! pridi in gospoduj le sam v mojem sercu, tako ga posestvaj, da bo le tvoji ljubezni služilo in pokoršino skazovalo.

O moj Jezus! da bi se jaz mogel tebi tako dati, kakor si se ti zame dal!

O Jagnje Božje! na križi darovano, spomni se, da sem tudi jaz ena tistih duš, ktere si odrešil s tolikim trdom, s tolikimi bolečinami. Stori, da te nikdar več ne zgubim! Vsega si se mi dal, stori, da se tudi jaz tebi vsega dam, in nič drugega ne želim, ko tebi dopasti. Ljubim te, o neskončna dobrota! pa ljubim te le zato, da bi ti dopadel; ljubim

te, ker si vse ljubezni vreden. Nič mi ni hujšega, kakor to, da sem tako dolgo že na svetu, pa tebe nisem ljubil. O moj ljubi Zveličar! daj mi čutiti, koliko si ti terpel na vertu Gecemani zavaljo mojih pregreh. Oh, da bi bil popred umerl, preden sem te razžalil! O ljubezen mojega Jezusa! ti si moja ljubezen, moje upanje! Raji zgubim svoje življenje, raji zgubim tisuč življenj, kakor pa da bi zgubil gnado tvojo! O moj Bog! ako bi bil takrat umerl, ko sem bil v grehu, bi te ne mogel zdaj ljubiti. Čast in hvala ti bodi, da si mi še dal čas, in me vnovič kličeš, te ljubiti. Zdaj, ko mi je še mogoče, te hočem iz vsega serca ljubiti. Le zato imaš z menoj tako dolgo usmiljenje, da bi te ljubil; lej! zares te hočem ljubiti. Ne pripusti, zavaljo svoje drage prelite Kervi ne, da bi te še kdaj žalil! „Na-te, o Gospod! sem zaupal, in vekomaj ne bom osramoten“. Ne ta svet, ne bogastvo, ne posvetno veselje, ne čast, o ne vse to, ampak le Bog, le Bog sam bodi moje posestvo. Ti sam, o moj Bog! si mi zadosti, ker si neskončna dobrota. O

moj Jezus! prikleni me na svojo ljubezen, vzemi vse moje nagnjenja, takó da mi ne bo mogoče, kaj družega ljubiti, kakor tebe samega. Stori, da preden umerjem, sem ves tvoj.

O moj Bog! dokler živim, sem še zmeraj v nevarnosti, te zgubiti. O da bi se skorej zaznal tisti srečni dan, da bom reči mogel: „Zdaj, o moj Jezus! te ne morem več zgubiti“.

O večni Oče! prosim te zavoljo Jezusove ljubezni, ne obrni se od mene, sprejmi me v svojo ljubezen, daj mi svojo sveto ljubezen! Rad te hočem imeti tukaj, da te serčno ljubim tamkaj.

O neskončna dobrota! ljubim te. Pa stori, da to dobroto, ktero ljubim, tudi prav spoznam. Daj mi ti sam takošno ljubezen, kakoršno hočeš od mene! Daj, da vse premagam, da le tebi dopadem.

Druga molitev

k Jezusu v naj svetejšem Zakramentu.

(Sv. Bonaventura.)

O presladki moj Jezus! rani naj bolj notranje mojega serca s pušicami svoje sladke ljubezni, da vedno hrepenim po tebi, da omagujem od ljubezni in hrepenenja po tebi; in da želim zato zapustiti ta svet, da bi te nikoli več ne žalil, in da bi bil vekomaj s teboj popolnoma sklenjen. O angeljski kruh, ti moj v zakramentu skriti Jezus! stori, da bom vedno lačen tebe! O čisti studenec življenja, daj, da me vedno žeja po tebi! Tebe želim, tebe išem, s teboj samim hočem govoriti, daj mi te dobiti; daj mi, da do konca svojega življenja delam le tebi v čast in hvalo. Ti, moj Zveličar! ti sam si moje upanje, moje bogastvo, moja tolažba, moje veselje, moje pribežališe, moja modrost, moj delež in moj zaklad, k tebi samemu hočem obračati svojega duhá in svoje serce. Amen.

Pesem k Jezusu.

Pred sv. Obhajilom.

Se odperle so nebesa,
 Lej! že Kralj nebeški gre:
 Duša! vzdigni se 'z telesa
 In nasiti si želje!
 Truma angeljev se zbira
 Tam na altarji, moli ga;
 Tam studenec gnad izvira,
 Lej, tam svoj'ga Ljubega.

Oh, ne čakaj, Jezus mili!
 Pridi, pridi, ljubi moj!
 Prosim, naglo se usmili
 Mene, — skleni se z menoj!
 Res, Gospod! da nisem vreden,
 Da pod mojo streho greš;
 Kak' pa tebe sem potreben,
 To naj bolj samo ti veš.

Saj ne morem več živeti,
 Če ne prideš, o Gospod!
 Tebe serčno čem objeti;
 Jaz popred ne grem od tod.
 Torej, Jezus ljubeznjivi!
 Pridi in nasiti me,
 Da v ljubezni nevgasljivi
 Večno s tabo sklenem se!

Po sv. Obhajilu.

Zdaj, o duša moja! pevaj:

Jezus tvoj

Je s teboj.

Zdaj zročuj,

Zdaj zdihuj,

In v ljubezni se ogrevaj!

Zdaj veselja glas zaženi:

Jezus moj!

Res si moj!

In kot zdaj

Vekomaj —

Prosim — moraš biti v meni!

In tak' dolgo bom prosila:

Jezus moj!

Bod' z menoj!

Da s teboj,

Ljubi moj!

Po nebesih bom hodila.

Dnevniče

v čast naj svetejšemu Zakramentu.

Z o r n i c e.

Oče naš. Češena si Marija. Vera.

Človek vživa kruh angeljski, in miza
Gospodova mu je pogernjena.

V. Gospod, odpri moje ustnice.

O. In moje usta bodo oznanovale tvojo
hvalo.

V. O Bog, glej na mojo pomoč!

O. Gospod, hiti mi pomagat!

V. Čast bodi Očetu, in Sinu, in sv.
Duhu!

O. Kakor je bila od začetka, in zdaj
in vselej, in na vekomaj. Amen.
Aleluja! (Od prve predpepelnične nedelje
do velike sabote pa namesto „Aleluja“ rekaj:
(Čast bodi tebi, o Gospod! Kralj
večne slave!)

Hvala in prošnja.

Jezik, poj skrivnosti častito, — Hvali
Jezusov' Telo, — Sveto rešujo Kri prelito

— Ki je svet odkupljen ž njo; — Ker je s smertjo grozovito — Rešil Jezus vso zemljo.

Predpév.

O sveta večerja! kjer se Kristus vživa, spomin njegovega terpljenja obhaja, dušo z gnado napolnuje in se nam zastava prihodnje slave daje.

V. Kruh z nebes si jim dodelil,

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

V. Gospod, usliši mojo molitev,

O. In moje vpitje naj do tebe pride.

Molitev. O Bog, kateri si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Perva ura.

Oče naš. Češena si Marija.

Človek vživa kruh angeljski i. t. d. (kakor pri zornicah).

Hvala in prošnja.

Od Marije, čiste D'vice — Nam je
grešnim rojen bil. — Hodil, oznan'val resnice,
— Pot nebeško je učil — Iz ljubezni za ov-
čice — Čudno sebe sam daril.

Predpév.

O sveta večerja i. t. d. (kakor pri
zornicah).

Tretja ura.

Oče naš. Češena si Marija.

Človek vživa kruh angeljski i. t. d.
(kakor pri zornicah).

Hvala in prošnja.

Zadnji večer počastiti, — Preden sam
v terpljenje gre, — Vse zapov'di dopolniti,
Še z učenci jagnje jé. — Dá se sam'ga sebe
vžiti — Čudno iz lastne roke.

Predpév.

O sveta večerja! i. t. d. (kakor pri
zornicah).

Šesta ura.

Oče naš. Češena si Marija.

Človek vživa kruh angeljski i. t. d.
(kakor pri zornicah).

Hvala in prošnja.

Š kruha on, Mésó. Beseda, — Res
meso z besedo st'ri — Ino vino, kon'c obeda
— Spreoberne v svojo Kri; — Kar oko nad
tem ne ogleda, — Živa vera nas učí.

Predpév.

O sveta večerja! i. t. d. (kakor pri
zornicah).

Deveta ura.

Oče naš. Češena si Marija.

Človek vživa kruh angeljski i. t. d.
(kakor pri zornicah).

Hvala in prošnja.

Ti, o Jezus, nam premili! — Si nam
svoje dal Telo; — Da bi v tebi se vterdili,
— Nas nasitiš milostno. — Da s teboj se
veselili — Bomo, vzemi nas v nebo! —

Predpév.

O sveta večerja! i. t. d. (kakor pri
zornicah).

Večernice.

Oče naš. Češena si Marija.

Človek vživa kruh angeljski i. t. d.
(kakor pri zornicah.)

Hvala in prošnja.

Zakrament naj več' svetosti — Počastimo iz sercá; — Verujmo nove skrivnosti, — Stara šega ne velja. — Naj počutkom v njih slabosti — Terdna vera vidit' da.

Predpév.

O sveta večerja! i. t. d. (kakor pri zornicah).

Končnica.

Človek vživa kruh angeljski i. t. d. (kakor pri zornicah).

Hvala in prošnja.

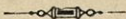
Bod' Bogu Očetu hvala, — Tudi častimo Sinú, — Kter'ga Kri nas je oprala, — Slava Duhu svetemu! — Večna čast se bo dajala — Svet'mu trojnemu Bogu!

Predpév.

O sveta večerja! i. t. d. (kakor pri zornicah).

Sklep.

Preljubi Zveličar, moj Bog in moj Gospod! tebi naj bo ta molitev darovana! O moj Jezus ljubeznjivi, ki si iz gole ljubezni postavil ta zakrament; daj, da ga vredno prejmem, preden se ločim iz tega sveta; in da te vekomaj vživam tam v nebeškem veselji. Amen.

Duša Kristusova.

(Molitev sv. Ignacija Lojolarskega.)

Duša Kristusova, posveti me!
 Telo Kristusovo, odreši me!
 Kri Kristusova, napoji me!
 Voda Kristusove rane, operi me!
 Terpljenje Kristusovo, poterdi me!
 O predobrotljivi Jezus, usliši me!
 V svoje svete rane, skrij me!
 Od tebe ločiti se, ne pripusti mi!
 Pred sovražnikom, brani me!
 O moji smerti, pokliči me!
 K tebi priti, reci mi!
 Da s tvojimi svetniki hvalim te —
 V tvojem kraljestvu vekomaj! Amen.

Razložena ravno ta molitev.

Duša Kristusova, z vsemi darovi in gnadami sv. Duha ozaljšana Duša Kristusova! posveti me z živo vero, s terdnim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo, ktere ne končá ne britkost, ne težava, tudi smert ne. O ti presveta duša Kristusova! bodi s svojo gnade-polno pričujočnostjo in s svojo močjo tudi z mojo dušo, in posveti jo s pobožnimi mislimi

in željami. Bodi duša in življenje moji duši; saj je brez tebe vse mrtvo.

Telo Kristusovo, ktero ni le bilo dano v grenko smert, ampak je tudi našim dušam zveličavna hrana, neumerjoče zdravilo, in vedna daritev. O to sveto Telo, naj tudi mene zveliča! O glava Božja! zaklad nebeške modrosti in nebeškega spoznanja, ti me vodi! O vé blažene oči, s solzami tolikrat oblite, na me se ozrite! O jezik Zveličarjev, ki imaš besede večnega življenja, uči tudi mene! O vé vsegamogočne roke! ki ste z dotikanjem boleznih preganjale, slepe ozdravljale, mrtve obudovale! vzemite mi vse slabosti, vse bolezni dušne in telesne, ozdravite mojo slepoto, in dajte mi gnado, da duhovno živim. O vé presvete noge mojega Zveličarja, ki ste prinesle zveličanje vsemu svetu, oh! da bi zamogel z Magdaleno vas objeti in kuševati, da bi zadobil odpušenje vsih svojih grehov! O ljubezni polne persi, svetost Boga samega, altar svete ljubezni, zedinite se z mojim srcem, in vžgite ga s svojo ljubeznijo! Potem mi bo Kristus življenje, smert pa mi bo dobiček.

Kri Kristusova, ki si tekla iz ljubezni do mene, napoji me, da bom zmeraj pripravljen, dati ljubezen za ljubezen, smert za smert, da bom pripravljen, dati raji tudi svojo kri, kakor še kdaj grešiti.

Voda Kristusove rane, ki si tekla iz odperte strani, oh, operi še mene! Operi me bolj in bolj, očisti me mojih pregreh, da bom vreden, iti skozi odperto stran Kristusovo, in objeti njegovo presveto sercé,

Terpljenje Kristusovo, to preveliko terpljenje, ki so ga zadolžile vse pregrehe naše, o poterdi me v vsih britkostih, in dodeli mi moč, da serčno prenašam vse zasramovanje in zaničevanje iz ljubezni do Gospoda svojega Jezusa Kristusa.

O predobrotljivi Jezus! Ti studenec in zapopadek vse dobrote, usliši me, akoravno sem res velik grešnik; saj si ves milostljiv in dobrotljiv, poslušáš in uslišiš tudi grešnike.

V svoje svete rane skrij me, ktere si odperl obteženim v pribežališe, da me sovražniki ne oropajo, in da ne

padem v roke razžaljenemu Bogu. V teh svetih ranah sem gotov. In zato bom hvalil na vekomaj tvoje usmiljenje, o predobrotljivi Jezus!

Ne pripusti mi, od tebe se ločiti, akoravno sem te, o Jezus! obilno in hudo razžalil. Tega te prosim po zasluženji tvojih presvetih ran, tvoje drage Kervi, tvojega britkega terpljenja in tvoje smerti. Ako bi se od tebe ločil, bi me zadele besede: „Bog ga je zapustil; pojdite za njim in primite ga; ker nobenega ni, ki bi ga branil“. Zato bom zmeraj zdihoval, o moj Jezus! Na vekomaj ne pripusti, ločiti se od tebe.

Pred hudobnim sovražnikom, ki kakor rjoveč lev hodi okoli in išče, koga bi požerl, me brani in varuj, da nikdar ne more reči: Premagal sem ga.

V smertni uri, ko me bodo zapustile vse stvari, ko bom s strahom in grozo se podajal na dolgo pot iz tega minljivega sveta v neznano, neskončno večnost, o takrat, o moj Jezus! me pokliči; pokliči svojo zgubljeno ovco, ki je tolikrat preslišala tvoj glas, o pokliči me

takrat, če tudi ne zaslužim se imenovati tvojo ovco, ker tvoje ovce poslušajo tvoj glas. Pokliči me takrat, ne po mojem zasluženju, ampak po svojem usmiljenju. Kaj mi bo pomagala tvoja rešnja Kri, ako bom veržen v večno pogubljenje?

Reci mi, da pridem k tebi, ki si moja naj večji, edina dobrota! Ki si me vstvaril za-se, naj tudi k tebi pridem. Nič družega ne želim, kakor le tebe. Kaj bi bile tudi nebesa zame brez tebe? Kaj bi poželel na zemlji, če ne tebe? Ti si Bog, Bog mojega serca, ti si moj delež, moj Bog na vekomaj. Amen.

Da s tvojimi svetniki hvalim te; če sem tudi nevreden take in tolike svete družine, vendar pa preserčno želim in prosim po tvoji milosti, o Jezus! v njih družbo priti, da bom tebe, svojega Boga in Zveličarja, z njimi vred hvalil in častil v tvojem kraljestvu na vekomaj. Amen.

Oh, moj Jezus! kdaj bom prišel v tvoje kraljestvo in stopil pred tvoje obličje? Oh, premili Jezus! daj mi k tebi priti.

Molitev k Jezusu v naj svetejšem Zakramentu.

O moj Gospod Jezus Kristus! ti pravi živi Bog in človek skupaj! Spoznam, da si tukaj resnično pričujoč; ponižno te molim; terdno, nedvomljivo verujem, da si tukaj v tem naj svetejšem Zakramentu resnično bistveno pričujoč z dušo in s telesom, s kervjo in z mesom, kakor Bog in človek. O da bi te mogel tako premišljevati, tako spoznati, tako ljubiti, tako častiti in hvaliti, kakor te toliko tisuč sv. angeljev s preserčno radostjo premišljuje in spozna, ljubi, časti in hvali — tam v svetih nebesih!

Oh, kako sem dolžan te hvaliti, ki si iz gole ljubezni do mene prišel z nebes, ki si na altarji svetega križa za-me se daroval, in ki si se v tem naj svetejšem Zakramentu samega sebe mi zapustil, le zato, da mi kažeš, kako serčno me ljubiš. — Oh, oh, gorje meni! ako ti ne bom povračeval z ljubeznijo te tvoje neskončne ljubezni!

Božje čednosti.

V e r a.

Moj Bog! verujem v tebe, pravega, živega Boga, edinega v natori in trojnega v osebah: Očeta, Sina in svetega Duha. Verujem, da je Sin Božji, druga oseba v sv. Trojici, za nas človek postal, terpel in umerl; da je tretji dan od smerti vstal, in da po svojem vnebohodu sedi na desnici Boga Očeta in bo prišel soditi žive in mertve. Verujem, da je Jezus Kristus svete Zakramente postavil, da nobeden brez vere in kersta, in potem, kadar v greh pade, brez pokore zveličan ne bo. Verujem, da je gnada Božja vsim potrebna. Verujem tudi, da ti, moj Bog, vse dobro z dobrim, vse hudo s hudim plačuješ, da nam naše zasluženje samo skozi tvoje pomaga. Verujem neumerjočnost človeške duše. Verujem zadnjič tudi vse, kar si ti po svoji katoliški cerkvi zapovedal verovati, in da zunaj tiste nobeden zveličan ne bo. Vse to pa zato verujem, ker si ti to razodel, kateri si večna modrost in resnica. V tej in za to katoliško vero želim živeti in

umreti. O moj Bog, poterdi me s svojo gnado v ti sveti veri!

Upa n j e.

Moj Bog! terdno upam po zasluženji, terpljenji in smerti svojega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa zadobiti odpušenje vsih svojih grehov. Zaupam s tvojo gnado in pomočjo, tvojo voljo dopolniti, greha se varovati in tako večno veselje in zveličanje doseči. In vse to upam zato, ker si ti, moj Bog! to obljubil, ker si vsegamogočen, neskončno dober in zvest v svojih obljubah, kateri ne moreš ne goljufati, ne goljufan biti. Moj Bog in Gospod! stori še veči to moje upanje!

Lj u b e z e n.

Ljubim tebe, moj Bog! iz celega serca in čez vse, ker si ti sam v sebi naj vekši, vse ljubezni in časti vredna dobrota in lepota. Iz te ljubezni proti tebi je meni močno žal zavoljo vsih grehov mojega celega življenja, ker sem s tistimi tebe, svojega Boga, razžalil.

In sklenem od zdaj na dalje, tebe, svojega Boga, nikoli več ne razžaliti, tebi samemu želim služiti, tebi v vsih rečeh dopasti; svojega bližnjega hočem zavoljo tebe kakor samega sebe ljubiti; in tako želim v tej ljubezni živeti in umreti. O Bog, vžgi v meni ogenj svoje ljubezni, da bom v svojem serci gorečo ljubezen proti tvoji dobroti vedno ohranil. Amen.

(Za obujenje Božjih čednost je Papež Benedikt XIV. 1754 tele odpustke dodelil: 7 let in sedemkrat 40 dni, kadarkoli vero, upanje in ljubezen obudiš. Popolnoma odpustek en dan v mescu, kadar sv. Zakramente vredno prejmeš in navadne molitve za to moliš, če te čednosti vsaki dan obudiš. Popolnoma odpustek tudi ob smertni uri tistim, kateri so v življenji zvesto te čednosti molili. Tudi se zamorejo ti odpustki dušam v vicah oberniti.)

Drugi del.

Navadne
molitve in pobožnosti.

Jutranja molitev.

V imenu Boga † Očeta, in † Sina
in sv. † Duha. Amen.

**Češeno in hvaljeno naj vedno bo
presveto Rešnje Telo.**

 moj večni Gospod in Zveličar! ki si
v sv. Rešnjim Telesu kakor Bog
in človek resnično pričujoč, ozri se
na-me, ki s ponižnim srcem pred
tvojim Božjim veličastvom klečim, in te
preserčno prosim, da me blagosloviš v za-
četku dneva, katerega si mi dobrotljivo
spet dodelil.

Hvalim te in te poveljučujem zavoljo
tvoje neskončne lepote, ter se ti zahva-
lim, da si me preteklo noč z očetovsko
ljubeznijo varoval in ohranil. Serčno že-
lim biti le pri tebi; zato te častim pre-
cej zjutraj. To svoje počešenje pa skle-
nem z vsim drugim češenjem, katerega
boš danes prejel po vsem svetu: sklenem
ga z vsimi sv. mašami, ktere se bodo

darovale danes od solnčnega vzhoda do zahoda.

Oče nebeški! kateri si iz ljubezni do mene svojega Sina na ta svet poslal, in kateri si vse pozemeljske stvari ljudem v prid in veselje vstvaril; varuj me, da nobene stvari v zlo ne obračam, na njo sercá ne navezujem, in zavoljo nje tebi svoje ljubezni ne odtegujem. Naj me vse stvari le k tebi napeljujejo, ker one vse oznanujejo tvojo vsegamogočnost, tvojo dobrotljivost, modrost in lepoto.

Gospod Jezus Kristus! moj preljubeznjivi Zveličar, naj bo tvoj zgled, tvoja pokoršina proti nebeškemu Očetu meni vedno pred očmi! da vse svoje življenje ravnam po tvojem zgledu, da bo po tvojem zasluženji vse moje djanje in nehanje neprenehana molitev, tvojemu Očetu in tebi prijetna služba.

Bog sveti Duh! molim te in te prosim, poterdi me s svojo gnado in posveti vse moje namene, da bo dopadljivo tebi vse, kar bom danes mislil in želel, govoril in delal, meni pa teknilo v večno življenje.

Preljuba Devica Marija! v tvoje

materno varstvo zročim danes telo in dušo, vse svoje djanje in nehanje. Prosi milosti svojega Sina, da posnemam njegov zgled, da mu služim s čistim telesom, in dopadem z očiščenim srcem.

Angelj Božji, ki si moj varh! mene tebi izročenega po zgornji milosti danes razsvetluj, varuj, vladaj in vodi! (100 dni odpusteka za to molitevco.)

Molitev svete Elizabete.

Kaj li me bo še danes zadelo! Moj Bog! tega celó ne vem. To pa vem: nič me ne bo zadelo, kar bi ne bil ti že od vekomaj previdil, ukazal in sklenil. To mi je dovolj, o moj Bog! to mi je dovolj. Jaz molim tvoje večne in neizvedljive sklepe; iz ljubezni do tebe se jim podveržem iz vsega serca, vse hočem z vdanostjo tako sprejeti, kar in kakor ti hočeš. Vse ti darujem in to daritev sklenem z daritevjo Jezusa Kristusa, svojega Božjega odrešenika. Prosim te, nebeški Oče! v njegovem imenu in po njegovem neskončnem zasluženju, daj mi gnado poterpežljivosti v moji britkosti in

v mojem terpljenji, in popolnoma vdanost, ki smo ti jo dolžni v vsem, kar ti hočeš in dopušaš. Amen.

Molitev k prečisti Devilci,

ki so jo posebno priporočili sv. Oče Pij IX. za ohranjenje čistosti.

O Gospa moja! o Mati moja! tebi se vsega darujem, in da se tebi vdanega skazem, ti danes posvetim svoje oči, svoje ušesa, svoje usta, svoje serce, sebe popolnoma vsega. Ker sem tedaj tvoj, o dobra Mati! varuj me, brani me, kakor svojo lastnino in posestvo.

Krajši molitev v skušnjavah.

O Gospa moja! o Mati moja, spomni se, da sem tvoj! Varuj me, brani me, kakor svojo lastnino in posestvo.

(100 dni odpustka dobi, kdor moli zjutraj in zvečer po angeljevem češenji prvo molitevco. Popolnoma odpustek, enkrat v mesecu, kadar prejme sv. zakramente z navadnimi molitvami, kdor jo moli vsaki dan. 40 dni pa za drugo kratko molitevco.)

Večerna molitev.

Sv. Frančiška Salezija.

Moj Bog in moj Gospod! molim te in te hvalim za vse dobro, kar si mi danes zopet dal. Odpusti mi mojo slabost, ker nisem spolnil vsega, kar sem davi sklenil.

Kako sem bil danes zopet tako posveten in mesén v mislih, tako neskerben in raztresen v zunanjih počutkih, tako malo pobožen v molitvah, tako nepreviden v govorjenji, tako neusmiljen do svojega bližnjega, tako nagel v jezi, tako brez ljubezni v obsojevanji, tako hiter v presojevanji svojega bližnjega, tako terd z drugimi, tako mehak do samega sebe, tako razuzdan v svojih nagnjenjih, tako navezan na pozemeljsko, tako nezmeren v veselji in tako maloserčen v skušnjavah, nadlogah in terpljenji!

O Gospod! daj, da obžalujem svoje današnje pregrehe, in pregrehe celega svojega življenja. Očisti mojo dušo s Kervjo, ktero si tudi za-me dobrotno prelil. O Gospod, usmili se me!

Moj Bog in moj Gospod! ki nikdar

ne počivaš, zatisni mi oči in varuj me nocojšno noč vsih dušnih in telesnih nevarnost.

O Marija, brez madeža spočeta Mati Božja! nikdar ni bilo še slišati, da bi bil kdo zapušten, kdor je pod tvojo brambo pribežal, tebe na pomoč klical, se tvoji prošnji priporočal. S tem zaupanjem navdihnjen k tebi, o devic Devica! pridem, k tebi, o Mati, pribežim, pred teboj jaz grešnik zdihujem. Ne zaverzi, o Mati Besede! moje besede, temuč milostljivo me sliši in usliši.

Moj angelj varh! odpusti mi, ker sem te zopet danes velikrat razžalil. Čuj mi tudi nocojšno noč na strani in odvrčuj od mene vse skušnjave, vse hudo!

Moj patron I. in vsi svetniki, prosite za-me!

Češeno in hvaljeno naj vedno bo presveto Rešnje Telo! Amen.

Perva sveta maša.

V čast sv. Rešnjemu Telesu.

Pripravljanje.

Jezus Kristus! ti prečastiti véliki duhoven! si svojemu nebeškemu Očetu daroval čisti, neomadežani dar za nas uboge grešnike. Ti si nam zapustil svoje meso v jed, in svojo kri v pijačo; in spomin te tvoje neskončne ljubezni se ponavlja v tvoji sveti cerkvi dan na dan; in ta neprecenjena daritev se bo zopet zdaj tù pred mojimi očmi opravljala. Uči me, o Jezus! da bom pri tej neskončni daritvi pričujoč s tako pobožnostjo, da se vdeležim njenega preobilnega sadú. Nebeški Oče! daj mi pravo pobožnost, da ti darujem z mašnikom tvojega preljubeznjivega Sina in ž njim tudi samega sebe popolnoma. Naj me ta daritev prerodi in očisti; naj me doletí kaplja Jezusove Rešnje Kervi in ta naj me zveliča!

O Marija, Mati Jezusova! prosi ti za-me, in svest sem si, da bo ta naj svetejši daritev tudi meni v zveličanje. Sprosi mi gnado, da me ne motijo posvetne misli, da z zbranim duhom premišljujem svete skrivnosti, da dopadem tebi in tvojemu ljubemu Sinu Jezusu Kristusu. Amen.

Začetek sv. maše.

Jezus, moj preljubeznjivi Zveličar! Po svoji neskončni dobroti me vabiš v svoje svetišče, da bi tukaj počastil tebe, ki si pravi živi Kruh življenja, hrana moji duši. O da bi bilo moje serce čisto, tako, kakor so čisti angelji in svetniki nebeški; kako vesel, kako srečen bi bil! Ali grehi moji, oni me težijo, oni me strašijo. Pa, o moj Jezus! saj skesana, potertega serca ne boš zaverigel. Lej, serčno jih obžalujem, in zaupam na tvoje neskončno usmiljenje; zato se približam ves ponižan tvojemu naj svetejšemu obličju.

O ne zaverzi me, in na prošnje Marije, ki je tvoja in moja prelubez-

njiva Mati, in na prošnjo vsih svetnikov me vzemi med svoje služabnike, in napolni me s pravo gorečo ljubeznijo do tebe! Naj bo moje skesano serce tebi v prebivališče; potem bom ozaljšan z vsimi čednostmi, vreden častiti in moliti to naj svetejši skrivnost svetega Rešnjega Telesa. Poln zaupanja se ti bližam, in ti obljubim, da ti hočem biti vedno zvest, in te resnično ljubiti. Ozri se milo na-me, in očišen bom. Naj me prevzame tvoja presladka ljubezen tako, da mi bo pusto in ostudno vse posvetno veselje, katero me je do zdaj odvrčevalo od tvoje ljubezni; in tako bom ljubil le tebe, se veselil le v tebi. Sliši in usliši me, o moj Jezus! in usmili se me!

Gloria.

S svojim svetim duhom, o Bog! me napolni, da bom z angeljskimi kori prepeval tvojo čast, da bom deležen veselja in miru, katerega nam le ti dati zmoreš. Večna slava ti bodi tam v tvojem nebeškem veličastvu! Večna slava pa tudi tukaj na sedežu tvoje neskončne

ljubezni — v naj svetejšem Zakramentu! Naj se razširja tvoja čast in slava po vsem svetu! In to češenje tvojega presvetega imena naj zbriše vso nečast, s katero so te žalili in te še žalijo tvoji sovražniki! O naj se jaz nikdar ne družim s tvojim sovražnikom, naj le vedno živim in gorim za tvoje češenje! Podpéraj me s svojo mogočno roko, da ne omagam. Ta nebeški kruh naj me poživlja, naj me krepča, da bom močan zoper vse svoje sovražnike, in da bom zdaj in vselej tukaj in tamkej živel le za-te in s teboj vekomaj. Amen.

Molitev.

O Bog! kateri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, sv. skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. — Spomni se ljubeznjivo vsih naših potreb in potreb vse svoje sv. cerkve. Pomagaj po svoji neskončni milosti tudi tistim, za ktere smo dolžni moliti, da bomo vsi tebi zvesti se enkrat

veselili s teboj. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha na vekomaj. Amen.

Berilo in evangeli.

O moj predobrotljivi Zveličar! serčna zahvala ti bodi, ker si me zvolil izmed toliko družih, da spoznam tvojo sv. vero, da se smem imenovati in sem tvoj otrok. Zahvalim se ti pa še posebno, ker me nasituješ s svojim sv. Telesom, me napajaš s svojo sv. Rešnjo Kervjo v večno življenje. O daj mi moč, da vedno bolj in bolj spoznam resnice tvoje sv. vere, da te vedno bolj in bolj ljubim in tako vreden postanem tvojih svetih obljub. V tvoji sv. veri želim živeti in umreti! tvoj hočem biti vekomaj. Amen.

V e r a.

O moj ljubeznjivi Jezus! tvoja sveta vera je tisti zaklad, kterega moram vedno in naj bolj skerbno iskati. Za to tvojo sveto vero sem pripravljen dati vse, še celó tudi svoje življenje. Daj mi gnado,

da spolnim ta svoj sklep! Pomagaj moji veri! Oživi in ohrani v meni posebno terdno vero v tvojo resnično pričujočnost v tem naj svetejšem Zakramentu; da vidim in spoznam tvojo neskončno ljubezen do mene, da te potem tudi jaz tako ljubim, kolikor te le kaka stvar ljubiti more. Le tebe, o Jezus! naj želim, le po tebi naj hrepenim, zdaj in vselej in na vekomaj! Amen.

Darovanje.

Ko so se približali zadnji trenutki ki si jih še preživel med svojimi dragimi učenci, si jim hotel zapustiti veden spomin svoje neskončne ljubezni. In kaj, o moj Jezus! si storil zato? Ločiti si se hotel, pa vendar si hotel vedno biti pri nas! O nezapopadljiva ljubezen tvoja, ki je bila toliko znajdena! Kruh in vino si spremenil v svoje Telo, v svojo Kri! Lej, ljubeznjivi Zveličar! ravno zdaj se zopet obhaja na altarji spomin te tvoje neizrečene ljubezni! tvoj služabnik, tvoj namestnik ponavlja to sv. daritev. O sprejmi dobrotljivo te darove in z njimi

tudi naše serca. Skesane in ljubezni goreče sklenemo s to daritevjo, da tebi dopadejo in da gorijo le za tvojo čast. Pripravi si jih ti, kakor tebi dopade; prenovi jih s svojim sv. duhom, in sprejmi jih, ko prijetni dar, naj ti bodo posvečene na vse večne čase, na prošnjo Marije, naše ljube Matere, in na prošnjo vsih nebeških prebivavcev. Amen.

Sanktus.

Z angelskimi kori, z vsemi nebeškimi duhovi se v ljubezni združimo, ter spoznamo neskončno veličastvo tvoje in ti pojemo večno čast in slavo. O Jezus! ki si naše altarje sebi v prebivališče zvolil, sprejmi milostljivo naše češenje tukaj na sedeži svoje ljubezni, svoje milosti, s tistim dopadajenjem, s katerim ga sprejemaš od nebeških prebivavcev tam v nebesih. S tega sedeža blagoslovi nas, svoje otroke, da ti zvesto in vedno služimo, le tebi dopadamo. Svet, svet, svet je naš Bog in Gospod v naj svetejšem Zakramentu! Tvoja čast, tvoja slava naj

se razlega po vesoljnem svetu vekomaj.
Amen.

Pred povzdigovanjem.

O nebeški Oče! sliši in usliši naše ponižne prošnje. Ozri se, o Jezus! milostljivo na nas, in daj zmago svoji ljubljeni nevesti, sv. cerkvi, katero si si pridobil s svojo lastno Kervjo. Varuj jo, razširi jo med nevernike in krivoverce, spreoberni vse grešnike, daj pravo, sveto gorečnost svojim služabnikom. Stori deležne te svete daritve vse, ki smo tukaj pričujoči, ali ki so z nami v duhu združeni, ali ki so se naši molitvi priporočili, in za ktere smo dolžni moliti. Tvoje zasluženje naj bo vsim tolažba in pomoč. Daj nam gnado, da te zvesto služimo, da delamo za nebesa, in vedno tebe hvalimo, ljubimo in častimo. — O Marija, Kraljica nebes in zemlje! nesi ti te naše prošnje, pa še svoje priloži, pred sedež svojega ljubega Sina Jezusa Kristusa, in uslišal jih bo. Lej, bliža se; prišel bo na altar. Tje na altar, pred njega, deni vse te prošnje, deni tudi naše serca. O Marija! ako jih ti položiš pred njega,

jih bo milostljivo sprejel. Ljubljena Mati, prosi za nas! Amen.

Povzdigovanje.

O Mana nebeška! Jezus v sv. Rešnjem Telesu, tù na altarji pričujoč! Verujem v tebe — upam v tebe — ljubim samo tebe — tvoj sem živ in mertev, zdaj in vekomaj. Spoznam svoje hudobije. Serčno jih obžalujem. O Jezus, ne za-verzi me!

O Rosa nebeška! Jezusova presveta Rešnja Kri! operi me, zveseli me, zveličaj me. O naj te nikdar več ne žalim. Naj te vedno častim in hvalim; ker po tebi mi je došlo rešenje in zveličanje. Naj te časti nebo in zemlja vekomaj. Amen.

Po povzdigovanji.

Zares! strašno bi nehvaležen bil, ako bi še kdaj grešil, o moj Bog! ko vidim in spoznam, koliko si ti storil za-me, koliko in kako me ti ljubiš. O naj tega prav res nikoli več ne pozabim. Naj bo britkost tvojega terpljenja in tvoje smerti vedna bramba moji duši. V tvoje

svete rane naj se zatekam! Tvoje presveto Telo in tvoja presveta Kri naj mi bo moč in edino veselje! Kako bi mogel žaliti še kdaj tako ljubeznjivega Gospoda; kako povračevati toliko ljubezen s svojo gerdo nehvaležnostjo? O moj Jezus! ne pripusti nikdar tega, ter podpiraj moj terdni sklep s svojo vsegamo-gočno gnado!

Usmili se, o Bog! tudi ubogih duš v vicah. Reši jih iz terpljenja! Pokropi jih s svojo presveto Kervjo, da bo pogашen hudi ogenj, da bodo potolažene njih uboge serca. Operi jih vsega greha in vse kazni, da očišene stopijo pred obličje tvoje in da tudi prosijo za nas, kakor mi zdaj za-nje prosimo; da se ne zgubimo v tem nevarnem popotvanji, temuč da pridemo vsi srečno v njih družbo — v večno veselje, kjer te bomo ljubili in častili vekomaj. Amen.

Oče naš.

O blagor meni, da te, o moj Bog! smem imenovati svojega Očeta! srečen jaz, ker vem, da tudi meni je priprav-

ljen prostor tam v nebesih, kjer ti večno kraljuješ! Kraljuj pa tudi čez naše serca in vedno gospoduj čez nje, da ti zvesto služimo in ti vselej dopademo. Ne glej, kako smo te žalili! o glej le zasluženje Jezusa Kristusa, ki je Jagnje Božje, zaklano v odpušenje naših grehov. In to Jagnje je zdaj tukaj na altarji! O naj opére njegova predraga kri tudi mene, in naj zbriše vse moje grehe! Amen.

Zavživanje.

O preljubeznjivi Jezus! Umerl si za nas, da mi živimo. Ti nas poživljaš in krepčaš še vedno s svojim presvetim Telesom. Terdno verujem, da si resnično tukaj pričujoč. Ponižno te molim in častim. Nisem vreden, da bi se približal tvoji sv. mizi; pa vendar upam, da me ne boš zaverigel. V duhu saj se sklenem s teboj. Daj mi svojo gnado, svojo pomoč, da premagam vse skušnjave. O moj Jezus! žal mi je; žal mi je; serčno mi je žal, da sem grešil. Pa obljubim ti, da hočem zapustiti ves greh, in po svoji moči tudi zadostiti zanj. — O le

pridi, le pridi v moje serce! Saj te ljubim, in te vedno bolj ljubiti želim. Nikdar me več ne zapusti. — Marija! o ljubljena Mati, pomočnica moja! prosi za-me. Daj tudi meni Jezusa, kakor si ga dala nekdam Simeonu; in tudi jaz potem rad umerjem, ker smert me bo le preselila iz te solzne doline v mojo pravo domovino. O Marija! o Jezus! Amen.

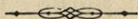
Konec sv. maše.

Nebeški Oče! sprejmi milostljivo to daritev, kjer sem samega sebe z Jezusom tebi daroval. Odpusti mi, ako nisem bil dovolj pobožen pri tej sv. daritvi; pa dodeli mi gnado, da vedno bolj častim in hvalim to sv. skrivnost.

Ti pa, o moj Zveličar! daruj se vedno za nas uboge grešnike svojemu nebeškemu Očetu, da nam skazuje svojo milost. Preden pa se ločimo od tvojega obličja, še blagoslovi nas, da bodo vse naše dela nam teknile v večno življenje. Tvoji smo, tvoji biti želimo. Amen.

O Marija! blagoslovi nas še ti, da zvesti ostanemo Sinu tvojemu. Ne jenjaj

prositi za nas, da se ne pogubimo, temuč da pridemo srečno k tebi v svete nebesa, in s teboj častimo in ljubimo tvojega in svojega Boga na vekomaj. Amen.

Druga sveta maša.

Sv. Alfonza Ligvorijana.

V imenu Boga † Očeta, in † Sina, in sv. † Duha. Amen.

Presveta Trojica! v tvojem imenu hočem biti pri tej sveti in veličastni daritvi, da te po dolžnosti častim in molim.

Božji zveličar! daj mi skleniti se v duhu s tvojim mašnikom, da večnemu Očetu darujem predrago daritev, ki je dana za moje zveličanje, in dodeli mi tiste občutljeje, kateri bi me bili vnemali, ko bi bil na kalvariji pri kervavi daritvi tvojega terpljenja.

Pristop.

(Ozri se v britkosti svojega serca na mnoge grehe, ki si jih storil v svojem življenji. Spomni

se zlasti tistih grehov, kateri te naj bolj ponižujejo. Potoži Bogu vso svojo revo in prosi ga, da ti odpusti grehe, in da ta sveta daritev skliče Božje preveliko usmiljenje na tvojo preveliko revo.)

O moj Bog! spovem se ti vsih grehov ki sim jih storil. V pričo Marije, naj čistejši izmed vsih devic; vpričo vsih svetnikov in vsih vernikov spoznam, da sem kriv, da sem silno kriv. Zato prosim Marijo, preblazeno Devico, in vse svetnike, molite za me pri Bogu.

O Moj Bog! milostivo usliši mojo molitev, in dodeli mi odvezo in odpustjenje vsih svojih grehov!

Gospod, usmili se nas!

(Obudi v sercu veliko zaupanje v Božjo dobrotljivost, ki ti daje tako gotov pomoček, pri Bogu doseči milost.)

O Bog, stvarnik naših duš! usmili se dela svojih rok. Usmiljeni Oče! bodi milostljiv svojim otrokom. Začetnik našega zveličanja! ki si bil za nas darovan, vdeleži nas zasluženja svoje smerti in drage Kervi, ki si jo za nas prelil.

Preljubeznjivi Zveličar, sladki Jezus! imej usmiljenje z našo revo in odpusti nam naše grehe!

Slava

(Obudi v sereu veliko željo, skazati Bogu vso čast, in bližnjemu vse dobro, kar je v tvoji moči. Veseli se s svetimi angelji vred, da tudi ti spoznavaš skrivnost sv. vere. Tvoje serce naj se napolnuje z velikimi in visocimi mislimi od veličastva Božjega in njegovega Sina Jezusa Kristusa.)

Čast Bogu na visokem, in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje. Hvalimo te, častimo te, molimo te, povišujemo te. Zahvaljujemo se ti zavoljo tvojega velicega usmiljenja.

Bog, nebeški Kralj! Bog, vsegaogočni Oče! Gospod, edinorojeni Sin, Jezus Kristus! Gospod, Bog, Jagnje Božje, Sin Očetov! Ki odjemlješ grehe svetá, usmili se nas! Ki odjemlješ grehe svetá. sprejmi našo molitev! Ki sediš na desnici Očetovi, usmili se nas! ker ti sam si svet, ti sam Gospod, ti sam Najvikši, s sv. Duhom, v veličastvu Boga Očeta! Amen.

Molitev.

Dodeli nam, o Gospod! po prošnji Marije, prečiste Device, in svetnikov,

katere častimo, vse gnade, ki te jih mašnik, tvoj služabnik, prosi za se in za nas. Ž njim združen molim za vse tiste, za katere sem dolžan moliti, in te prosim, o Gospod! daj meni in vsim pomoč, ki je potrebujemo, da kdaj dosežemo večno zveličanje, v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa. Amen.

Berilo.

(Misli si, da živiš ob času očakov in prerokov, ki so neprenehoma zdihovali po Odrešeniku. Imej tudi njih hrepenenje, obudi v sebi njih željo in tiste čutila, katere so takrat oni imeli. Tudi ti čakaš ravno tistega Zveličarja; ali ti si veliko srečnejši, kakor oni, zakaj gledal ga boš pričujočega.)

O moj Bog! med toliko in toliko ljudmi, ki živé v nevednosti, si me poklical k spoznanju prave vere. Glej, z vsim srcem sprejemem tvojo Božjo postavo; z vsim spoštovanjem poslušam, kar si nam oznanoval po svojih prerokih, in vse to sprejemem s tisto pokornostjo, ki sem jo dolžan besedi Božji, in veselim se iz vsega serca; da so se spolnile te obljube.

O moj Bog! zakaj ni moje serce enako sercu svetnikov stare zaveze? Zakaj nimam enake želje, tebe spoznati in častiti, kakoršno so imeli očaki in preroki? Zakaj nimam serčne želje apostelnov, tebe ljubiti, ter samo le tvoj biti?

Evangelii.

(Evangelii, ki ga boš zdaj poslušal, naj ti bo pravilo tvoje vere in tvojega obnašanja, pravilo, ktero nam je dal sam Jezus Kristus in ktero smo obljubili spolnovati s kerstno obljubo, — pravilo, zoper ktero se velikrat pregrešimo, in po katerem bomo kdej sojeni ostro in brez usmiljenja.)

O moj Bog! ne bodo me učili mojih dolžnosti preroki, ampak tvoj edino-rojeni Sin sam. Njegova je beseda, ki jo bom zdaj slišal. Ali kaj mi bo pomagalo, o Jezus! če tudi verujem, da je tvoja Beseda, če pa vender ne ravnam svojih del po tem spoznanji? Kaj mi bo pred tvojim sodnjim stolom pomagalo, da imam vero, če pa nimam dobrih del, ki izhajajo iz ljubezni do tebe?

Verujem, o moj Bog! in vender živim, kakor ko bi ne veroval, ali kakor da bi veroval drugemu evangeliju, kateri je

tvojemu naravnost nasproti. O moj Bog! ne sodi me, ker so moje dela vedno nasprotne moji veri. Verujem, o moj Bog! daj mi moč in serčnost, da bom tudi spolnoval, kar verujem. Saj bo vsa ta čast tebi šla, o moj Jezus!

Vera.

(Poterjuij se zdaj v sv. veri. Karkoli nam sv. cerkev verovati zapoveduje, se opéra na besedo Božjo; je po prerokih oznanjeno, v sv. pismu razodeto, s čudeži poterjeno v neizmotljivi sveti katoliški cerkvi shranjeno, po sv. mučencih spričano, in po vsih pravih kristjanih, ki se zvesto deržijo naše svete vere, poočitenno.)

Verujem v enega Boga, Očeta vsegamogočnega, stvarnika nebes in zemlje, vsih vidnih in nevidnih reči, in v enega Gospoda Jezusa Kristusa, Sinu Božjega, edinorojenega, kateri je rojen iz Očeta od vekomaj, kateri je Bog od Boga, luč od luči, pravi Bog od pravega Boga, ki je rojen in ne storjen, kateri je iz Očetom enega bitja, po katerem je vse vstvarjeno, kateri je zavoljo nas ljudi in zavoljo našega zveličanja z nebes prišel (tukaj se pripogni z desnim kolenom), in je meso

nase vzel po sv. Duhu iz Marije Device in se včlovečil. Tudi je bil križan za nas pod Poncijem Pilatom, je terpel in bil v grob položen. Tretji dan pa je vstal od smerti po besedah pisem. Šel je v nebesa. Sedi na desnici Očetovi, in bo spet prišel s častjo sodit žive ino mertve; njegovemu kraljestvu ne bo konca. Verujem v svetega Duha, Gospoda in oživljavca, kateri se iz Očeta in Sina izhaja, katerega z Očetom in Sinom vred in enako molimo in častimo; kateri je po prerokih govoril. Verujem eno, sveto, katoliško in apostoljsko cerkev. Spoznam en kerst v odpušenje grehov. Verujem vstajenje mertvih in prihodnje življenje. Amen.

Darovanje.

(Spomni se nezapopadljive sreče, ki ti je došla, ker moreš v tej daritvi Boga naj bolj popolnoma častiti, se mu tako zahvaljevati, da je tvoja zahvala enaka njegovim darém, ker moreš svoje grehe izbrisovati, ter za-se in za druge vse gnade prejeti, ki jih le potrebuješ. Dobro obračaj vse drage trenutke tega milostnega časa.)

Neskončno sveti Oče, vsegamogočni, večni Bog! če ravno sem celo nevreden

pred-te priti, se vender prederznem, tebi ta čisti dar po mašnikovih rokah darovati s tistim namenom, s katerim je naš Gospod Jezus Kristus postavil to sveto daritev, in ki ga še zdaj ima, ko se vnovič na tem altarji za nas daruje.

Darujem ti ta dar, da spoznam tvoje naj viši gospostvo čez mé in čez vse stvari; darujem ti ga v izbrisanje svojih grehov in v zahvalo za vse dobrote, katere si mi tako preobilno delí.

Darujem ti poslednjič, o moj Bog! ta visoki dar, da od tvoje neskončne dobrote zase, za svoje rodovince, dobrotnike, prijatle in neprijatle dobim tiste drage zveličavne gnade, ki se morejo grešnikom dati samo zavoljo zasluženja Jezusa Kristusa, kateri le sam se sme imenovati pravični, in ki je hotel za nas vse biti spravna daritev.

Spomni se tudi, o Gospod! vsih vernih duš, in zavoljo zasluženja svojega Sina jim daj kraj hladú, luči in mirú. Skaži milost, o moj Bog! svojim in mojim sovražnikom. Usmili se vsih nevernikov, vsih krivovercev in vsih grešnikov. Blagoslovi nje, kateri me preganjajo; in

odpusti mi moje grehe, kakor jim tudi jaz odpustim vse, karkoli mi hudega delajo, ali bi mi radi delali.

Predglasje.

(Vzdigni se v duhu v nebesa k sedežu Božjemu. Časti tamkej Gospoda v sv. strahu pred njegovim neskončnim veličastvom, in hvali ga z angelji in kerubini, kateri obdajajo sedež Božji. — Glej, bliža se srečni trenutek, ko bode kralj angeljev in ljudi na altar prišel!

O moj Bog! daj mi svojega svetega Duha, loči moje serce od vsih pozemeljskih stvari, da bom le na-te mislil. O kako zelo sem dolžan, te vselej in povsod hvaliti, o Bog nebes in zemlje, neskončno veliki Gospod, vsegamogočni, večni Oče!

O moj Bog! res je dolžnost, prav in dobro je, da se z Jezusom Kristusom sklenemo in te neprenehoma molimo. Po njem časté zveličani duhovi tvoje veličastvo, po njem ti hvalo dajejo nebeške moči in se tresejo svete groze. Dodeli nam, o Gospod! da svojo slabo hvalo združimo s hvalo svetih angeljev, in da z njimi sklenjeni veseli glas ženemo:

Svet.

Svet, svet, svet je Gospod, Bog vojskinih trum! Nebo in zemlja ste polni njegovega veličastva! Čast tebi na visokem! Češen bodi, ki pride v imenu Gospodovem! Čast tebi po višavah!

Tiha maša.

(Pomisli, kako bo Jezus zdaj prišel na altar, kakor na prestol neskončne milosti, kjer smeš tudi ti vpričo biti, da potožiš Jezusu vse potrebe, da ga prosiš in vse od Boga prejmeš. Ali nam bo pač Bog še kaj odrekel, ker nam je dal svojega edinorojenega Sina?)

Ponižno te prosimo, premilostivi Oče! po Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, Gospodu našem, sprejmi in posveti te prečiste darove, ktere ti darujemo za tvojo sveto katoliško cerkev, da ji mir daš, jo varuješ, v edinosti ohraniš, in po vsem svetu vladaš; pa tudi za tvojega služabnika, našega papeža I., in našega škofa I., in za našega cesarja I., in za vse, kateri se deržé prave katoliške in apostoljske vere.

Prav posebno ti priporočujemo, o Gospod! vse, za ktere smo dolžni moliti;

vse, kateri so pri tej presveti daritvi pričujoči, zlasti pa I. I. In da ti bo naše češenje še bolj všeč, bodi združena naša molitev z molitevjo prečiste Device Marije, Matere našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa; bodi združena z molitvami vsih tvojih aposteljnov in mučencev in vsih svetnikov tvoje veličastne cerkve v nebesih. O moj Bog! da bi jaz zdaj imel tisto gorečo željo, s katero so sv. očaki hrepeneli pri prihodu Mesijem! o da bi vender imel njih vero in ljubezen! Pridi, moj Gospod Jezus, prelubeznjivi Odrešenik svetá! pridi in stori naj večí skrivnost. Glej! Jagnje Božje kmalo pride, ki odjemlje grehe svetá.

Povzdigovanje.

(Glej, tvoj Zveličar in sodnik Jezus Kristus pride na altar. Molči nekoliko časa in čudi se temu, kar se na altarcu godi. Ponovi gorečnost in prepusti serce čutilu spoštovanja, zaupanja in otročjega strahu Božjega.)

Včlovečena Beseda! Gospod Jezus Kristus, pravi Bog in pravi človek! verujem, da si tukaj pričujoč. Molim te z vso ponižnostjo svojega serca, ljubim te

iz vsega serca; in ker danes iz ljubezni k meni prideš, se ti tudi jaz hočem vsega posvetiti.

Češena bodi, predraga Kri! ki si jo ti, o moj Jezus! prelil za vse ljudi. Upam, da tudi za-me ni bila zastonj prelita. Daj mi gnado, vdeležiti se zaslužnja, ktero si mi s prebitko smertjo pridobil. Preljubeznjivi Jezus! glej, svoje serce ti darujem v zahvalo za neskončno dobroto, ki te je nagnila, da si iz ljubezni do mene življenje daroval svojemu nebeškemu Očetu.

Sklep tihe maše.

(Poln ljubezni premišluj svojega Jezusa na altarji, premišluj skrivnosti, ki jih tukaj ponavlja. Daruj mu serce in telo. Daruj se vsega nebeškemu Očetu, in prosi ga, naj milostljivo sprejme molitve, ktere mu ta prelubi Sin za-te opravlja. Moli tudi ti za druge.)

O moj Bog! kolika bi bila pač moja nehvaležnost, ko bi v novič v greh privolil, od kar sem vidil, kar se je tukaj zdaj godilo. O moj Bog! nikdar ne smem pozabiti, česar si me opomnil po tej visoki skrivnosti, namreč bolečin, ki si jih

prestal v svojem terpljenji. Nikdar ne smem pozabiti, da je tvoje ranjeno telo, da je tvoja za-me prelita kri na tem altarji resnično pričujoča. Glej, neskončno veličastni Bog! zdaj ti resnično darujem čisti, sveti in brezmadežni dar, ki si nam ga ti sam hotel dati, in ki so bile vse druge daritve le njegova slaba predpoda. O veliki Bog! tukaj je resnično več, kakor v vsih daritvah, ktere so ti darovali Abel, Abraham in Melkizedek. Edina daritev, vredna tvojega altarja, je naš Gospod in tvoj Božji Sin Jezus Kristus, nad katerim imaš vse dopadajenje od vekomaj.

Ponižno te prosimo, vsegamogočni Bog! naj bodo vsi, kateri se z ustmi ali srcem vdeležujejo te presvete daritve, s tvojimi dobrotami napolnjeni. Dodeli, o moj Bog! da bodo tudi duše vernih, ki so zaspali v miru sv. cerkve, teh tvojih dobrot deležne, zlasti I. I. — O Gospod! zavoljo te daritve jih reši vsega terpljenja. Neskončno milostljivi Bog! tudi nam grešnikom, ki smo tvoji služabniki in upamo v tvoje veliko usmiljenje, daj gnado, da se bomo kdej združili s tvo-

jimi svetimi aposteljni in mučenci in z vsimi svetniki, da te bomo z njimi združeni vse večne čase ljubili in hvalili.

Oče naš.

(Zdaj smo z Jezusom vnovič na Kalvariji. — Ostanimo pod križem v serčnem žalovanji, kakor Marija Magdalena, v zvesti ljubezni, kakor sveti Janez, s terdnim upanjem svojega Zveličarja enkrat v veličastvu gledati, kakor drugi učenci. Ozirajmo se sem ter tje od daleč na nje, in objokujmo svoje grehe, kakor sv. Pavel.)

O moj Bog! kako srečen sem, da si ti moj Oče! O, kako me razveseljuje misel, da bodo nebesa, kjer zdaj ti kraljuješ, kedej tudi moje prebivališče! Vladaj, o Gospod! vse serca in voljo vsih ljudi. Daj svojim otrokom dušno in telesno hrano. Glej, jaz odpustim vsim ljudem iz vsega serca, odpusti tudi ti meni. Poterduj me v skušnjavah, in podpéraj me v terpljenji tega revnega življenja; varuj me posebno greha, največega zlega. Amen.

Jagnje Božje.

(Bog, ki je tako veličasten v nebesih, tako mogočen na zemlji in tako strašan v peklu, je

na altarji kakor pohlevno in milostljivo jagnje. Pride pa izbrisovat grehe vsih in zlasti tvoje. Kako močno naj ti povišuje ta misel zaupanje, kako močno naj te tolaži!)

Jagnje Božje! ki si bilo za-me za-klano, usmili se me!

O presveta daritev, ki si bila darovana za moje zveličanje, reši me!

Božji Srednik, dobodi mi milost pri svojem Očetu, svoj mir mi daj!

Obhajilo.

(Za duhovno obhajilo obudi vnovič vero v pričujočnost Jezusa Kristusa. Obžaluj tudi svoje grehe in imej goreče želje, svojega Zveličarja z mašnikom v svoje serce sprejeti. Prosi Jezusa, da to hrepenenje milostljivo sprejme in se s podelevjo svojih gnad s teboj sklene. Ako pa hočeš v resnici sv. Obhajilo prejeti, moli obhajilne molitve, ki jih zadej nahajaš.)

O moj preljubeznjivi Jezus! kako rad bi bil med tistimi srečnimi kristjani, ki smejo vsaki dan k tvoji mizi pristopiti!

O kako dobro bi bilo za-me, o moj Jezus! ko bi te smel zdaj v svoje serce sprejeti, da bi te po dolžnosti počastil, in ti potožil svoje potrebe, in se vdeležil gnad, ki jih deliš njim, ki te resnično

prejmejo! Ker pa zdaj nisem vreden té milosti, o moj Bog! pridi ti moji veri na pomoč. Odpusti mi vse grehe; zakaj glej! studim jih iz vsega serca, ker jih ti sovražiš.

Sprejmi mojo resnično željo, s teboj se skleniti. Očisti me z žarkom svoje gnade in daj, da te bom smel skorej v svoje serce sprejeti. Zdaj te pa prosim, o moj Bog! dodeli mi tiste gnade, ktere po mašnikovem obhajilu dobivajo vsi verni, kateri so pri tej sveti daritvi.

O moj Bog! pomnoži po tem presvetem Zakramentu mojo vero, poterdi moje upanje, očisti v meni ljubezen, ki jo imam do tebe; daj, da bom le po tebi hrepenel, da bom le za-te živel. Amen.

Poslednje molitve.

(Skerbi, da boš prinesel Jezusu dar za dar. Daruj mu tedaj iz ljubezni do njega samega sebe, lastno ljubezen, strah pred ljudmi, vso nevoljo in vse nagnjenja, ki te zadržujejo v spolnovanji tvojih dolžnost.)

O moj Bog! ti prideš darovat se za moje zveličanje; glej! tudi jaz se hočem darovati za tvojo čast. Glej, tvoja

daritev sem, ne prizanašaj mi. Rado-
voljno hočem sprejeti vse terpljenje, katero
mi boš poslal. Vse nadloge hočem spre-
jeti iz tvojih rok, in jih skleniti s ter-
pljenjem svojega Jezusa! Poslednjič terdno
sklenem, naj manjši greh sovražiti, in se
ga varovati, zlasti pa se ogibati tistih
grehov, v ktere me hudo nagnjenje naj
močnejše vabi. O moj Bog! tvoje zapo-
vedi hočem zvesto spolnovati, in raji vse
zgubiti in preterpeti, kakor le eno tvojih
zapoved prelomiti.

Mašnikov blagoslov.

O moj Bog! blagoslovi te svete sklepe!
blagoslovi nas vse z roko svojega maš-
nika, in daj, da bo tvoj blagoslov vedno
nad nami.

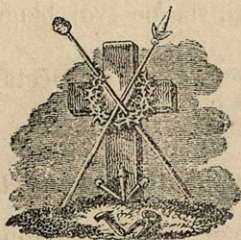
V imenu Boga † Očeta, in † Sina,
in sv. † Duha. Amen.

Poslednji evangeli.

O Božja Beseda! edinorojeni Sin
Boga Očeta, prava Luč svetá, ki si z
nebes prišel, in nam pot tje pokazal;

nikar ne pripusti, da bi bil enak nesrečnemu ljudstvu, ki te ni hotlo spoznati Mesija. O moj Bog! nikar ne pripusti, da bi tako oslepel, kakor uni nesrečni, ki so raji hotli biti sužnji hudobnega duha, kakor pa otroci Božji, v ktere si jih hotel preroditi.

Včlovečena Beseda! molim te z vso ponižnostjo. Le v tebi je vse moje upanje, in zvesto pričakujem, da, ker si moj Bog, in sicer Bog, ki se je včlovečil za voljo našega zveličanja, mi boš dal gnade, ki jih potrebujem v svoje posvečenje tukaj na zemlji, da te bom kdej vso večnost v nebesih imel. Amen.

Spovedne molitve.

(Sv. Alfonza Ligvorijana.)

(Misli si, da je ta spoved poslednja v tvojem življenji. Pripravljaj se za njo kakor človek, kateri je na smertni postelji, in že prav blizo groba. Prosi Boga, naj ti pomaga vest dobro izprašati, in naj ti razsvetli um, da boš svoje grehe prav spoznal.)

○ Bog in Oče vse svetlobe! razsvetlil si vse ljudi, kateri pridejo na ta svet, pošlji vendar v moje ubogo serce žarek sv. ljubezni in pravega kesanja, da bom mogel zoper tebe storjene grehe prav spoznati, obžalovati in se jih izpovedati.

Ti pa, Mati mojega Boga! ki si tolikanj ljubeznjiva vsim grešnikom, kateri želé svoje grehe resnično obžalovati, stoj mi na strani s svojo milostjo in gnado, ki vse premore, ti, o Marija! moje edino upanje za Bogom!

Moj sveti angelj varh! pomagaj mi s svojo pomočjo spoznati vse razžaljenja, katerih sem se zoper svojega Boga kri-

vega storil. Vi svetniki in izvoljenci nebeški! prosite za-me, da obrodim vreden sad pokore. Amen.

Klicanje k sv. Duhu.

Grešnik sem, o moj Bog! Nisem spolnil, kar sem ti bil obljubil pri zadnji spovedi. Zopet sem se povernil v poprejšnje grehe, in morebiti sem še veliko drugih grehov storil. O moj Bog! kako zelo me vest peče! zopet moram klicati v tvoje neskončno usmiljenje. Rad bi iz vsega serca se danes spreobernal; rad bi zopet dobil tvojo ljubezen; ali sam iz sebe nič dobrega ne premorem. Zato prosim tebe, o sveti Duh! tvoje božje pomoči. Razsvetli me, da vse svoje grehe spoznam in si jih ne zakrivam. Spreoberni mi serce, da svoje grehe iz serca studim in terdno sklenem, resnično popboljšati se. Poterdi me, da pri spovedi vse storjene grehe odkritoserčno razodenem, iz napčne sramožljivosti nič ne zamolčim ali ne prikrijem, in da tako vreden sad pokore obrodim. O sveti Duh vsih milost! ne zaverzi prošnje nesreč-

nega grešnika. Prosim te po Jezusu Kristusu, Gospodu našem, usliši mojo molitev. Amen.

Kratko izpraševanje vesti.

Ali sem radovoljno imel, ali privolil

v misli:

Nečimerne — napuhnjene — nečiste — poželjive — nevošljive — škodoželjne — nepoterpežljive — jezne — maševavne — natolcevavne s prederzno sodbo — žalivne — bogokletevske — dvomljive v veri?

v besede:

Poželjive — nečimerne — ošabne — prevzetne z bahanjem — lažnjive s krivo prisego — jezne — prepirljive s preklinjanjem in rotnjem — bogokletevske — opravljive — obrekljive — zaničevavne — zasramovavne — prilizovavne — zapeljive — nesramne — pohujšljive?

v dejanja:

Postopati — čas slabo obračati — za denar igrati — pri igri kregati se — goljufati — dolžnosti zanemarjati — dolžno molitev ali dobro delo opustiti — sveto mašo, pri-

digo zamujati — nedelje in praznike slabo obračati — pri molitvi iz lenobe razmišljen biti — post prelomovati — zanikernost v opravilih — bližnjemu škodovati — napuh-njen, gizdav biti — neusmiljen do ubozih — nečistost s seboj ali z drugimi delati — jeze ne zatirati — nezmérno jesti in piti — nevošljivost — lenóba v službi Božji — tujega blaga ne poverniti — bližnjemu vse škode ne popraviti — nepokoršina do staršev in pred-nikov — druge zapeljevati ali pohujševati — tujih grehov se vdeleževati.

Pred spovedjo k Jezusu in Mariji.

Molitev sv. Alfonza.

O moj Jezus! koliko si terpel, vso svojo Kri in svoje življenje si dal, da bi te ljubil. Jaz pa, da bi stregel svoji lastni ljubezni, sem ti to le z nehvaležnostjo povračeval. Oh! kolikrat sem se od tebe obernil in zgubil tvojo gnado. Vedil sem sicer, da me grehi pred teboj ostudnega delajo, oh! vedil sem, pa sem jih vender storil! O moj preljubi Odrešenik! ozdravi me zavoljo drage kervi, ki si jo za - me prelil. „Prosimo te te-

daj, pridi na pomoč svojim služabnikom, ktere si z drago kervjo odrešil!“

Žal mi je iz vsega serca, da sem tvojo neskončno dobroto razžalil. O moj Bog pomnoži mi to žalost, to kesanje. Daj mi tako žalost zavoljo mojih grehov, da bom do smerti obžaloval, ker sem tebe žalil. Ko bi mogel zdaj umreti, bi te nič več ne mogel ljubiti. O moj Bog! ker mi še priložnost daješ ljubiti te, te hočem resnično ljubiti, in nič drugega nočem ljubiti, kakor le tebe. Ljubim te, moja naj viši dobrota! ljubim te iz vsega serca! in ker te ljubim, ti darujem vso svojo voljo. Daj mi gnado, da te bom v prihodnje zmeraj ljubil in potem stori z menoj, in ukazuj z menoj, kakor ti je všeč. Zakaj glej! vse sprejem. Daj mi gnado, da v vsih skušnjavah, v vsih nevarnostih se k tebi zatekam; in le pri tebi pomoči išem.

O Marija, Mati moja! dobodi mi to gnado, da se v skušnjavah vselej k Bogu in k tebi zatekam; ker pri Bogu vse premoreš.

Spomni se, o preusmiljena Devica!
i. t. d. kakor stran: 115.

Molitev.

Papeža Pija VI.

O Bog! ki ti je lastno usmiliti se vselej in prizanesti, ne glej na število in hudobijo mojih grehov, ampak na velikost svojega usmiljenja. Oh, ne zaverzi potertega in ponižanega serca! S tvojo pomočjo hočem svoje življenje poboljšati, vseh nevarnost in grešnih priložnost ogibati se; celo raji umreti, kakor še kdaj grešiti. Pokori me, o Bog in Gospod! ki sem te tolikrat in tako zelo razžalil; pokori me, kakor ti je všeč — vse sem zaslužil. Le to te prosim po tvojem preljubem Sinu, ki je umerl za nas grešnike, nikar nas ne zaverzi na vekomaj spred svojega obličja; ne odreci mi gnade še v tem življenji vreden sad pokore obroditi, da enkrat v nebesih z vsimi svetimi spokorniki tvoje preveliko usmiljenje vekomaj hvalim in častim. Amen.

Po spovedi k Jezusu.

(Molitev sv. Alfonza.)

Moj Bog! dovolj dolgo si me prenašal. Ne boš dalje na-me čakal. Vsega se ti darujem. Tolikrat si me že opominjal, svetu odpovedati se in le tebe ljubiti; tudi danes me kličeš. Glej, tukaj sem, sprejmi me v svoje naročje; zdaj se ti dam popolnoma vsega. O čisto Jagnje! ki si se na križi, na Kalvariji, za-me darovalo; očisti me ti poprej s svojo kervjo, odpusti mi vse razžaljenja, ki sem ti jih prizadel, in vnemi me potem s svojo sv. ljubeznijo. Ljubim te čez vse, ljubim te iz vsega serca! Kaj bi pač še na zemlji najdel, kar bi bilo bolj vredno moje ljubezni, kakor ti? Kdo me je na zemlji bolj ljubil, kakor ti? — Mati Božja, moja besednica Marija! prosi za-me, in stori, da resnično in za vselej poboljšam svoje življenje. V tebe upam. Amen.

Molitev k Materi Božji.

Sv. Anzelma.

Hvaljen bodi Gospod Bog, ki me je opral v kervi svojega Sina, in je na tvojo priprošnjo, o Marija! raztergal vezi mojih grehov, ki so mi zdaj odpušeni! Zdaj smem v miru iti. Vsi ljubi svetniki naj s teboj vred namesto mene Boga neprenehoma časté in hvalijo zavoljo njegove dobrotljivosti in njegovega neskončnega usmiljenja. Oh, ko bi mogel zdaj z opravljanjem svoje pokore Gospoda ravno tako neskončno častiti in veseliti, kakor sem ga s svojimi grehi onečastil in razžalil! O presveta Devica! ki si tako neizrečeno dopadljiva v očeh Najvišega, združi moje zadostovanje z neskončno vrednim zadostenjem svojega Sina Jezusa Kristusa, in pokaži ga s svojim obilnim zasluženjem očem Božje pravice. Sprosi mi gnado, da obrodim vreden sad pokore. Sveta Marija! sprosi mi pri svojem ljubem Sinu dobrega duha in modrost svetnikov, da bo moje življenje po vseh postavah in zapovedih Božjih brez graje. Amen.

Molitev sv. Frančiška Salezija.

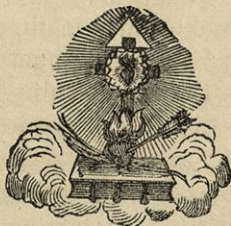
O Bog, usmili se me zavoljo Jezusovega zasluženja!

Moj Bog! stopim pred tebe, ves ubog in brez vsega zasluženja. Nič nimam, s čimur bi ti mogel zadostiti za svoje pregrehe. Pa darujem ti zasluženje Jezusa, tvojega ljubega Sina, katero je neskončno večji, kakor vse razžaljenja, ktere smo ti jaz in vsi drugi ljudje kdej prizadjali. Večni Oče! darujem ti ceno rešenja, katero je Jezus Kristus umirajoč na križi za-me dal.

O Gospod! glej na Jezusovo obličje, sliši glas njegove kervi, ki prosi za-me usmiljenja. In če moje oči zdaj nimajo solzá za objokovanje mojih grehov, pa glej na solzé svojega edinorojenega Sina in na vse kervave kaplje, ki jih je v življenji in ob smerti za-me prelil.

Odpusti mi tedaj, o moj Bog! moj napuh, in mojo nečimernost zavoljo neizrečene ponižnosti svojega preljubega Sina. Zavoljo njegove presvete resnice in ljubezni mi odpusti vso hudobijo, in zavoljo

njegove popolnoma ubožnosti vso lakomnost. Zavoljo deviške čistosti njegovega telesa mi odpusti vso nečistost mojega serca in mojih počutkov. Zavoljo lakote in žeje, katero je terpel v pušavi in na križi, mi odpusti vso nezmernost in samogoltnost. Zavoljo sladke krotkosti in pohlevnosti brezmadežnega Jagnjeta mi prizanesi, kar sem se pregrešil z jezo, z upornostjo in z maševanjem. Zavoljo njegovega skesanega prizadevanja in truda za moje zveličanje mi odpusti vso lenobo in mlačnost. Zavoljo vsega njegovega zasluženja in zavoljo njegovih neskončnih popolnamost mi odpusti brezštevilne pomanjkljivosti in pomote moje. Amen.

Obhajilne molitve.

Božje čednosti.

V e r a.

Verujem v tebe, pravi trojediní Bog, Oče, Sin in sveti Duh! kateri si vse vstvaril, kateri vse ohraniš in vladaš, kateri dobro plačuješ in hudo kaznuješ. Verujem, da se je Sin Božji včlovečil, da nas je s svojo smertjo na križi odrešil, in da nas sveti Duh s svojo gnado posvečuje. Verujem in terdim vse, kar si ti, o Bog! razodel, kar je Jezus Kristus učil, kar so aposteljni oznanovali, in kar nam sveta, rimska, katoliška cerkev zapoveduje verovati. Vse to verujem, ker si ti, o Bog! večna in neskončna resnica in modrost, ki ne moreš ne goljufati, ne goljufan biti. O Bog, pomnoži mojo vero!

Upanje.

Upam in se zanesem na tvojo neskončno dobroto in milost, o Bog! da mi boš po neskončnem zasluženji svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa v tem življenji spoznanje, pravo obžalovanje in odpušenje mojih grehov, po smerti pa večno zveličanje dal in dodelil, tebe od obličja do obličja gledati, ljubiti in brez konca uživati. Upam tudi od tebe potrebnih pripomočkov, vse to doseči. Upam to od tebe, ker si ti to obljubil, kateri si vsegamogočen, zvest, neskončno dobrotljiv in usmiljen. O Bog, poterdi moje upanje!

Ljubezen.

O moj Bog! ljubim te iz vsega svojega serca, čez vse, ker si naj večí dobrotá, neskončno popolnoma, in vse ljubezni vreden. Ljubim te tudi zato, ker si do mene in do vsih stvari neskončno dobrotljiv. Želim iz vsega serca, da bi te ravno tako ljubil, kakor so te tvoji naj zvestejši služabniki ljubili, in te še

ljubijo. Z njih ljubeznijo sklenem svojo nepopolnoma ljubezen; povikšaj jo v meni, o dobrotljivi Gospod! bolj in bolj. Ker te tedaj resnično in iz serca ljubiti želim, in si zavoljo tega veliko prizadevam, mi je iz serca žal, da sem tebe, svojo neskončno dobroto, ktero čez vse ljubim, tebe svojega stvarnika, odrešenika in posvečevavca razserdil. Žal mi je, da sem grešil, da sem tebe, svojega vsegamogočnega Gospoda, svojega naj boljšega Očeta, razžalil. Terdno sklenem, vse grehe in vse grešne priložnosti zapustiti, storjene grehe čez dalje bolj obžalovati, in nikdar več zoper tvojo sveto voljo ne ravnati. Vzemi me spet za svojega otroka, in dodeli mi gnado, ta svoj sklep dopolniti. Prosim te po neskončnem zasluženji tvojega Božjega Sina, našega Gospoda in Zveličarja, Jezusa Kristusa. Amen.

Cerkvena molitev.

O predobrotljivi Jezus Kristus! jaz grešnik se nič ne zanašam na svoje lastno zasluženje, ampak zaupam v tvojo milost in dobroto ter s strahom in trepetom

pristopim k mizi tvoje presladke večerje. Serce in telo imam namreč z mnogimi grehi omadežano, duše in jezika ne skerbno zavarvanega. O milostni Bog! o grozno Veličanstvo! v britkostih tedaj jaz revež pribežim k tebi, studencu usmiljenja. K tebi hitim, ki potrebujem zdravja. Pod tvojo brambo se podam; in ker pred teboj Sodnikom ne morem obstati, te Zveličarja imeti zdihujem. Tebi, o Gospod! svoje rane pokažem, tebi svojo revšino odkrijem. Vem, da so moji grehi mnogi in veliki, zavoljo katerih se bojim; upam pa v tvoje usmiljenje, ktero nima konca. Ozri se tedaj na-me z milostljivimi očmi, o Gospod Jezus Kristus, večni Kralj, Bog in človek, ki si se dal križati zavoljo nas ljudi. Usliši me, ki v té zaupam; usmili se me, ki sim poln revšin in grehov, ti, čigar studenec usmiljenja se nikoli ne usuši. Bodi češena, o zveličavna daritev, za-me in za ves človeški rod na križi darovana. Bodi češena blaga in predraga Kri, ki si tekla iz ran mojega križanega Gospoda Jezusa Kristusa, in omivaš grehe vesoljnega sveta! Spomni se, o Gospod! svoje stvarí, ki si jo s

svojo kervjo odkupil. Žal mi je, da sem grešil; želim popraviti, kar sem hudega storil. Vzemi tedaj od mene, o premili Oče! vse moje grehe in hudobije, da na duši in na telesu očišen, morem vredno okušati Presveto. Dodeli, da ta sveta daritev tvojega Telesa in kervi, ki jo jaz nevredni prejeti mislim, mi vse moje grehe zbriše, me vsih pogrškov popolnoma očisti, vse nesramne misli od mene odžene, in vse dobre občutljeje v meni poživi, tebi dopadljive dela obuja, pa tudi dušo in telo zoper zalezbe mojih sovražnikov prav močno brani. Amen.

Marija, prečista Devica! angelj varh, in vsi svetniki in svetnice Božje! pridite mi na pomoč, da bom sveto Rešnje Telo vredno prejel.

Zdihljeji k Jezusu.

Presladki moj Jezus! ti sam me kličeš: „Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil“. (Mat. 11, 28.) Težko, željno me pričakuješ v tem presvetem Zakramentu. Lej, o moj Jezus! že sem tukaj! Sprejmi me, in s sveto ljubeznijo me naveži nase!

Presladki moj Jezus! ti prijatelj naših duš! Lej! pred tvojimi durmi sem in terkam. O ne zapéraj mi jih zavaljo mojih pregreh; saj mi je žal; obžalujem jih, zavaljo tvoje ljubezni, iz vsega serca. Odpovem se vsim nečimernostim in želim tega sveta.

Presladki moj Jezus! ti blišoba večnega Očeta, ti naj lepši med človeškimi otroci, angelji se veselijo tvojega pogleda; pri tvojem ljubeznjivem sercu, ki je bilo s sulico prebodeno, te prosim, odvzemi mojemu sercu vse, kar ne dopade tvojim prečistim očém, in ti sam ga pripravi, da bo prijetno stanovanje tebi, vredno tvoje neskončne lepote.

Presladki moj Jezus! po tebi hrepenijo vse tebe ljubijoče duše. Oh, vne-mi tudi moje, tebi darovano serce z ognjem svoje ljubezni; pogasi v njem vse pozemeljsko poželenje, ter ga napolni s svojim Duhom, da bom v resnici reči zamogel: „Živim, toda ne jaz; živi pa v meni Kristus“. (Gal. 2, 20.)

Presladki moj Jezus! ti mi velelaš, da ne smem prazen priti pred obličje tvoje. Pa kaj ti hočem dati? Vzemí

te darove, ktere mi je dala tvoja do-
brota: moje dušne moči, moj spomin, moj
um, moja voljo; od zdaj naj bodo tebi
posvečeni. Jezus! nič naj ne ljubim,
kakor le tebe; v vsem naj se zgodi ne
moja, ampak tvoja sveta volja!

Presladki moj Jezus! vstvari mi čisto
serce, da vredno prejmem tvoje presveto
Telo, tvojo predrago Kri; da bom tako v
ljubezni s teboj sklenjen, da bom v res-
nici reči zamogel: „Ne smert, ne živ-
ljenje, ne kaka druga stvar me ne bo
ločila od ljubezni Božje, ki je v Kri-
stusu Jezusu, Gospodu našem“. Amen.

O preblažena Devica Marija! o sveti
Jožef! in ti moj zvesti angelj varh, in
ti moj izvoljeni patron sv. I.! pojdite z
menoj k Gospodovi mizi, poravnajte s
svojim zasluženjem moje pomanjkljivosti,
da bom vredno prejel Jezusa; prosite ga
gnad, ktere so meni naj bolj potrebne,
da ga bom kdež z vami vred od obličja
do obličja gledal in vžival, hvalil in ča-
stil. Amen.

Po svetem Obhajilu.

(Po spisih sv. Frančiška Salezijana in Alfonza Ligvorijana.)

O nezmerna Ljubezen, preponižni Jezus, skriti Bog! molim te, ki v meni prebivaš. Preslabo je eno serce — te ljubiti, premalo en jezik — te hvaliti.

O moj Odrešenik, koliko hvaležnost sem ti dolžan, da mene, revno stvar, tako prečudno obiščeš? Nobene manjši ne, kakor da se tebi darujem in te goreče prosim; odsihmal le ti sam živi v meni.

O Ljubezen, o naj svetejši Ljubezen! Zdaj pa nobenega greha več ne! Moj Odrešenik, moj gost! daj, da tvoje dobrote in tvojega usmiljenja nikoli več ne pozabim. Bodi tisučkrat češen in hvaljen, o Gospod! Dodeli mi gnado, se ti tako zahvaliti, kakor se tebi spodobi.

O moj Bog! ti si k meni zato prišel, da bi mene seboj zedinil, in mi zaslужenje svojega terpljenja obilniši dodelil, da bi me posvetil. Stori tedaj v meni vse to, zavoljo česar si prišel; daj da sad tvojega prihoda nad menoj ne bo zgubljen.

O Jezus! ti veš kaj mi manjka, ti poznaš moje slabosti; dodeli mi ponižnost, čistost serca; stori, da bo moja volja sklenjena s tvojo sveto voljo; daj mi moč zoper hudobne navade, in potrpežljivost, da bom mogel iz ljubezni do tebe prenašati vse terpljenja in britkosti, ki me še utegnejo zadeti.

O moj Odrešenik! po tisti neskončni ljubezni, ki te je na zemljo vlekla in je storila, da si na križu umerl, mi dodeli gnado, da v tebi zamerjem, da boš ti vekomaj živel v meni.

O Bog moje duše! Ti si mi nad vse dobrote tega sveta, ti si mi več kakor jaz sam sebi (ti si moje vse). Tebi se popolnoma izročim, in v ljubezni in svetem strahu se podveržem vsim tvojim pravičnim in modrim naredbam, in zgodi se mi po tvoji sveti volji in dopadljivosti; upam pa tudi kdej gledati tvoje božje obličje in tvojo popolnoma lepoto.

Moj Bog in moje vse! nič nočem iskati razun le tebe, ker v tebi samem zamorem vse najti. O preljubeznjivi Oče! daj, da bo moja naj večji skerb, tebi

vredno služiti, kakor si tudi ti za moje zveličanje tako preobilno skerbel.

Vsegamogočni Jezus! vse vzemi od mene, kar zaderžuje, da se ne more tvoja moč in dobrotā skazovati v meni; ozdravi me vse nečistosti in nezvestobe, in napolni me s svojo gnado in modrostjo.

Moj Bog! daj, da naj te gledam s pomočjo žive vere, ter te spoznam in ljubim. Pokaži mi svojo voljo, da jo spolnujem; pokaži me meni, da se spoznam in ponižam; pokaži mi poslednjič v večnosti svoje božje in zveličavno obličje.

O sveta Mati mojega Zveličarja! pridobi mi gnado pri svojem Sinu, da bom pokoren vsim njegovim navdajanjem, in uči me vsih tistih čednost, s katerimi si si ti véliko dopadajenje Božje pridobila na zemlji. Amen.

Molitev za sv. odpustke.

Lej, o dobrotljivi in presladki Jezus! pred tvojim obličjem se veržem na kolena, ter te serčno prosim in milo zdihujem, vtisni mi globoko v serce žive občutljive vere, upanja in ljubezni, z resnično žalostjo čez moje grehe in s terd-

nim sklepom poboljšati se. Ko z živim občutljajem in veliko bolečino tvoje petere sv. rane premišljujem, in v sercu preudarjam, se spomnim tistih besedi, ki so tekle iz posvečenih ust kraljevega pre-roka Davida: „Prebodli so moje roké in nogé, in šteli so moje kosti“.

(Kdor po vredni prejemi sv. zakramentov to molitev pobožno in skesano pred britko martro moli, dobi popolnoma odpustek, ki se lahko tudi dušam v vicah daruje.) (Papež Klemen VIII., in Leon XII. 1825.)

Za povišanje sv. cerkve.

O Bog, naj višji Pastir in Oče vsih vernikov! ki po svojem sv. Duhu celo telo sv. cerkve ravnaš in posvečuješ, ki si po Jezusu Kristusu častitljivost svojega imena naznanil vsim narodom; ohrani delo svojega usmiljenja, da bo tvoja sv. cerkev rastla v vsem dobrem, se razširjala po vsem svetu, in da vsi ljudje tvoje naj svetejši Ime vedno stanovitno spoznavajo in poveljujejo.

Da svojo sveto cerkev milostno vladaš in ohraniš. — Te prosimo, usliši nas!

2 Očenaša, češ. in čast bo di . . .

Za papeža.

Naj višji in večni Pastir, Gospod Jezus Kristus! priporočim ti ponižno našega svetega Očeta, papeža I., tvojega namestnika na zemlji. Brani ga zoper sovražnike, ti se zanj vojskuj, ti ga tolaži in podpiraj. Usliši pa tudi njegove molitve in spolni njegove želje, ki išejo tvoje časti in blagra svete cerkve. Vodi, razsvitluj, poterjaj, varuj, podpiraj ga, da bo sveto cerkev vsak čas vredno vladal. Amen.

Da pastirja apostolskega in vse cerkvene stanove v svoji sveti veri ohraniš. — Te prosimo, usliši nas!

Dvakrat Oče naš, češ. in čast bodi . . .

Za zatertje krivoverstev.

Jezus, prava luč, ki vsacega razsvetliš, ki na ta svet pride, in nočeš, da bi se kdo pogubil; glej milostljivo na duše, ktere je prekanila zvijača hudobnega sovražnika. Dodeli jim, da bodo vse zmote spoznali in opustili in se povernili k edi-

nosti tvoje resnice, ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha. Amen.

Da sovražnike svoje sv. cerkve ponižaš in spreoberneš. — Te prosimo, usliši nas!

2 Očenaša, češ. in čast bodi . . .

Za edinost keršanskih poglavarjev.

O Bog! ki mir deliš in edinost ljubiš; dodeli vsim keršanskim poglavarjem, svojim služabnikom, pravo edinovoljnost, odpravi vse vojske in razdertja, da ti bodo tvoji verniki v pravi prostosti svoje vere služili. Po Jezusu Kristusu. Amen.

Da keršanskim kraljem in poglavarjem mir in pravo enovoljnost dodeliš. — Te prosimo, usliši nas!

Oče naš, češ. in čast bodi . . .

Sveti križev pot

svetega očeta

Leonarda Porto-Mavriškega.

Darovanje svetega križevega pota.

moj dobrotljivi Jezus! ljubim te
čez vse, ker si večna dobrota in
neskončna milost. Žal mi je iz
vsega serca, da sem kdaj tebe, o naj večji
dobrota! razžalil. Darujem ta sveti križev
pot tebi v čast, v spomin tistega težavnega
pota, po katerem si zavaljo mene ubozega
grešnika hodil. Vsih odpustkov se želim
vdeležiti, kateri so za sveti križev pot po-
deljeni; torej tudi želim tako vse opravi-
viti, kar in kakor je v zadobljenje od-
pustkov storiti potreba. Prosim te, o

Jezus! dodeli mi gnado in moč, da bi s svetim križevim potom v tem življenji tvojo milost, v prihodnjem pa večno veselje mogel zaslužiti. Amen.

(Zdaj daruj Bogu odpustke za tiste, za ktere mu jih darovati želiš, da bi jim v prid bili.)

Pri nekterih štacijonih se zadobé popolnoma odpustki; ker pa nobeden ne more zase več kot en popolnoma odpustek zadobiti, torej prvi popolnoma odpustek sebi v prid oberni, druge pa za duše v vicaah Bogu daruj; ali za dušo ranjcega očeta ali ranjce matere, brata, sestre, prijatla ali ktereга družega.

Oh, pridite stvari!
Kaj, glejte, se godi!
On, ki nas vse živi,
Strašno za nas terpi.

1. štacijon.

Jezusa v smert obsodijo.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli prečudno ponižnost svojega nedolžnega Jezusa, s katero je krivično sodbo brez vsega ugovarjanja poslušal in sprejel. Tvoji grehi so tiste lažnjive in krivične priče, ktere so sodbo podpisale. Hudobnost tvojega jezika, s katerim si se večkrat zoper Boga in bližnjega pregrešil, je sodnika oslepila, da je nedolžnega Jezusa v smert obsodil. Oberni se tedaj k njemu, jokaj in zdihni bolj s srcem, kakor z ustmi:

O moj ljubeznjivi Jezus! kako nezmerena je tvoja ljubezen proti meni ubogemu grešniku! Boš li tedaj za nevredno hudobno stvar ječo, verige, tepenje terpel? in v tako grozovito smert obsojen? Oh! to je zadosti, da mi rani moje serce, da objokujem vse pregrehe, ktere sem s svojim jezikom storil. Tedaj jih obžalujem in kličem k tebi: O Jezus! usmiljenje; prosim te, usmiljenje in milost, o Jezus!

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Razgajžlan, zapljevan,
In kronan, zasram'van,
Pred sodbo je peljan,
Nedolžno v smert izdan.

2. štacijon.

Jezus vzame križ na rame.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil

Premisli, s kakšnim veseljem in zadovoljnim srcem objame dobrotljivi Jezus sveti križ, in kako poterpežljivo prenaša tepenje in sovanje malopridnega ljudstva! Ti pa poln nevolje in nepoterpežljivosti bežiš pred križem, kar je le mogoče! Kaj ne veš, da se ne more brez križa nebeško veselje zadobiti? Oh! objokuj svojo slepoto, obrni se k svojemu Gospodu, zdihni in reci:

Ne tebi, o Jezus! ampak meni se
spodobi križ. O težki križ! ki so ti ga
moji grehi naložili. O ljubeznjivi Jezus!
dodeli mi gnado in moč, da bom objel
vse križe, ktere sam s svojimi grehi za-
služil. Stori, da bom voljno objel svoj
križ, in se tako ločil od sveta; daj mi
tako ljubezen do križa, da bom vselej s
tvojo služabnico, sv. Terezijo, vošil in
želel: Terpeti ali umreti; umreti
ali terpeti.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili
se nas!

Glej, križ mu naložé
Na ranjene ramé;
Oh! Jagnje Božje gré,
In nese vsih dolgé.

3. štacijon.

Jezus pade prvič pod križem.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
 O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Poglej in premisli, kako tvoj Jezus zavoljo tolikanj prelite kervi ves oslabljen prvič na zemljo pade. Oh! kako ga s pestmi bijejo, z nogami taptajo in sujejo! Vender ni pritoževanja ali nevolje iz njegovih ust slišati. Ti pa tarnáš in tožiš, če le majhen križ občutiš, ali zoperno besedo slišiš. Oh! sovraži svojo nepoterpežljivost, svoj napuh, in svojo nečimernost. Zdihni k Jezusu:

O ljubeznjivi Jezus! poglej, me pre-
 ubozega grešnika pred tvojimi nogami.
 Oh, kolikokrat in v kako velike pregrehe
 sem padel! Kolikokrat sem se v globo-
 čine pregreh pogreznil! O Jezus! stegni
 in podaj mi svoje roke! Pomoči, o Je-
 zus! pomoči pri tebi išem, da bi ves čas
 svojega življenja nikoli nikoli smertnega
 greha ne storil, in bi tako v svoji zadnji
 uri zveličanja upati zamogel!

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili
 se nas!

Opešal je v močéh,
 Podre ga križ, naš gréh;
 Vtopljen v sveta dolgéh
 Leži potert na tléh.

4. štacijon.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Oh, kako veliko žalost in bolečino je občutilo serce Jezusovo! Oh, s kakšno grenkostjo in žalostjo je bilo napolnjeno Marijno serce, ko sta se srečala! Poslušaj, o nehvaležna duša! „Kaj ti je storil moj Sin?“ ti kliče Marija. „Kaj hudega ti je storila moja Mati?“ te vpraša Jezus. „Oh! zapusti že enkrat svoje grehe, zavoljo katerih midva toliko žalost in britkost terpiva“. O grešnik! kaj praviš na to? Reci tedaj in zdihni v svojem serci:

O Božji Sin Marije! o presveta Mati
 mojega ljubeznjivega Jezusa! ves raztert
 in ponižan klečim pri vajnih nogah. Jaz
 sem tisti izdajavec, s svojimi grehi sem
 brusil meč, kateri je vajno serce ranil.
 Oh! iz serca mi je žal. Prosim vaji,
 odpustita mi! Milost, o Jezus! milost, o
 Marija! Po svoji veliki milosti mi dopu-
 stita, da nikdar več ne bom grešil, temuč
 da bom vajno grenko terpljenje in žalost
 noč in dan premišljeval in objokoval.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili
 se nas!

Oh, žalosten spomin!
 Ker sreča Mater Sin,
 Nji gre meč bolečin
 Do serca globočin.

5. štacijon.

Simon Cirenejski pomaga Jezusu križ nositi.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Spomni se, da si ti tisti Simon, kateri si nečimernosti sveta in sladnostim svojih počutkov ves vdan, ki svojih križev ne nosiš radovoljno, ampak le, ker se jih braniti ne moreš, z veliko nevoljo. Oh! zbudi si že enkrat serce, in usmili se svojega tako obloženega Zveličarja. Sprejmi radovoljno vse križe in nadloge, ktere ti bo poslal tvoj ljubeznjivi Oče. Terdno skleni, ne samo vse zopernosti s poterpežljivostjo prenašati, ampak tudi svojemu Bogu zanje hvaležnega se skazovati. Prosi ga tako-le:

O ljubeznjivi Jezus! hvalim te za toliko priložnost, ktero mi daješ, da bi za-te terpeti in za-se kaj zaslužiti mogel. Oh, moj Bog! daj mi, da bom vse, kar se mi bo v tem življenju težkega prigo-dilo, s poterpežljivim srcem prenašal, in potem večnega veselja se vdeležil. Stori, o Jezus! da bom tukaj s teboj jokal in terpel, potlej pa s teboj v nebesih go-spodoval.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Omagal Jezus je
Od teže križeve;
O Simon, prosim te,
Ne brani križa se!

6. štacijon.

Veronika podá Jezusu potni pert.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Poglej in prevdari v tem pertu sveto obličje Zveličarjevo! Ljubi Jezusa! in po tej ljubezni si njegov obraz v serce vtisni. O kako srečen boš, ako boš živel z Jezusovim obrazom v svojem sercu, in ž njim v večnost šel. Da bi tedaj to gnado zadobil, prosi svojega Boga in reci:

O moj žalostni Jezus! prosim te, vtisni v moje serce sveti obraz svojega obličja, da bom brez nehanja na-te mi-

slil, noč in dan tvoje grenko terpljenje
premišljeval in svoje grehe objokoval.
O Jezus! s kruhom tvojega terpljenja
hočem nasitovati svojo dušo, in moje
oči bodo vselej solze točile nad mojimi
pregrehami.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili
se nas!

S pertom Veronika
Obriše Jezusa,
Spomin zato ji da
Terpljenja britkega.

7. štacijon.

Jezus pade drugič pod križem.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
 O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, kako Jezus, tvoj Bog in tvoj Gospod, zopet na zemlji leži, ves oslavljen od velike bolečine, utrujen in zaničevan od sovražnikov. Premisli, da je tvoja prevzetnost Jezusa poterla, in ga na zemljo vergla, ker je prenesti ne more. Oh, zapusti svojo ošabnost, ne bodi več tako napuhnen. Spokori se in skleni ponižnejši biti. Reci s skesanim srcem :

O prečastitljivi Jezus! akoravno vidim, da na zemlji pod težo križa ležiš, vender te molim in častim, kakor svojega mogočnega, večnega Boga. Prosim te, poteri moj napuh; vzemi iz mojega serca vso ošabnost, da bom spoznal svojo nečimernost, da bom vse zasramovanja sprejemal s tolikanj tebi ljubo ponižnostjo da bom potem tudi s teboj povikšan v nebeškem kraljestvu.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Slabosti ves prevzet,
Pod križem pade spet;
O jenjaj, grešni svet!
Ponavljaj' greh preklet'.

8. štacijon.

Jezus tolaži jeruzalemske žene.

- V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
 O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli v svojem serci, kolikanj ti je vender treba jokati in žalovati. Pervič, ker tvoj ljubeznjivi Jezus toliko zavoljo tebe terpi; drugič, sam nad seboj, ker si tako nehvaležen in ga ne nehaš žaliti. Kako moreš, premišljevaje njegove grozovite bolečine, še terdovraten ostati! Poglej, kako milostljivega se Jezus revnim jeruzalemskim ženam skazuje! Zaupaj tedaj vanj in zdihni s srcem:

O ljubeznjivi Jezus! oh! kako je to, da se moje serce ne raztopi v solzah velike žalosti? Solze, oh Jezus! prosim, solze prave pokore in serčnega obžalovanja mi daj, da bom z objokanimi očmi in s skesanim srcem zadobil tisto milost, katero si ubogim ženam skazal. Oh, Jezus! ne obračaj od mene svojih milostljivih oči. Poglej me ubozega grešnika, da bom tudi jaz ves potolažen na zadnjo uro te viditi mogel.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Usmiljene žené!
Ne jokajte za mé!
Točite za-se lé
Spokornih serec solzé!

9. štacijon.

Jezus pade tretjič pod križem.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
 O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Oh! s kako veliko bolečino je Jezus že tretjič pod križem padel! Premisli: Jezusa, krotko, nedolžno ovčico, Judje, neverniki kakor stekli volkovi tepó, sujejo, sem ter tje po terdih kamnih vlačijo! O nesrečni greh, ki samega Sinú Božjega tako grozovito terpinčiš! O grešnik! ni morebiti tvoj ves poterti in kervavi včlovečeni Bog vreden tvojih solz? Oh, reci tedaj ves objokan:

O vsegamogočni Bog! ki nebo in zemljo z enim perstom deržiš, kdo te je tako neusmiljeno vergel? Oh! noben drugi ne, kakor moja pregreha, v katero sem tolikrat zopet padel. Moja hudoba ni jenjala grešiti, in zato se je množilo tvoje terpljenje. Toda poglej, o Jezus! pred teboj zdaj klečim s skesanim srcem, in terdno sklenem, svoji hudobiji konec storiti. Z objokanimi očmi ti terdno in zvesto obljubim: Nikdar več nočem grešiti; o Bog! nikdar več, nikdar več ne.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Oh, Jezus omedli,
Pod križem spet leži;
Naj vender se zbudi,
Kdor še v pregrehah spi.

10. štacijon.

Jezusa slečejo in mu želča piti dajo.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, o duša! kako Jezusu, ki je po svojem životu ves ranjen in stopen, še grenkega želča piti dajo. Poglej, kako on tvojo nesramožljivost, nespodobno obnašanje in nečimernost v obleki s svojo nagoto plačuje, z želčem pa tvojo požrešnost. Ali moreš svojega Jezusa brez milovanja pogledati? Oh, verzi se k nogam svojemu Jezusu in reci:

O žalostni Jezus! kako velik razloček je med teboj in med menoj! Ti si ves ranjen, poln grenkosti, in ves s kervijo oblit; jaz pa ves nečimern, poln sladnosti in veselja, ali saj tak želim biti. Oh! jaz nisem na pravem potu. O Jezus! pelji me ti na pravo stezo. Stori, da mi bodo vse sladnosti tega sveta grenke in zoperne, da bom namesto njih želel tvoje terpljenje občutiti; in da tako vreden postanem s teboj večno veselje uživati.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Ko pride na goró,
Ga slečejo gerdó,
Pijačo mu dajo,
Ostudno in grenko.

11. štacijon.

Jezusa na križ pribijajo.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli neizrečeno bolečino, ktero je občutil dobrotljivi Jezus, kadar so mu rabeljni ude, kite in žile z žebli prebodli. O, kako je to, da tvoje serce kar žalosti ne počí, ker vidiš, da tvoji grehi tako neusmiljeno moré tvojega Zveličarja? Saj zdaj toči solze, obžaluj svoje grehe in reci:

O dobrotljivi, zavoljo mene križani
 Jezus! vlij v moje serce strah in ljube-
 zen do tebe! In, ker so moji grehi tisti
 žebli, ki so tebe na križ pribili, stori s
 svojo gnado, da bodo vse moje hude želje
 in občutki na tvoj križ nabiti in tamkaj
 umorjeni, da bom v življenji in ob smerti
 s teboj križan, tudi s teboj v nebesih
 večno kraljevati zamogel.

Oče naš. Česena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili
 se nas!

Na križ ga položé,
 Razpnó roké, nogé,
 Žebli mu zdaj nové
 Še rane naredé.

12. štacijon.

Jezus umerje na križi.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Odpri tukaj oči in premišljuj svojega na križ pribitega Jezusa. Poglej vse blede obličje Božje. Poslušaj kako prosi odpušenja tistim, kateri ga križajo in žaliyo. Razbojniku obljubi nebeško kraljestvo, svojo Mater izroči Janezu, svojo dušo priporoči nebeškemu Očetu; poslednjič pa umerje z nagnjeno glavo. Tedaj je moj Jezus umerl! Res umerl je na križi in zavoljo mene. O duša moja! kaj boš zdaj počela? Oh, ne hodi proč, ako ne s ponižnim in skesanim srcem. Objemi križ in zdihni k Jezusu:

O moj ljubeznjivi Zveličar! vem in spoznam, da so moji grehi tisti rabeljni, kateri so tebe tako neusmiljeno umorili. Nobene gnade nisem vreden, ker sem tebe križal. Pa kako veliko veselje in upanje občuti moja duša, kadar te slišim tudi za tiste prositi, kateri so te križali. Kaj hočem tedaj za-te storiti, ko si ti toliko za-me storil? Pogledj, o Jezus! pripravljen sem in voljan, vsim odpustiti, kateri so me kdaj razžalili. Res, moj Bog! zavoljo tvoje ljubezni odpustim vsim, iz serca jih objamem, in jim želim vse dobro. In tako tudi upam ob svoji smertni uri slišati vesele besede tvoje: „Še danes boš z menoj v raji“.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Na križi tam visí,
Oh, sveta teče Kri!
Za grehe vsih ljudi
Zveličar smert stori.

13. štacijon.

Jezusa s križa snamejo in ga Mariji v naročje položé!

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, kako oster je bil meč, ki je prebodel serce žalostne Matere, ko je svojega mertvega Sina v naročje vzela. Vidila ga je vsega ranjenega in kervavega. O kakšno žalost in bolečino je ona takrat v svojem sercu čutila! Kteri meč pa je bil tako oster, ki je prebodel njeno serce! Oh, greh je bil, kateri je Jezusu življenje vzel in Marijno serce tako močno ranil. Objokuj tedaj ta gro-

zoviti greh. Skleni svoje solze s solzami svoje žalostne Matere, in zdihni k nji tako:

O Kraljica vsih mučenikov! kdaj bom vreden, da bi prav zapopadel tvojo žalost in bolečino? Kdaj bom zadobil gnado, tvojo žalost v svojem sercu nositi in s teboj terpeti! O vélika Gospa! sprosi mi, da bom noč in dan žaloval nad svojimi grehi, kateri so tebi tako žalost napravili; da bom ves skesan in spokorjen v zaupanji in ljubezni do tebe umerl in po smerti s teboj večno živel.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Marija! k teb' hitim,
Tvoj'ga Sinú častim;
Z vama, dokler živim,
Rad jokam in terpim.

14. štacijon.

Jezusa v grob položé.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
 O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli tukaj žalovanje, zdihovanje in jokanje Magdalene, Janeza in drugih pobožnih duš, ko jim je bil Jezus odvzet in v grob položen. Zlasti pa si v serce vtisni težavo in grenko žalost Marije, njegove Matere, ko je iz svojega naročja ljubeznjivega Sina dala. Premišljevaje njeno tedanjo žalost in njeno terpljenje

se moraš res sramovati, da si pri obiskovanji tega križevega pota tako malo milovanja občutil. Oh, zbudi moje serce saj zdaj pri zadnjem štacijonu. Poljubi s častjo kamen svetega groba; položi v duhu vanj serce, in reci svojemu mertvemu Jezusu:

O usmiljeni Jezus! kateri si po takem kervavem potu šel iz ljubezni do mene, častim te v grob položenega in te molim. Oh, v svojem serci te serčno želim zapertega imeti, da bi s teboj sklenjen, po tem križevem potu k novemu življenju vstal, in se v tvoji gnadi iz tega sveta ločiti mogel. Po zasluženji tvojega terpljenja, ktero sem premišljeval, mi dodeli, da bo na zadnjo uro tvoje sveto Rešnje Telo moja popotnica, da bodo moje zadnje besede: Jezus! Marija! Jožef! in da svoje zadnje zdihovalje sklenem s tistim zdihovaljem, s katerim si ti na svetem križi svojo sveto dušo zdihtnil. Daj mi z živo vero, s terdnim zaupanjem

in z gorečo ljubeznijo s teboj in zavoljo tebe umreti, in potlej s teboj na večne čase živeti. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Za naš greh mertvega
Molimo Jezusa,
In položimo ga
V grob svojega serca!

M o l i t e v.

Nebeški Oče, večni Bog! po tisti ljubezni, s katero si svojega Sina Jezusa Kristusa zavoljo mene na svet poslal, in s katero je on po svojem britkem terpljenji in grenki smerti mene odrešil, ti darujem ta sveti križev pot, katerega sem s tvojo gnado opravil. Vzemi to pobožno opravilo k povikšanju svoje časti, v za-

hvalo za vse meni in drugim podeljene gnade, za odpušenje grehov vsega sveta, za pomoč revnim dušam v vicah; zlasti pa, za ktere sem v začetku prosil. O milostljivi nebeški Oče! poglej na obličje Kristusa, svojega Sina, usliši glas njegove svete Kervi, in bodi milostljiv meni ubogemu grešniku. Amen.

Hvaljen bodi naš križani Zveličar Jezus Kristus, in njegova žalostna Mati Marija!

O Jezus! hvala zdej
Ti bodi in vselej;
Skoz' svojo smert nam daj!
Te ljubit' vekomaj!

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,
Bog Sin, Odrešenik svetá,
Bog sveti Duh,
Sveta Trojica, en sam Bog,

}
usmili
se nas!

Sveta Marija,
Sveta Mati Božja,
Sveta devic Devica,
Mati Kristusova,
Mati milosti Božje,
Mati prečista,
Mati brez madeža,

} za nas Boga

} prosi!

Mati nedolžna,
 Mati presveta,
 Mati ljubeznjiva,
 Mati prečudna,
 Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna.
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti Božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Turn kralja Davida,
 Turn slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja mirú in sprave,
 Vrata nebeške,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališe grešnikov,

za nas Boga
 prosi!

Tolažnica žalostnih,	}	za nas Boga prosi!
Pomoč kristjanov,		
Kraljica angelov,		
Kraljica očakov,		
Kraljica prerokov,		
Kraljica apostelnov,		
Kraljica mučenikov,		
Kraljica spoznovavcev,		
Kraljica devic,		
*Kraljica vseh svetnikov,	}	
Kraljica brez madeža iz- virnega greha spočeta,		

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ;
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš i t. d. Češena Marija i. t. d.

Molitve.

1. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog! kteri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. (Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.)

2. K sveti Devici Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica! ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vseh nevarnost. O častitljiva in blažena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog! da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej Device sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

Češena Kraljica.

Češena bodi, Kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češena! K tebi vpijemo zapušeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj, naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas; in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad tvojega Telesa: o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Vsegamogočni, večni Bog! ki si dušo in telo častite Device Matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti

zaslužila, s pomočjo svetega Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smerti rešeni.

3. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, kterega je postavil Gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Naj nam, prosimo, Gospod! zasluženje ženina tvoje presvete Matere Marije pomaga, da, kar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

4. Za vse potrebe.

Gospod! ponižno te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezi, in ohrani po prošnjah svoje izvoljene Matere ljube Device Marije in vseh svojih svetnikov nas svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pohištvo v vsi svetosti;

očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatle od hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi; dodeli nam mir in zdravje, odverni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude želje; daj nam zdravo vreme in dobro letino, skaži milost našim prijatlom in neprijatlom, in obvaruj to duhovnijo z vsemi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsem vernim kristjanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse keršansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas!
O. Amen.

Oče naš i. t. d. Češena si Marija
i. t. d. (Petkrat)

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,

Bog Sin, Odrešenik svetá,

Bog sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Sv. Marija,

Sv. Mati Božja,

Sv. devic Devica,

Sv. Mihael,

Sv. Gabriel,

Sv. Rafael,

}
usmili se
nas!

} za nas Boga prosi!

Vsi sveti angeli in arhangeli, za nas
Boga prosite!

Vse svete verste zveličanih duhov, za
nas Boga prosite!

Sv. Janez Kerstnik, za nas Boga prosi!

Sv. Jožef, za nas Boga prosi!

Vsi sveti očaki in preroki, za nas Boga
prosite!

Sv. Peter,
Sv. Pavel,
Sv. Andrej,
Sv. Jakob,
Sv. Janez,
Sv. Tomaž,
Sv. Jakob,
Sv. Filip,
Sv. Jernej,
Sv. Matevž,
Sv. Simon,
Sv. Tadej,
Sv. Matija,
Sv. Barnaba,
Sv. Lukež,
Sv. Marka,

za nas Boga prosi!

Vsi sveti aposteljni in evangelisti, za nas
Boga prosite!

Vsi sveti učenci Gospodovi, za nas Boga
prosite!

Vsi sveti nedolžni otroci, za nas Boga
prosite!

Sv. Štefan,
Sv. Lavrencij,
Sv. Vincencij,

za nas Boga prosi!

Sv. Fabijan in Sebastijan,	}	za nas Boga prosita!
Sv. Janez in Pavel,		
Sv. Kozma in Damijan,		
Sv. Gervazi in Protazi,		

Vsi sveti mučeniki, za nas Boga prosite!

Sv. Silvester,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Gregorij,		
Sv. Ambrož,		
Sv. Avguštin,		
Sv. Jeronim,		
Sv. Martin,		
Sv. Nikolaj,		

Vsi sveti škofje in spoznovavci, za nas
Boga prosite!

Vsi sveti učenički, za nas Boga prosite!

Sv. Anton,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Benedikt,		
Sv. Bernard,		
Sv. Dominik,		
Sv. Frančišek,		

Vsi sveti mašniki in leviti, za nas Boga
prositi!

Vsi sveti menihi in pušavniki, za nas
Boga prositi!

Sv. Marija Magdalena,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Agata,		
Sv. Lucija,		

Sv. Neža,
 Sv. Cecilija,
 Sv. Katarina,
 Sv. Anastazija,

za nas Boga prosi!

Vse svete device in vdove, za nas Boga prosite!

Vsi svetniki in svetnice Božje, za nas Boga prosite!

Bodi nam milostljiv; zanesi nam, o Gospod!

Bodi nam milostljiv; usliši nas, o Gospod!

Vsega hudega,

Vsega greha,

Svoje jeze,

Nagle in neprevidene smerti,

Skušnjav hudičevih,

Jeze, sovraštva in vse hude volje,

Duhá nečistosti,

Treska in hudega vremena,

Šibe potresa,

Kuge, lakote in vojske,

Večne smerti,

S skrivnostjo svojega sv. včlovečenja,

S svojim prihodom,

S svojim rojstvom,

S svojim kerstom in svetim postom,

S svojim križem in terpljenjem,

reši nas, o Gospod!

S svojo smertjo in svojim pokopom, S svojim svetim vstajenjem, S svojim čudovitnim vnebohodom, S prihodom Tolažnika sv. Duha, V dan sodbe, Mi grešniki, Da nam zanesi, Da nam odpústi, Da nas k pravi pokori pripelji, Da svojo sveto cerkev vlada in ohrani, Da pastirja apostoljskega in vse cerkvene stanove v svoji sveti veri ohrani, Da sovražnike svete cerkve ponižaj, Da našega cesarja obvaruj, Da keršanskim kraljem in oblastnikom mir in pravo enovoljnost daruj, Da vsemu keršanskemu ljudstvu mir in edinost dodeli, Da nas vse v svoji sveti službi potrdi in ohrani, Da naše misli k nebeškim željam povzdigni, Da vsim našim dobrotnikom večne dari dodeli, Da duše naše in naših bratov, bližnjih in dobrotnikov večnega pogubljenja reši,	} reši nas, o Gospod!
prosimo te, sliši nas!	

Da sad zemlji daj in ohrani, Da vsem vernim dušam večni po- koj dodeli, Da nas usliši, Sin Božji,	}	prosimo te, sliši nas!
---	---	---------------------------

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemlješ;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemlješ;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemlješ;
 usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!
Kriste, usliši nas!
Gospod, usmili se nas!
Kriste, usmili se nas!
Gospod, usmili se nas!

Oče naš (i. t. d. tiho.)
V. In nas ne vpelji v skušnjava.
O. Temuč reši nas hudega. Amen.

Molitve.

1. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.
O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog! kteri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja za-

pustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. (Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.)

Za odvernjenje vseh nadlog in nevarnost.

Vsegamogočni, večni Bog, nebeški Oče! poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vseh vernih kristjanov, za ktere se je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago Kri na lesu svetega Križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odverni, milostljivi Oče! zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, kugo, lakoto, dragino, boleznj in žalostne revne čase.

Vsegamogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga po potu večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel, in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vladar vsih vernih! glej milostljivo na svojega služabnika na-

šega škofa I., ki si ga pastirja naši škofiji postavil; dodeli mu, da tistim, čez ktere je postavljen, z besedo in z djanjem k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varh vseh kraljestev, dodeli svojemu služabniku, našemu cesarju I., spoznati in častiti tvojo moč, s katero se sovražnik premaga, da bo, ker je iz tvoje volje cesar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in poterdi v vsem dobrem duhovske in deželske oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar more k tvoji Božji časti, k našemu zveličanju in k miru in sreči vsega keršanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi, za svoje prijatle in neprijatle, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mertve.

Vsegamogočni, večni Bog! ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vseh, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da vsi, za ktere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že s sveta ločili,

na prošnje vseh tvojih svetnikov, od tvoje dobrote odpušenje vseh svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog mirú! pravo edinost v veri brez vsega razdertja in ločitve. Preoberni naše serca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Vžgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo kakor tvoji pokorni otroci v življenji in v smerti prijetni in dopadljivi.

Tebi, o Gospod! bodi vedno priporočeno vse naše djanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smert. Daj nam tvojo milost tukaj uživati in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselji in zveličanji hvalili in molili. To nam dodeli, o Gospod nebeški Oče! po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in Odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinstvi svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas!

O. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. (Petkrat.)

Nektere molitve in dobre dela, s kterimi se lahko odpustki zadobijo.

(Iz bukev: »Vedno češenje«.)

Opomba. Rimski papeži tirjajo, da se molitvice, za ktere so odpustke dodelili, pobožno in s skesanim srcem molijo.

Zvezdica * konec molitvice pomeni, da se odpustek tudi dušam v vicah obrniti zamore.

Besede: „ob mescu popolnoma“ pomenijo, da kdor molitvico celi mesec moli, saj po enkrat na dan in sv. Zakramente vredno prejme, zadobi popolnoma odpustek, če tudi sicer moli, kar se k zadobljenju odpustkov navadno tirja.

Kdor vsaki dan le nekoliko časa oberne za te molitve, o kako veliko odpustkov se lahko vdeleži!

1. Kdor obudi tri Božje čednosti: Vero, upanje in ljubezen, zadobi vselej 8 let 135 dni odpustka.* — (ob mescu popolnoma)*.

2. Za molitev: „Naj se zgodi vselej naj pravičniji, naj častitljivši, naj ljubeznjivši volja Božja, in naj ji bo čast in slava v vsih rečeh“. 100 dni enkrat na dan*.

3. Za molitev: „Svet, svet, svet je Gospod vojskinih trum; vsa zemlja je polna tvoje slave! Čast bodi Bogu Očetu, Sinu in sv. Duhu!“ 100 dni enkrat na dan*. In trikrat na teden po 300 dni*.

4. „Nebeški Oče! darujem ti predrago Kri Jezusa Kristusa v zadostenje za svoje grehe, in za potrebe sv. cerkve!“ 100 dni vselej.

5. „Jezus! Marija!“ 25 dni vselej; ob smertni uri popolnoma odpustek.

6. „Bodi češen in hvaljen vsaki čas naj svetejši in Božji Zakrament!“ — Med povzdigovanjem 100 dni*; — ob mescu popolnoma. — Drugekrati po 100 dni. — Veliki četrtek in potem 8 dni, če se moli trikrat: po 300 dni.

7. Pred podobo Jezusovega sladkega serca: „O moj ljubeznjivi Jezus! Jaz I. ti darujem svoje serce, da ti skažem svojo hvaležnost, in da zadostim za svoje grehe, in se ti vsega popolnoma darujem, in s pomočjo tvoje gnade sklenem, za naprej ne več grešiti“. 100 dni vsaki dan*; ob mescu popolnoma.

8. „Jezus, Marija, Jožef! darujem vam svoje serce in svojo dušo“. — „Je-

zus, Marija, Jožef! stojte mi na strani v mojih smertnih težavah!“ — „Jezus, Marija, Jožef! naj z vami spravljen umerjem!“ 300 dni vselej. — 100 dni za vsaki zdihljnej posebej.

9. „Usmili se me, o Jezus!“ 100 dni vselej.

10. „Češeno bodi sveto in neomažežano spočetje prečiste Device Marije!“ 100 dni.

11. „O brez madeža spočeta Devica Marija, prosi za nas Očeta, čigar Sina si od svetega Duha spočetega svetu rodila!“ 100 dni vselej.

12. „O Marija! brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo!“ 100 dni.

13. „Angelj Božji, ki si moj varh, mene tebi izročenega po zgornji milosti danes razsvetluj, varuj, vodi in vladaj. Amen“. 100 dni*; ob mescu popolnoma.

14. Moli za umirajoče 3 Očenaše v čast terpljenja in smertnih težav Jezusa Kristusa, in tri Češena si Marije v čast Marijnih britkost, ktere je občutila pri smertnih težavah Jezusovih. 300 dni vselej*; ob mescu popolnoma.

15. Oče naš, Češena si Marija, in besede: „Sv. Frančišk Ksaveri, prosi za nas!“ 100 dni* — za ude bratovšine za razširjanje sv. vere.

Za vsako drugo dobro delo, ki se v namen misijonov stori: 100 dni.

16. V čast Marijnih žalost sedem Češena si Marij, in vselej zdihljaj: „O Marija, sveta Mati, sprosi mi gnado, da si vtisnem v svoje serce rane svojega Zveličarja!“ 300 dni*; — ob mescu popolnoma.

17. Kdor se prikloni, kadar moli: „Čast bodi Bogu Očetu“ i. t. d. 30 dni.

18. Če se podoba sv. Križa pobožno poljubi: 1 leto.

19. Če se moli molitev sv. Bernarda: „Spomni se, o Devica“ i. t. d. 300 dni vselej.

20. Če se moli pesem: „Pridi sveti Duh!“ 100 dni vselej. 300 dni o binkoštih in v osmini*; ob mescu popolnoma.

21. Kdor moli rožni venec sv. Brigite: od vsacega zerna 100 dni*; ob mescu popolnoma, in še druge odpustke.

22. Če se moli pred podobo sv. Jezusovega serca, ki je očitno izpostavljena v češenje: 8 let 135 dni.

23. Za lavretanske litanije 300 dni vselej; popolnoma ob petih Marijnih poglavitnih praznikih.

24. Za: Čast bodi Bogu i. t. d. zjutraj, opoldne, zvečer v zahvalo sv. Trojici za gnade, ktere je dodelila Mariji prečisti Devici: 300 dni*; ob mescu popolnoma; vselej po 100 dni.

25. V zadostenje za nečast, ki se dela Mariji Devici in svetnikom, moli: „Češena bodi Kraljica!“ i. t. d.; zvečer: „Pod tvojo pomoč“ i. t. d. in zraven tega: „Dovoli, o sveta Devica! da prepevam tvojo čast. Češen bodi Bog v svojih svetnikih in v vsih svojih delih. Amen. 100 dni za en teden 8 let 135 dni, za dva mesca popolnoma.

26. Če se moli zvečer psalm: „Iz globočine“ i. t. d. in se pristavi: „Bog jim daj večni mir in pokoj“ i. t. d.; kdor tega ne zna, naj moli Oče naš in „Bog jim daj večni mir“ i. t. d. 100 dni*.

27. Litanije za srečno smert: 100 dni*.

28. Angeljsko češenje: 100 dni; ob mescu popolnoma.

29. Kdor pol ali saj četert ure premišljuje, in sicer celi mesec, dobi popolnoma odpustek.

30. Kdor pred svetim Rešnjim Telesom poklekne: 260 dni.

31. Vsaki dan Marijnega mesca (majnika) 300 dni*; ob mescu popolnoma, kdor Marijo očitno ali pa tudi domá na tihem častí.

Posebni odpustki za ude bratovšine Matere Božje.

1. Za spraševanje vesti zvečer: 7 let*.
2. Kdor gre ob delavnikih k sv. maši: 7 let*.
3. Kdor ubozega bolnika obiše: 7 let*.
4. Kdor gre v kako pobožno zbirališe, ali k službi Božji, k pridigi ali kakemu duhovnemu govoru: 7 let*.
5. Kdor moli za koga, ki je v smertnih težavah, ali kadar mu zadnjo uro zvoni: 7 let*.
6. Za spravo med sovražniki: 7 let*.
7. Kolikorkrat svoj sklep ponoviš: 40 dni.

Veliko duhovnega dobička ima, kdor škapulir nosi, ali če ima pri sebi rožni venec, ali podobo križanega Jezusa, ali kako blagoslovljeno svetinjo; ali če je ud kake od cerkve poterjene bratovšine. — 60 dni odpustka imajo udje bratovšine vednega češenja sv. Rešnjega Telesa vsaki dan za vsako dobro delo.

Svete pesmi.

Mašne.

I.

Kirie.

Pred Bogom pokleknimo,
 Povzdignimo serce:
 V nebesa zdaj pošljimo
 Vse misli in želje.
 Ta dar presvete maše
 Sprejmi od nas, o Bog!
 Naj zbriše grehe naše,
 Naj varje nas nadlog.

Mi grešniki spoznamo,
 Žalili smo Boga,
 O težko vest imamo,
 Pokoja nam ne da,
 Marija, vsi svetniki,
 Pomoči pros'mo vas;
 Smo grešniki veliki,
 O Kriste, usmil' se nas!

Gloria.

Bogu bod' čast in hvala!
 Na zemlji mir ljudem;
 K' je milost Božja dala
 Rešenje vsem stvarem.
 Bog! hvalo ti pojemo,
 Prišel si greh odvzet:
 Ti slavo, čast dajemo;
 Ti sam, o Bog! si svet.

Evangelii.

Bog sam nam oznanuje
 V življenje srečno pot,
 Temoto razsvetljuje,
 Nas varje grešnih zmot.
 Kristjani, poslušajmo,
 Kaj Jezus nas uči;
 Po njem se vsi ravnajmo,
 On zglede nam delí!

Darovanje.

Sprejmi Bog, Oče večni!
 Za nas prečisti dar
 Ga grešniki nesrečni
 Damo na tvoj altar
 Za svoje hudobije,
 In celega sveta;
 Naj nam jih čisto zmiije,
 Nam tvojo milost da.
 V ponižnosti pošljimo
 Ta sveti dar v nebo,

Gospod Boga prosimo,
 Da mu prijeten bo.
 Da naj mu bo češenje,
 V zahvalo ino čast,
 Nam vernim pa v življenje,
 In sveti cerkvi v rast.

S a n k t u s.

Svet, svet, svet Bog nebeški,
 Oblast imaš čez vse!
 Ves svet in rod človeški
 Ti hvalo, čast daje.
 Naj vedno hvaljen bode,
 Češen povikševan,
 Odrešit vse narode
 Od Boga nam poslan!

P o p o v z d i g o v a n j i.

O angelji, hitite,
 In pridite z nebes!
 Z nam' sveti kruh molite,
 Nič več kruh, Bog je res.
 Počutkom vsim telesa,
 Je Jezus tukaj skrit,
 Da b' skoraj šli v nebesa
 Ga gledat in častit!

Z a v ž i v a n j e.

Moj Jezus! tebe vžiti
 Iz serca zaželim;
 Pa k teb' ne morem priti,
 Ker tolikrat grešim.

Operi dušo mojo,
 Slabosti njene veš;
 Pokaži milost svojo,
 Da v duhu v mene greš.

Konec.

Svet dar smo dokončali,
 Odpeli čast Bogú;
 Očetu darovali
 Njegovega Sinú.
 Mertvim in živim sprava
 Za grebe naj bo to;
 Naj nam bo vsem zastava,
 Da pridemo v nebo.

II.

Kirie.

Bog, pred tvojim veličastvom
 Molimo iz praha te,
 S svoje milosti bogastvom
 Se ozri v nas grešnike.
 Dar ta naš ti naj dopade,
 Jagnje je brez madeža:
 Jezus, vir nebeške gnade,
 Ki odjemlje greh svetá.

Gloria.

Čast Bogu na visokosti!
 Sveto je njegovo ime;

Po stvarjenja širokosti
 Naj ga vse stvari časté,
 Bodi hvaljen! bodi moljen!
 Večni, trojedini Bog!
 V tvojo večno čast odvoljen,
 Naj ti služi zemlje krog.

E v a n g e l i.

Evangelij je resnica,
 Varuje nas grešnih zmot,
 Nam je luč, nam je vodnica
 Skoz življenja temno pot.
 Nauk večnega življenja
 Ti, o Jezus! sam imaš!
 Luč modrosti, razsvetljenja,
 Učenik, nam vernim daš.

O f e r t o r i.

Večni Oče vse dobrote!
 Mil' poglej na ta altar,
 Za brezkončne grehov zmote
 Ti damo prijeten dar.
 Svet'ga kruha ino vina
 Dar ponižno darovan,
 To je blagor tvoj'ga Sina
 Za žive in mertve dan.

S a n k t u s.

Z angelji na glas pojemo
 Sveto pesem, o Gospod!
 Vse češenje ti dajemo:
 Svet, svet, svet, Bog Sabaot!

Da b' za tvojo čast se vnéli,
 Nam, o Bog, dobrotljiv daj!
 Bomo tvojo hvalo péli
 Tu in tam, na vekomaj.

B e n e d i k t u s.

Bodi moljeno, češeno
 Rešnje Jezusa Telo!
 Nam v zveličanje rojeno,
 In na križu dar'vano.
 Bodi moljena, častita
 Jezusova rešnja Kri,
 Ki za naš greh si prelita,
 In za grehe vsih ljudi.

A g n u s D e i.

Mili Jezus, Božje Jagnje!
 Nosiš grešnikov dolgé,
 Naj se tvoja milost nagne,
 Svoj svet mir mi daj v sercé:
 Da se sklenem z vernim duhom
 V Zakramentu zdaj s teboj;
 Poživljen z nebeškim kruhom
 Bodem živ in mertev tvoj.

I t e m i s a e s t.

Žegnaj, Bog nas trojedini,
 Z močno, milostno rokó,
 V greha in skušnjav dolini
 Varuj nas nesreče z njo.

S svojo milostjo ostani
 Vselej, o Gospod! pri nas;
 Kon'c življenja nas ohrani,
 Nam odkri svoj svet' obraz.

III.

Kirie.

Pred stolom tvoje milosti
 Tvoj verni ljud kleči:
 In tebe, Bog, v ponižnosti
 Svoj'ga serca časti.
 Stor' milost tem, kater' želé
 V solzah oprat' lastne dolgé.
 Odpusti Oče grešnikom,
 In skaži se dobrotljiv nam,
 Dobrot — ljiv — nam,
 Dobrotljiv skaži se nam.

Gloria.

Čast bod' na visokosti
 Bogu na vekomej,
 In mir po širokosti
 Na zemlji bod' vselej.
 V ponižnosti pojemo
 Teb' hvalo, trojni Bog!
 Od tebe le prejmemo
 Rešenje iz nadlog.

Evangelij.

Iz tvojih ust izide
 Svet' evangelium,
 Na dno letó se snide
 Vsih kristjanov um;
 Modrost nas sama viža,
 Resnica nas uči:
 Kdor se pod njo poniža,
 Ta srečno prav živi.

Kredo.

Gospod, pred tabo s trepetanjem
 Te tvoja verna stvar spozna!
 In verje z živim spoštovanjem
 Na tebe pravega Boga:
 Tud' verje v tvoj'ga ljub'ga Sina,
 Spočet'ga od svetega Duha,
 Ko Jesova ga korenina
 V deviškem cvetju je scvetla.

Darovanje.

Tvoj mašnik zdaj daruje,
 Gospod, leté dari:
 Z njim tud' tvoj ljud zdihuje,
 In s srcem kvišk' puhtí.
 Čist kruh je ino vino
 Za grehe naše dar,
 K tvoj'ga Sina spominu
 Je obložen altar.

Vzem', Bog! le-tó dar'vanje,
 Dobrotljiv' Oče naš,

Omeči to zdih'vanje,
 Da nam spet gnado daš.
 Le smert in kri presveta
 Tvojga ljub'ga Sinu
 Nam da up, da bo vzeta
 Ta prošnja gor' v nebo.

S a n k t u s.

Poj: Sveti, sveti, sveti
 Je Bog in naš Gospod,
 Z angelji pojte: Sveti
 Si ti, Bog Sabaot!
 V nebesih in na zemlji
 Vso hvalo, čast vselej
 Stvari, Bog! svojih jemlji
 Zdaj, in na vekomej.

P o p o v z d i g o v a n j i.

Poglej, o Oče, iz visokosti
 Ves milostljiv na ta altar,
 Ti na-nj postav'mo po dolžnosti
 Zdaj tebi dopadljivi dar;
 Ta dar je sam tvoj Sin edini,
 Iz zgolj ljubezni darovan:
 Za nas prisojen umornini
 Strašno na križu bil zaklan.

O b h a j i l o.

Gospod, jest nisem vreden,
 Da b' tebe dans zavžil,
 Al' reci, da bom vreden,
 Ter bodem zopet živ.

V duhu tebe prejeti
 Iz serca jest želim,
 Daj, Ženin naš presveti!
 Da gnado zadobim.

K o n e c.

Daritev smo končali,
 Ta dar je, Bog, tvoj Sin:
 Mi smo vsi skup spoznali
 Tvojih darov spomin.
 Skoz njega smo prejeli
 Rešenje 'z naših vez.
 Zdaj zadnjič nam dodeli
 Svoj žegen iz nebes.

IV.

Kirie.

Pred tabo na kolenih,
 O Bog, te molimo,
 In poljni želj ognjenih
 K tebi zdihujemo.
 Daritev svete maše
 Si daj, o Bog, dopast',
 In zdihtovanje naše
 Povikšaj tvojo čast!

Telo je to, vzemite,
 Telo in moja Kri;

Nikdar ne pozabite,
 Kaj Jezus vam storí.
 Za vas on hoče umreti
 (O človek, pomni to!),
 Da dá ljudem živeti,
 Da jim odpre nebó.

Gloria.

Čast, hvala in hvaležnost
 Je tvoja b'la in bo:
 Nepokoj in betežnost,
 O Bog! odverni jo.
 Daj nam mirú in tebe,
 Bog! vedno deržat' se;
 V teb' iskati tebe;
 Vesel' častiti te.

Evangelii.

'z ust Božjih se iz-haja
 Svet evangelijum,
 V serce se nam vsaja,
 Nam razsvetljuje um,
 Bog govori, Bog večin,
 Pri Bogu ni laží,
 O srečin, trikrat srečin,
 Katér se ga derží.

Kredo.

Bog Oče, mi spoznamo,
 Da vse je tvoja stvar,
 Kar je in kar imamo,
 Dobrote tvoje dar;

Od tebe, Oče ide
 Sin rojstva večnega,
 Spočetje njega pride
 Od Duha svetega.

Sosesko keršenikov
 Al' cerkev vérjemo,
 Tud' občestvo svetnikov,
 Zedinstvo v en' telo.
 Tud' grehov odpušenje
 Na temu svetu zdaj,
 Života res vstajenje,
 Po tem pa sveti raj.

Darovanje.

Naj, Bog, dopade tebi,
 Kar ti darujemo;
 S'cer kruh je sam na sebi
 In vino zgolj samó;
 Pa 'z kruha in iz vina
 Bo kmalo, kar zdaj ni,
 Edin'ga tvoj'ga Sina
 Telo in prava Kri.

To naše darovanje,
 O Bog! ne zverzi ga;
 Vse misli in vse djanje,
 Vse serca, v dar jih ná!
 O daj, da bomo zvesti
 Ti, Oče; v vsih rečeh,
 Odvzem' znad naše vesti
 Težilo vsih pregreh.

S a n k t u s.

Povzdignimo, kristjani,
 Vsi svojo pesem zdaj,
 Zapijmo skupej zbrani:
 Svet, svet na vekomaj!
 V nebesih in na zemlji
 Se vidi njega moč;
 Nevercem zmoto jemlji,
 O Bog! in uma noč!

P o p o v z d i g o v a n j i.

Molimo klečijoči
 Boga zakritega,
 Oko ga ne razloči,
 Pa vera znat' ga da.
 Zdaj tukaj brez pogleda,
 O Bog! te vidimo,
 Zadosti je beseda,
 Da tebe verjemo.

Z a v ž i v a n j e.

Vel'k čudež se odkriva,
 Vel'k čudež se godi,
 Gospod se zdaj vživa,
 Tud' vera ima oči.
 Podoba je s'cer vina,
 Podoba kruha vsa,
 Ne vid' se nič spremina,
 Telo in Kri je pa.

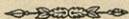
O srečin, kdor verjame,
 Da tukaj Jagnje je,

Katero nam odvzame
 Vsih grehov butare.
 Le to je jéd, to véra
 Kristjane poduči,
 Ljubezni je brez méra,
 Od ktere duh živi.

I t e M i s s a e s t.

Ker smo zdaj mašo sveto
 Spodobno slišali,
 Povz'mimo čast odpeto
 In hvalo z angelji.
 Dopade naj mu djanje
 Odpravljen'ga darú,
 Vir gnade bod' darvanje,
 In dolžna čast Bogu.

Deržimo pomoč' Božje
 Se skoz in skoz terdno,
 Le te naj nam orožje
 Pred vso hudobo bo.
 Brez greha daj nam stati
 Pred sodbo zadnji dan;
 Po angeljih nas zbrati,
 Na njega desno stran.

Od sv. rešnjega Telesa.

I.

Sion hvali rešenika
Svoj'ga kralja, učenika
(V veselih pesmih hval'),
Kar le moreš, dan ga sledenj,
Jezus je vse hvale vreden,
(Tvoje hvale bo premal').

Danes, Sion, čast napravi,
Ker se tu pred nas postavi
(Živi kruh, ki nas živi),
Kter'ga bratje dvanajsteri
Vžili pri zadnji večerji,
(V tega verjemo tud' mi).

Z enim glasom ga častimo,
Vsim ljudem ga oznamimo,
(Duh vesel naj gor puhti).
Jezus prvič svoje obhaja,
Cerkev to naznanje daja,
(Danes hvalo ponovi).

Na to mizo nov'ga kralja
Novo Jagnje se postavlja,
(Staro Jagnje gre na stran).
Jezus pride, staro mine
Sprej resnice senca zgine,
(Dolga noč odžene dan).

II.

Pridi molit, o kristjan!
 Od ljubezni svete vžgan,
 Kjer Jezus je v Zakramentu
 Iz ljubezni dan.

Tukaj so svete reči:
 Jezusa Telo in Kri;
 Duša, ktera njega vživa,
 Se ne pogubi.
 Bod' češen, Odrešenik!
 V nadlogah pomočnik,
 Svojim vernim, tebi zvestim
 Varh in učenik.

Posvečuj nas ti zares,
 Čudapolni kruh z nebes!
 Ti otmi nas vsih nevarnost
 Duš ino teles.

Spokorjenja daj solzé,
 Grehov zbriši nam dolgé;
 Vera, upanje, ljubezen
 Naj v nas goré.

Kadar umerje telo,
 Vzemi dušo ti v nebo,
 Da se bomo veselili
 Vekomaj s tebo.

III.

Sèm kristjani pritecite
 Polni vernega duhá,
 Na kolena pokleknite,
 Dol' pred našega Boga,
 Pod podobo je častito
 Tukaj Božje Jagnje skrito :
 Češen bodi vsaki čas
 Jezus, ki si odrešil nas !

Angelji in vsi svetniki,
 Dol' stopite na zemljó,
 Nam bodite pomočniki
 Rešnje prav častit' Teló.
 Z enim duhom ga hvalimo,
 Z enim glasom ga častimo :
 Češen bodi vsaki čas,
 Jezus, k' si odkupil nas !

Pamet je preslaba naša,
 Prav spoznati to skrivnost.
 Gnada Božja doprinaša,
 Kar ni naša v stan' slabost ;
 To je čista, žlahtna mana,
 Vernim dušam v hrano dana,
 Jagnje Božje je le-tam,
 Ki odjemlje grehe nam.

Grešniki, sem pritecite,
 Tu je milosti altár,
 Jezusa zvestó prosite,
 On bo vslišal svojo stvár,

Grenke solze prelivajte,
Svoje grehe obžal'vajte,
In prosite vsi Boga,
Da vam svojo gnado dá.

Vsak naj kliče: Bog daj meni
Gnado, da se spokorim,
Po pregrehi zapušeni
Tebe hvalim in častim;
Daj mi enkrat srečno vmreti
In doseči raj tvoj sveti,
S tabo bom se veselil,
Tebe hvalil in častil.

IV.

Praznika svetega
Dan's veselimo se,
Prav iz unetega
Serca naj hvala gre.
Staro preide naj,
Vse novo bodi zdaj,
Misli, djanje vsak prenavljaj.

Dansi praznujemo
Zadnje noči spomin,
Ker se spomnujemo,
Kako je Božji Sin
Svoje prijatle zbral,
Jagnje jim jesti dal,
S tem zapoved judov dostal.

Učenci zavživajo
 Velikonočno jed,
 Zadnjič dobivajo
 Rešnje Telo prejet'.
 Jesti jim ga daje,
 Pa razdeli se ne,
 Vsak posebej cel'ga prejme.

Kadar prejamejo
 Slabi njega Telo,
 Se ga navzamejo,
 Moč jim je prava to ;
 Kelih jim tud' 'zročí,
 Dá jim ga, in veli:
 Vsi ga pijte, moja je Kri.

Tak' je postavljeno
 Njega Telo za dar ;
 Dušam pripravljeno,
 Da ga zavživa stvar.
 Mašniki to storé
 Da od njega živé,
 In ga vrednim vernim delé.

Zdaj od nebeškega
 Kruha naš duh živí,
 'z kruha človeškega
 Se nam prav' Bog stori.
 Čudi se, o kristjan!
 Jezus je vsim jed dan,
 Bod' si reven in zanič'van.

Dansi te prosimo,
 Trojni, edini Bog!
 V sercih te nosimo,
 Vari nas vsih nadlog.
 Živi nas slabe zdaj,
 K tebi nam priti daj,
 In te vživat' na vekomaj.

V.

Jezik, poj skrivnost častito,
 Hvali Jezusa Telo,
 Sveto rešnjo Kri prelito,
 Ki je svet odkupljen z njo,
 Ker je s smertjo grozovito
 Rešil Jezus vso zemljó.

Sin Marije, čiste D'vice,
 Nam je grešnim rojen bil,
 Hodil, oznan'val resnice,
 Pot nebeško je učil;
 Iz ljubezni za ovčice
 Čudno sebe sam daril.

Zadnji večer prečastiti
 Preden sam v terpljenje gré,
 Vse zapov'di dopolniti
 Še z učenci jagnje jé;
 Dá se sam'ga sebe vžiti
 Čudno iz lastne roké.

'z kruha on, Meso, Beseda,
 Res meso z besedo st'ri,
 Ino vino kon'c obeda
 Spreoberne v svojo Kri;
 Kar oko nad tem ne ugleda,
 Živa vera nas uči.

Zakrament nar več' svetosti
 Počastimo iz serca:
 Vervajmo nové skrivnosti;
 Stara šega ne velja.
 Naj počutkom v njih slabosti
 Terdna vera vidit' da.

Bod' Bogu Očetu hvala,
 Tudi častimo Sinú,
 Kter'ga Kri nas je oprala,
 Slava Duhu svetemu;
 Večna čast se bo dajala
 Svet'mu trojnemu Bogu.

VI.

Razumeti kdo je v stani
 Čudo, ktero se godi?
 Živa vera nam oznani,
 Kar je skrito pred očmi:
 Pod podobo bel'ga kruha
 Je Zveličar naš zares:
 Mašnik moli, vzdigne duha,
 Ga pokliče iz nebes.

Vino njega Kri postane,
 Ktera zbriše grehe nam,
 Če le serca so mu udane,
 Odpusti on grešnikam.
 Na altarji se daruje
 Za dolge vsega sveta,
 Bog in človek skup kraljuje,
 Vred z Očetom vse nam da.

Truplu daje jesti, piti;
 Kar pa je še več, kot to,
 Naše duše nam nasiti
 S svojim Mesom in Kervjo.
 Toda skerbni bod'mo vedno,
 Da nam v smert ne bo ta jed:
 Da jo vžijemo le vredno,
 Prav se presodímo pred.

Na kolena se verzímo,
 Premišljujmo to skrivnost,
 S srcem, petjem ga častimo,
 Svéta nam je ta dolžnost.
 Naj bo hvaljen za dobrote,
 Ker neskončno ljubi nas;
 Se spoznamo grešne s'rote,
 Smo žalili ga vsak' čas.

Oh, kako smo vender srečni!
 Bog poniža sam se k nam!
 Premogočni, Stvarnik večni
 Se stvarém da vžiti tam!

Hrepenimo po kreposti,
 Ti pa, Jezus! moč nam daj,
 Da pri svoji preslabosti
 Tebe ljub'mo vekomaj.

VII.

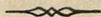
Bešnje vidimo Telo
 Pod podobo kruha tam;
 Jezus, živi Bog je to,
 Pravi sveta vera nam.
 'z raja je nebeškega
 Do rodú človeškega
 Sam prišel terpet, umret,
 Vsim nebesa nam odpret.

Po vstajenji svojem je
 Spet k Očetu šel v nebo;
 Pa ostal pri nas je še,
 Pustil svoje nam Telo,
 V Zakrament postavljeno,
 V dušno jed pripravljeno.
 Da je moč za slabe nas,
 In življenje vedni čas.

Sam prijazno govori:
 Prid'te k meni vsi ljudje!
 Vživajte Meso in Kri,
 Duše vaše da živé.
 Če ga vredno vživamo,
 V njem zares prebivamo,

Vzel nas k sebi v sveti raj
Bo Zveličar vekomaj.

Padi toraj pred altar,
In ponižaj se do tal,
Prôsi milost, revna stvar!
Da se t' bo sam sebe dal.
Iz stanu prerevnega,
Iz serca pohlevnega
Prôsi milo: o Gospod!
Bodi z mano ti povsod!

VIII.

Sveto rešnje Jezusa Telo!
V sveti Zakrament postavljeno,
V hrano dušno vsim ljudem pripravljeno,
Ki sladkost in moč ima,
Nam življenje večno dá:
Hvaljeno, češeno bode naj!
Ljubljeno in moljeno na vekomaj!

Vsemogočni, večni Bog je to!
Angelji pred njim trepečejo,
In pred njega tron na tla se mečejo;
Vsi svetniki ga časté
S strahom vsi nad njim stermé.
Molijo Gospoda vse stvari;
Oh, molimo ga ponižno tudi mi!

Ljubeznjivi Jezus naš je to!
 Na kolena predenj padimo,
 Vedno ga častiti zdaj se vadimo;
 Vsi prosimo usmiljenja
 Iz serca ponižnega,
 Da nam dá mogočni žegen svoj,
 Da na zadnje pelje nas v nebo seboj.

Pred sv. rešnjim Telesom.

I.

Tukaj, duša, se ponižaj
 Molit svoj'ga Jezusa.
 S terdno vero se približaj
 In sprejmi v ljubezni ga.
 Lej, v ljubezni svoji sveti
 Se ti samega darí,
 S svojo milostjo objeti
 V Zakramentu te želi.

Dal za tebe je življenje,
 Je na križu kri prelil,
 Da bi tebi odrešenje
 In zveličanje dobil.
 Tukaj pa želi skleniti,
 O nevesta, se s teboj,
 Tebi vir življenja biti,
 Biti večno ženin tvoj.

Toraj, duša, se ponižaj
 Tukaj pred Zveličarjem,

S spoštovanjem se približaj
 In serčnim zaupanjem.
 Da zaceli tvoje rane,
 Da podpira ti slabost,
 Vekomaj s teboj ostane
 Vse veselje, vsa sladkost.

Pred sv. rešnjim Telesom.

II.

Ponižno tukaj pokleknimo,
 In z vernim srcem počastimo
 Usmiljen'ga Zveličarja;
 Ker v Zakramentu je pred nami,
 Da bi z gorečimi željami
 Častili in molili ga.

Bod' moljeno in počešeno,
 Nam iz ljubezni dodeljeno,
 Presveto Jezusa Telo!
 Bod' dušam moč in posvečenje,
 Zastava terdna jim v življenje,
 O Jed, popotnica v nebo!

Bod' moljena, o Kri častita!
 Za grehe vsih ljudi prelita
 Iz svete Jezusa strani!
 Naj cena tvoja nam odmije
 Vsih grehov naših hudobije;
 V skušnjavah nam serčnost deli.

Sveto Serce Jezusovo.

Tam v Kruhu vse svetosti,
 Nebeškega sladú,
 V zastavi in skrivnosti
 Ljubezni in mirù
 Spoznano, hvaljeno,
 Češeno, ljubljeno
 Naj Jezusovo serce
 Pri vsih nas vedno bo.

Že pred nas je ljubilo
 Serce Zveličarja,
 Bo vsem nam dodelilo,
 Kar tukaj pros'mo ga.
 Spoznano, i. t. d.

Stoji nam vsem odperto
 Usmiljeno Serce;
 Spokorno in razterto
 Tud' milost upat' smé.
 Spoznano, i. t. d.

V sercá presveti rani,
 Ki nam odperto je,
 Se našim dušam hrani
 Svet mir, zveličanje.
 Spoznano, i. t. d.

V to Serce zakleniti
 Se hoč'mo zadnji čas,

K' bo hotel Jezus priti,
 Še v Zakramentu v nas.
 Spoznano, i. t. d.

O Jezus! naj omije
 Nas Serca tvoj'ga Kri,
 Naj grehe nam pokrije,
 In milost' dodeli.
 Spoznano, i. t. d.

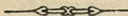

Pot proti nebesom.

Poznate dom? na zemlji ne leži,
 Od kter'ga bitko serce govori,
 Kjer vtihne mil' glas, solze ne tekó
 In dobri srečo, slabi moč dobó.
 Poznate ga? Le nanj
 Mi mislimo vés čas sedanj'.

Poznate pot? je ternjeva steza;
 Naprej ni moč, skerbí popotnika;
 Spodtakne se, pogleda v prahu gor';
 Okrajšaj, Oče! tek, omagam skor';
 Poznate jo? ta gre
 Tje gor, kjer upa vse sercé.

Poznate ga? prijatelj je z nebes,
 Človešk otrok, in več še, Bog je res;
 Naprej je šel on ternjevo stezó,
 Popotnikom pristopi milostno.
 Poznate ga? Le ta
 Prot' nebu srečno nas pelja.

Hrepenenje po Jezusu.

O kam, Gospod!
 Gre tvoja pot?
 Kam stopnje te peljajo?
 Se že mrači,
 Se dan temni
 In zvezde že migljajo.

Zveličar moj!
 Pri men' obstoj,
 Te čem pod streho vzeti;
 Res hišica
 Je s'rotica,
 Pa željna te sprejeti.

Straši me noč,
 Sovražna moč,
 Gospod pri men' ostani!
 Kjer ti stojiš,
 Noč razsvetliš,
 Strahovi so pregnani.

Vkup bodeva
 Večerjala,
 O sreča ne'zrečena!
 Živ kruh mi bo
 Tvoje Telo;
 Men' duša oživljena.

Pri men' obstoj
 Preljubi moj!

Ki v limbarjih prebivaš,
 S cvetlicami
 Postéljem ti
 Serce, da v njem prebivaš.

Naj slajši Serce.

Serce naj ljubeznjivši
 V nebesih in na sveti!
 Kdo da mi grešnem' sinu,
 Od tebe pesem péti? —
 O Jezus! tvoje sladko Serce
 Naj ljubijo, časté
 Vse ljudstva, vsi jeziki,
 Vse angeljske versté.

Ti Serce si pohlevno,
 Si Serce Jezusovo;
 Ti Serce si vse krotko,
 Si Serce Jagnjetovo.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Ti Serce si ponižno,
 Oh! daj spoznat' mi tebe,
 Da tebe vsak čas išem,
 Ne išem sam'ga sebe.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Ti Serce si vse čisto,
 Nad belo lil'jo belo;

O da b' tud' moje Serce
 V nedolžnost' obelelo!
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Ti Serce si dobrotno,
 Dobrotno vsim ubožnim,
 Dobrotno vsim dobrotnim,
 Dobrotno vsim nedolžnim.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Ti Serce si ljubljivo,
 Ti ljubiš vse goreče,
 Ti ljubiš vse proseče,
 Ti ljubiš te ljubeče.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Ti Serce si ljubljivo!
 Kdo te dohvalil bode?
 Ti ljubiš mlade, stare,
 Ti ljubiš vse narode.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce, sveto Serce!
 Si vse ljudi rešilo;
 Človeško ktero Serce
 Ti to bo povernilo?
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce, sladko Serce!
 Z rosó nebés napajaš
 Pravične in nedolžne,
 Zveličanje jim dajaš.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce, dobro Serce!
 Vse grešne k sebi vabiš;
 Vse hudo kar so stor'li,
 Poboljšanim pozabiš.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce, ljubo Serce!
 Zakaj te svet ne ljubi?
 Vnemi ga v ljubezni!
 Nikar ga ne pogubi.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce, milo Serce!
 Zakaj te star' ne ljubi?
 Ogrej ga k nov' ljubezni!
 Nikar ga ne pogubi!
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce, sladko Serce!
 Zakaj te mlad ne ljubi?
 Serce mu vžgi v ljubezni!
 Nikar ga ne pogubi!
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Jezus! v vsih sercih
 Ljubezni iskro vterni;
 Zgubljene vse ovčice
 Na pravo pot zaverni!
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Dolžni smo vsi te ljubiti',
 Ker vsih dolgé si vmival

Za vse britkosti terpel,
 Oh: kri za vse prelival.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce naj sladkejši!
 Mi vsi stotere glase
 Te hvalimo, častimo
 Zdaj in na večne čase.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Dobri pastir.

Ti, o Jezus! o premili!
 Naš pastir najboljši si!
 Kak bi vendar me ljubili
 Zvesto te z vsih moči?
 Doli k nam si se ponižal,
 In ovčie iskat prišel;
 Ljud brezdušni te je križal,
 Za naš greh si smert terpel.

Kak uboge mé ovčice
 Tebi to vernile bi? —
 Svoje damo ti dušice
 V duhu čiste vdanosti.
 Zvesto bomo poslušali
 Tvojih ust presladki glas,
 Tvojo voljo spolnovali
 Radi bomo vsaki čas.

Oh prijetno je hoditi,
 Pasti v tvoji čedi se!
 Kak je sladko ti slediti
 In ljubiti večno te!
 Pasi nas, o Jezus mili!
 V cvetji svojega medú;
 Daj, da bi sladkosti pili
 Pri studencu večnemu.

In ko steče čas se paše,
 V dom nebeški pelji nas —
 Gori v prebivaljše naše
 Gledat mili tvoj obraz.

Vesela pesem Jezusu.

☉ Jezus! ves moj blagor ti!
 Ljubezen sladka čez moči,
 Serce po tebi vse gori,
 Ko v tebi le se 'zveseli;
 Ne zmaga zlato solnce te,
 Ti vmakne mila luna se,
 Prijazna zar'ja zad ti je,
 In tudi svitle zvezdice.

Tak čisto lil'je ne cvetó,
 Ne blage rož'ce tak lepó,
 Duha vijol'ce ne dajó,
 Ne nagelji tako ljubó;
 Tak sladka ni nobena stvar,
 Ni toljko drag nikaki d'nar,

Tak mil' prijatelj ni nikdar,
Kot serc' ti mili Gospodar.

Ni proti tebi višjega,
Lepota zemlje zgine vsa,
Duhov temní se množica,
Zbledí luč neba svitlega. —
V ljubezni pesem podarim,
Jo v serce tvoje izročim,
Se s trumo angeljev združim,
Veselo z njimi te častim.

Ti dušo mojo sam živiš,
Seboj v ljubezni zaročiš,
Mi tol'ko radost dodeliš,
Serce obilno zveseliš.
O ljubi Ženin, sladki cvet!
Si dražji mi kot celi svet;
Za té vse slasti štejem v smét,
In raji križ si 'zvolim spét.

Po tebi le so želje vse,
Ki zame v smert podal si se;
Porôsi s svojo gnado me,
Ko s sercem, z ustmi prosim te!
Serca veselje ti sladko!
Ki si me ljubil tak močno,
Ko steče mi življenje to,
Me pelji v večni mir, v nebó!

Vera, upanje in ljubezen.

Živo verjem. terdno upam,
 Serčno ljubiti te želim.
 Daj mi, Bog! tvoj glas sprejeti,
 Zmotam pa serce zapreti;
 Sej iz rok ljubezni tvoje
 Je prišlo življenje moje;
 Vero, upanje povikšaj,
 Da v ljubezni ves gorim.

Živo verjem, i. t. d.
 Tri osebe so v skrivnosti,
 Le en Bog v svoj' svetosti,
 V bistvu so moči enake,
 Čudne dela so od vsake.
 Vero, upanje i. t. d.

Živo verjem, i. t. d.
 V tebe, Oče na višavah!
 Bom zaupal v težavah;
 Tvoja roka me podpira,
 Če me svet, pekel zatira.
 Vero, upanje i. t. d.

Živo verjem, i. t. d.
 Jezus, tvoje odrešenje
 Naj me var'je pogubljenja,
 Je nebesa odklenilo,
 Upanje nam uterdilo.
 Vero, upanje i. t. d.

Živo verjem, i. t. d.
 Ti me, sveti Duh, podpiraj,
 Strah v sercu mi zatiraj:
 Da se vterjen ne preganem,
 Živ ud Jezusov ostanem.
 Vero, upanje, i. t. d.

Živo verjem, i. t. d.
 Kadar ura mi odbije,
 In me temni grob zakrije,
 Ko trobljivost ž'vot razdere,
 Naj se v mojem sercu bere:
 Ljubi Oče! tebe ljubim,
 Tebe ljubiti' hrepenim.

Marijne pesmi.

Véš, o Marija!
 Moje veselje,
 Véš moje želje?
 Ljubil bi te;
 Zmiraj pri tebi
 Hotel bi stati,
 Ljubljena mati,
 Zverzi me ne!

Kaj pa ti hočeš,
 Moja Kraljica,
 Sladka Devica!
 Da ti podam?

Drugega nimam,
 Prosim pohlevno,
 Vzem' serce revno,
 Rad ti ga dam!

Pa ti, Kraljica!
 Si ga že vzela,
 In si ga vnela,
 Za te gorí!
 Mati preblaga!
 Ti ga ohrani.
 Hudemu vbrani,
 Reši ga ti!

Glas iz serca zaženimo,
 Mater Božjo poslavit,
 Da pusti nam, jo prosimo,
 Jo priserčno počastit';
 Ona je nebes kraljica,
 Ona naša pomočnica.
 Naj jo hval'jo vse stvari:
 Bod' češena, D'vica ti!

Je prišla, za nas rojena,
 Lepšat in osrečit svet,
 Kakor lil'ja zasajena,
 Lepšal jo je dviški cvet.
 Je živila le v samoti,
 Le v ponižnosti, tihoti.
 Naj jo hval'jo i. t. d.

Z božjo milostjo navdana
 Polna od Boga dobrot,
 Mati Božja bila zbrana,
 In veselje nas sirot.
 Jezusa nam je rodila,
 Nam zveličanje dobila.
 Naj jo hval'jo i. t. d.

O, poslušaj zdaj, Marija!
 Mile prošnje nas otrók,
 Nas zatira hudobija,
 O, poslušaj ti naš jok:
 Daj Boga za nas prositi,
 Vselej te žel'mo častiti.
 Naj jo hval'jo i. t. d.

Spomin na sv. Višarje.

Češena Kraljica,
 Češena mi bod'!
 O čista Devica,
 Češena mi bod'! —

Pred tebe, Marija!
 Tje v duhu hitim,
 Po tebi, Marija!
 Serčnó hrepenim,
 Češena Kraljica! itd.

Pa nekaj, predraga!
 Nazaj me derži:

Devica preblaga
 Oh! greh me teži.
 Češena itd.

Sem daleč zabredel
 Od tebe, moj up!
 Globoko je vjedel
 Pregrehe me strup.
 Češena itd.

Kak hočem jest vstati
 Brez tvoje moči?
 Usmili se, Mati!
 Oh, reši me ti!
 Češena itd.

Pomagaj, Marija!
 O prosi za me!
 Pomagaj, Marija,
 Da pridem pred té!
 Češena itd.

Vse upanje svoje
 Postavim na té
 Le Dete ti svoje
 Poprosi za mé!
 Češena itd.

Kaj ne? o Devica!
 Da upati znam,
 Da tebe, Kraljica,
 Za Mater imam.
 Češena itd.

Saj ti si Devica,
 Dobrotljiva vsa!
 Si nam pomočnica,
 Kot nekdej si b'la,
 Zatoraj, Marija!
 Česena mi bod',
 Na veke, Marija!
 Česena mi bod'!

Marija ljubeznjiva!
 Ti moje si veselje,
 Vse moje serčne želje
 So, vedno te častit',
 Če se me žalost loti,
 Al' grozne bolečine,
 Mi vsa nadloga mine,
 Ko k tebi pribežim.

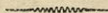
Ime presveto tvoje
 V serce si čem vsaditi,
 In sabo ga nositi
 V sercu, kjer koli bom.
 In ko zavaljo greha
 Mi serce v strahu bije,
 Samo ime Marije
 Mi serce vpokoji.

In kadar bom umiral
 Bom klical ime Marije,
 To mi tolažbo vlije
 V prežalostno sercé.

Marija! iz serca zdihnem,
 Ko zora zjutraj vstaja,
 In solnce ko zahaja,
 Marijo kličem spet.

Ko me sovražnik skuša,
 Zavpijem: Oh, Marija!
 In ta peklena zmija
 Prestrašena zbeži.
 To sveto Ime Marije
 Klicaje, bodem srečno
 Tu živel, ino večno
 Se tamkaj veselil.

Usmiljena Marija!
 Ti si mi zvesta mati,
 Zato se ni mi bati,
 Te klicat' na pomoč.
 Zatoraj bom klical
 Marijo v vsaki sili,
 Ker ona se usmili,
 Kot mati ljubljena.

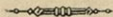

❶ Marija, naša Mati!
 Čez valove, od nevihte gnane,
 Tje v dežele, potnikom neznane,
 V té zaupajoči gremo.
 O Marija, varuj nas!
 O Marija, vodi nas
 Po pravi poti v sveti raj!

O Marija, naša Mati!
 Če nesreča nam bo kon'c kazala,
 Up naš pobijala terda skala,
 Takrat Mater nam se skaži!
 O Marija, itd.

O Marija, naša Mati!
 Kadarkoli bomo v hudi sili,
 K tebi se, Marija! obernili,
 S svojem plajšem nas zakrivaj!
 O Marija, itd.

O Marija, naša Mati!
 Kakor veš in znaš, nas varno vodi,
 Skerbna, mila Mati, z nami hodi!
 Spremljaj nas do kon'c življenja!
 O Marija, itd.

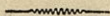

Tebe Marija! želim poslaviti,
 Šopek cvetlični prinesem ti v dar,
 Sklenil sim zvesto te vselej ljubiti,
 O, ne zaverzi darilca nikdar.
 Zgorni veršiček je limbarček beli,
 Čistega serca podoba naj bo!
 Čistost darujem na duši ti celi,
 Daj mi storiti po sklepu serčno!

Druga cvetlica, vijolica mala,
 Lepa podoba ponižnosti je;
 S srcem ponižnim, kot ti si kazala,
 Tako obljubim posnemati te!

Tretja cvetlica, kot iskra žareča,
 V šopku tak' svitlo naproti miglja,
 Tako zdaj klije ljubezen goreča
 K tebi, o Mati! iz moj'ga serca!

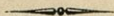
Vse, kar premorem, darujem veselo,
 Tebi, ki Mati vse milosti si;
 Oh, kako rado pač serce bi pelo
 Slavo ti večno iz cele moči!
 V sreči, nesreči in britki težavi
 Tebe, o Mati, bom zmiraj častil,
 Upam pa tudi, da v rajski blišavi
 S tabo tam gori se bom veselil!

Tebi Marija, o Mati premila!
 Rad bi jest pesmico novo zapel,
 Rad bi razlil ti vse serčne čutila,
 Revež ne vem le, kako bi začel.
 Veš, o Marija! kako čem začeti?
 Šel bom na griček, in tam bom začel:
 »Slava Mari', oj slava prelepi!«
 Tak, o Marija! bom tebi zapel.

Klical bom tamkej, na griču krog sebe,
 Klical bom brate, naj z manoj pojo;
 Klical bom sestre, naj slavijo tebe,
 Mladi in stari naj slavo ženó.
 Divje zverine naj tebe častijo,
 Voda v potoku naj tebi šumljá,
 Tički preljubi naj ti žvergolijo,
 Veterc po gojzdu naj tebi pihljá.

Hribje, planine, gorice, doline.
 Travniki, logi, široko polje,
 Gojzdi, ravnine in sterme meline,
 Vsi naj te z mano, o Mati! časté.
 Naj se razlega po silni daljavi,
 Naj se odmeva in vedno glasi
 Krog in okrog v obnebni višavi,
 »Slava Mariji!« naj večno doni.

Češena bodi, o Kraljica,
 Nebes in zemlje ti gospa!
 Mogočna, usmiljena Devica,
 Vsa čista in brez madeža!
 Marija, k tebi uboge reve,
 Mi zapušeni vpijemo,
 Objokani otroci Eve
 V dolini solz zdihujemo.

Češena bod' presveta Mati,
 O Mati božje milosti!
 Tako te smemo imen'vati
 Ker porodnica Božja si.
 Marija, k tebi i. t. d.

Češena — naše bod' življenje!
 Življenje počastimo te,
 Častito tebi to češenje,
 Ko mater' Jezusovi gre.
 Marija, k tebi i. t. d.

Češena bodi brez števila
 Velikrat naša ti sladkost!

Češena pomočnica mila
 In upanje v naši slabost'!
 Marija, k tebi i. t. d.

Oči prijazno v nas obrni,
 O sladka in dobrotljiva!
 Prihodnje zlege nam odverni,
 Po smert' pokaž' nam Jezusa!
 Marija, k tebi i. t. d.

Ena zvezda prikazala
 S temnih se oblakov je;
 Lepši kot danica zala,
 Lepši, kakor zvezde vse;
 Č'lo stvarjenja bliš nar veči
 Nje lepoti ni enak;
 Solnce žar svetlogoreči
 Je prot' nji le temen mrak.

Glej, Marija imenuje
 Zvezda se izvoljena,
 Ktere prihod oznanuje
 Srečen dan zveličanja;
 Ta je zarja lepa tista,
 K' sveti v rajskem žaru se,
 Bolj ko zlato solnce čista,
 Lepši, kakor zvezde vse.

Solnce nekdam ni svetilo,
 Zvezd na nebu tud' ni b'lo,

Pride čas in spremenilo
 V prah se zopet vse to bo,
 Njena pa lepota zala
 Vsih preseže časov ték,
 Je vse veke presijala
 In cvetla bo z veka v vék.

Preden Oče trikrat sveti
 Vstvaril je nezmirni krog,
 Niso b'li še časi šteti,
 B'la je večnost le in Bog;
 Preden vodam je tečaje,
 Preden luč je zemlji dal,
 In postavil morju graje,
 Še nebés obok ni stal.

Ti Devica si presveta
 Bila že izvoljena,
 Bila v Večnemu spočeta
 Čista vsa, brez madeža.
 Kadar delati naravi
 Je podstavo bil začél,
 Kadar sive na višavi
 Je oblake gor pripél;

Ko nezmerni so svetovi
 Nastopili daljno pot,
 Po besedi se njegovi
 Vse gibalo je povsod:
 Takrat ti pri njem si bila,
 Z njim ravnala si že vse;
 V njem se vedno veselila,
 In pred njim igrala se.

Blagoslov je ves Gospodov
 Se nad té obilno 'zlil,
 Blagoslov pa vsih narodov
 Spet iz tebe je prikril;
 Toraj vse te srečno števa,
 O velika ti Gospa!
 Tvoja slava se odmeva
 Po okrajnah vsih sveta.

❶ Marija! lepši cvet!
 Ko je kdaj imel ga svet,
 Izmed vsih devic si zbrana,
 Mati milosti nam dana,
 Da pred Jezusom stojiš,
 Grešnikom pomoč deliš.

Sveta Mati vsih dobrot!
 Spomni se nas, revnih s'rot
 V sercu maternem nas nôsi,
 In pred Bogom za nas prôsi;
 On z veseljem vse stori,
 Kar ga prosiš, Mati, ti.

Nam pomoč, Marija, daj,
 Da poboljšamo se zdaj;
 Prôsi božjega Sodnika,
 Njega milost je velika,
 Da nam on odpustil bo,
 Storil milostno sodbo.

Grešnik! grehe objokuj,
 Vredno zanje zadostuj;
 Če se bomo spokorili,
 Ino Jezusa ljubili,
 Bo Marija zadnji čas
 Milost klicala nad nas.

Kristjani! Marijo častimo,
 Nebeška je ona Gospá;
 Jo s petjem veselim hvalimo,
 Rodila je Kralja svetá;
 Iz serca jo toraj prosimo lepo,
 Da naj nam pri Bogu besednica bo:
 Če človek pomoči želi,
 Pri nji jo gotovo dobi.

Marija, presveta Devica!
 Ki polna si Božjih darov,
 Preblaga nebeška Kraljica!
 Kraljica presrečnih duhov!
 Poglej nas na zemlji pregrešnih sirot,
 Ki tare nas breme pretežkih pomot;
 Mi kličemo, da bi nas Bog,
 Odrešil iz naših nadlog.

O Mati naj bolj dobrotljiva!
 Ki revežem pomoč deliš,
 Oči, ki jih solza zaliva,
 Vsa rada tolaziš, vedriš!
 O prôsi preljubega svoj'ga Sinu,

Zveličarja našega, Kralja miru,
 Da milo na nas se ozré,
 In grehe zanese nam vse.

Ko duša se bode ločila
 Od tod iz telesnih slabost,
 O prôsi, Marija premila!
 Da pride v nebeško sladkost,
 Kjer gleda, kar tukaj ne gleda oko,
 Poslušaj, kar tukaj ne sliši uho,
 Uživa veselje serce,
 Kjer Bog mu spolnuje želje.

Za Bogom častimo
 Marijo najprej,
 Iz serca zdihnimo
 K svoj' Materi zdej,
 K' je danes iz svéta
 Nje duša lepo
 Od angeljev vzeta,
 Nesena v nebo.

Ta kor apostoljski
 Je bil na ta dan
 V veliki britkosti
 K tej Materi zbran.
 Njih jok in zdih'vanje
 Kdo 'zrekel ga bo?
 Njih silno žal'vanje,
 Kjer jemlje slovó.

Čemu je jok taki?
 Jim odgovori,
 Moj duh, kot vsaki,
 V nebesa želi;
 Bom svet zapustila,
 In pojdem od vas:
 Pa gori prosila
 Bom Sina za vas.

Na to je molila,
 In dušo 'zroči:
 Je glavo nagnila,
 Zaperla oči.
 Učenci žal'vali,
 Zakrili obraz,
 Usmili, so djali,
 Se Mati ti nas!

Duhovi šumejo,
 Ti gredo naprot',
 In tebe nesejo
 Med petjem od tod.
 Mi bomo zdih'vali
 Za tabo britko;
 Oči povzdig'vali
 Do tebe v nebo.

Tam gori vživala
 Boš krono zares,
 Kraljica postala
 Si zemlje, nebes.

C'lo angeljski kori
 So v tvoji oblast',
 In zvoljeni dvori
 Razlegajo čast.

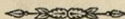
Mi tudi recimo:
 Češena naj bo;
 Se priporočimo
 Mariji zvesto;
 Če bomo le vredno
 Marijo častil',
 Tud' bomo potrebno
 Pomoč zadobil',

Pogledaj, o Mati!
 Vse voljno serce,
 Ti hvalo dajati
 Od dneva do dne.
 O stoj nam na strani
 V dolini solzá,
 Nas grehom ubrani
 Zavoljo Boga.

O daj nam, Marija!
 Posebno pomoč,
 Ko ura odbija,
 Da duša se loč':
 Pomagaj, da srečno
 Končamo ta svet;
 Da bodemo v večno
 Veselje sprejet'.

Molitev.

Bog! milostiv bodi
 Zavolj hudobij,
 Del naših ne sodi,
 Ker cene v njih ni.
 Saj pros' za nas Mati,
 Le na-njo poglej:
 Kar nočeš nam dati,
 Naš' Materi daj.

Hvalo pojte, dôl, višava,
 Travnik, polje in gošava!
 Hvalo dajte d'vic Devici,
 Ona je nar lepši stvar.
 Vé vodice šumljajoče,
 In vé tice pevajoče:
 Hvalo dajte vse Mariji,
 Pojte in častite jo!

O Marija, slava tvoja
 Je presladka radost moja:
 Hvaljen bodi na višavi
 Večni Bog, začetnik tvoj!
 Ti si solnce imen'vana,
 Ker v ljubezni vsa si vžgana;
 Luna si, ki zalo sveti,
 Od nebeške čistosti.

Vsa brez madeža Devica —
 Bela lil'ja si cvetlica,

Duh nebeški te obdaja,
 Ljubeznjiva vsa si ti;
 Nar bolj pa je ljubeznjivo,
 Tvoj'mu Bogu dopadljivo,
 Da ko si vsa lepa čista,
 Si pri tem ponižna vsa.

Devica lepa, bogomila!
 Vselej milost si ljubila,
 Lej, tvoj Sin te toljkanj ljubi,
 Tudi ti se usmili nas!
 Oh usmili se, usmili, —
 Zlast' ob naši zadnji sili
 Se ozrí na reve naše,
 In nikar nas ne zapust'!

KAZALO.

Stran

Moji preljubi Slovenci	3
----------------------------------	---

Obiskovanje presv. Rešnjega Telesa.

Uvod	5
Duhovno obhajilo	13
Krajši duhovno obhajilo	16
Molitev pred slednjim obiskovanjem naj svetejšega Zakramenta	17
Pervo obiskovanje	20
Še eno kratko duhovno obhajilo	23
Počeseenje Matere Božje	24
Molitev po vsakem obiskovanji k Materi Božji	25
Drugo obiskovanje	27
Tretje obiskovanje	31
Četerto obiskovanje	35
Peto obiskovanje	38
Šesto obiskovanje	42
Sedmo obiskovanje	46
Osmo obiskovanje	51
Deveto obiskovanje	54
Deseto obiskovanje	58
Enajsto obiskovanje	63
Dvanajsto obiskovanje	66

Trinajsto obiskovanje	70
Štirinajsto obiskovanje	75
Petnajsto obiskovanje	79
Šestnajsto obiskovanje	84
Sedemnajsto obiskovanje	87
Osemnajsto obiskovanje	92
Devetnajsto obiskovanje	96
Dvajseto obiskovanje	100
Enoindvajseto obiskovanje	105
Dvaindvajseto obiskovanje	109
Triindvajseto obiskovanje	113
Štiriindvajseto obiskovanje	116
Petindvajseto obiskovanje	121
Šestindvajseto obiskovanje	125
Sedemindvajseto obiskovanje	129
Osemindvajseto obiskovanje	133
Devetindvajseto obiskovanje	138
Trideseto obiskovanje	142
Enointrideseto obiskovanje	146
Ura, ki jo molijo bratje in sestre bratovšine svetega Rešnjega Telesa	151
Serčni zdihljeji k Jezusu v zakramentu svetega Rešnjega Telesa	207
Molitev k Jezusu v naj svetejšem Zakramentu	236
Druga molitev k Jezusu v naj svetejšem Zakra- mentu	243
Pesem k Jezusu. Pred sv. Obhajilom. „Se od- perle so nebesa“.	244
Pesem k Jezusu. Po sv. Obhajilu. „Zdaj, o duša moja! pevaj“	245
Dnevnice v čast naj svetejšemu Zakramentu .	246
Duša Kristusova	251
Razložena ravno ta molitev	251
Molitev k Jezusu v naj svetejšem Zakramentu	256
Božje čednosti	257

Drugi del.

Navadne molitve in pobožnosti.

	Stran
Jutranja molitev	261
Molitev svete Elizabete	263
Molitev k prečisti Devici	264
Krajši molitev v skušnjavah	264
Večerna molitev	265
Perva sveta maša	267
Druga sveta maša	279
Spovedne molitve	297
Obhajilne molitve	307
Po sv. Obhajilu	314
Sveti križev pot	321
Lavretanske litanije	353
Litanije vseh svetnikov	360
Nektere molitve in dobre dela, s katerimi se lahko odpustki zadobijo	393

Svete pesmi.

Mašne:

I. Pred Bogom pokleknimo	399
II. Bog, pred tvojim veličastvom	402
III. Pred stolom tvoje milosti	405
IV. Pred tabo na kolenih	408

Od sv. Rešnjega Telesa:

I. Sion hvali Rešenika	413
II. Pridi molit, o kristjan	414
III. Sèm kristjani pritecite	415
IV. Praznika svetega	416
V. Jezik, poj skrivnost častito	418
VI. Razumeti kdo je v stani	419
VII. Rešnje vidimo Teló	421
VIII. Sveto rešnje Jezusa Teló	422

Pred sv. Rešnjim Telesom:

I. Tukaj duša se ponižaj	423
II. Ponižno tukaj pokleknimo	424
Sveto Serce Jezusovo	425
Pot proti nebesom	426
Hrepenenje po Jezusu	427
Naj slajši serce	428
Dobri pastir	431
Vesela pesem Jezusu	432
Vera, upanje in ljubezen	434

Marijne pesmi:

Veš, o Marija	435
Glas iz serca zaženimo	436
Češena Kraljica	437
Marija ljubeznjiva	439
O Marija! naša Mati	440
Tebe, Marija! želim poslaviti	441
Tebi Marija, o Mati premila	442
Češena bodi, o Kraljica	443
Ena zvezda prikazala	444
O Marija, lepši cvet	446
Kristjani, Marijo častimo	447
Za Bogom častimo	448
Hvalo pojte, dól, višava	451

